

Hồng Ảnh Tuyết Ngân

Contents

Hồng Ảnh Tuyết Ngân	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	15
4. Chương 3	23
5. Chương 4	29
6. Chương 5-1	32
7. Chương 5-2	36
8. Chương 5-3	39
9. Chương 6-1	42
10. Chương 6-2	45
11. Chương 7	48
12. Chương 8: Vĩ Thanh	51

Hồng Ảnh Tuyết Ngân

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, đoản văn, cổ trang, giang hồ, nhất thụ nhất công, ngược, HEChuyển ngữ: QT lão

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-anh-tuyet-ngan>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Đêm, trời đất tối đen như mực, không gian u ám khiến con người ta hít thở không thông.

Tuyết trắng tái nhợt rơi không bờ bến, vùi lấp hết thảy.

Một hắc y nhân bước đi trong đêm tối, tay gắt gao siết lấy một chiếc hộp, cảnh giác đưa mắt nhìn tứ phía.

Đêm tuyết yên tĩnh tới mức hần đường như nghe được cả tiếng tim đập nhanh đến dị thường của chính mình. Trực giác mách bảo cho hần biết, nguy hiểm đang tới gần.

“Đem hộp lưu lại”. Một âm thanh êm tai vang lên, không biết là từ đâu vọng lại, nghe tựa như tiếng từ phía chân trời truyền đến.

Hắc y nhân gương cười, cẩn thận nén xuống cảm giác hoảng hốt: “Người có biết trong hộp này chứa cái gì hay không?”

“Biết. Cho nên ta bảo người lưu nó lại.” Thanh âm vẫn lạnh như băng, không hề mang theo một tia cảm xúc.

“Người có giỏi thì bước ra đây! Giả thần giả quỷ, lão tử không sợ!” Hắc y nhân hét lớn, đồng thời cố gắng giương mắt tìm kiếm nơi mà âm thanh phát ra.

“Ta không nghĩ sẽ giết người.”

“Sao người nghĩ kẻ bị giết không phải là người?” Hắc y nhân lời còn chưa dứt đã uy thẳng một quyền tới kẻ đang đứng sau một núi tuyết. Núi tuyết kia lập tức tản ra, thân ảnh từ phía sau núi tuyết đột ngột vọt lên, bằng tốc độ nhanh đến kinh ngạc, kẻ kia thoát cái đã đứng ngay sau lưng hắc y nhân. Hắc y nhân chợt thấy đằng sau lạnh lạnh, một đạo hàn khí bức người xông lên khiến tâm can hần đột nhiên cứng lại.

“Đem hộp đặt ở trên mặt đất”. Âm thanh kia lại đưa ra mệnh lệnh.

Hắc y nhân cầm chiếc hộp chậm rãi đưa ra, đem hộp phóng lên mặt đất. Bỗng nhiên cổ tay hần chuyển động, đưa ngón trở về hướng chốt nắp hộp có ý muốn mở.

Một đạo bạch quang lóe sáng như muốn cắt ngang bầu trời đêm, tiếp theo đó là một tiếng kêu thảm thiết đến tê tâm liệt phế.

Bỗng bạch quang lóe lên rồi vụt tắt, bốn phía lại khôi phục cảnh sắc tối đen như cũ.

Hắc y nhân buông thông tay, thân thể ngã nhào trên mặt đất, vùi vào trong tuyết. Máu thề nhưng không hề trào ra, tựa như trong nháy mắt đã bị đông cứng hết thủy. “Lệ Băng kiếm... Hoàn Kiếm sơn trang...”, hắc y nhân trước khi tắt thở đã mơ mơ hồ hồ phun ra mấy từ rồi rạc này.

Kẻ giết người từ trên thi thể lấy đi chiếc hộp, nghênh ngang bỏ đi.

Gió nổi lên, tuyết trắng mang theo nhiều điểm đỏ tươi nhảy múa khắp trời.

2. Chương 1-2

Sáng sớm hôm sau tại Hoàn Kiếm sơn trang.

“Thiên Hồng ca ca, người ở đâu?” Tuyết Y Dao bước nhanh vào trong viện. Nàng mặc áo giáp màu vàng, khoác áo choàng lông điêu trắng muốt, búi tóc gọn gàng, làn da nõn nà, thần sắc tinh anh, mày liễu mắt sáng, trông nàng xinh đẹp như thiên tiên.

Nàng đi vào chính đường, nhìn trước nhìn sau phát hiện không có người mà nàng muốn tìm, vẻ mặt tự khắc ủ dột, đang muốn rời đi thì..

“Là Tuyết tiểu thư sao?” một thiếu niên đứng trong Tảo Tuyết viện nhẹ giọng hỏi, thanh âm êm tai rất dễ nghe.

Tuyết Y Dao lúc này mới chú ý tới trong viện còn có người khác, nàng hướng mắt về phía thiếu niên kia nhìn lại.

Một thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, dáng người thon gầy, quần áo đơn bạc, chân mang một đôi giày rơm cũ kỹ, cổ tay áo cùng ống quần đã sớm rách mướp, cánh tay cùng mắt cá chân lộ ra bị gió

lạnh thối đến run rẩy, những vết thương nứt da trải rộng khắp thân mình. Mái tóc đen dài bị thối bay tán loạn, dùng một cây cỏ tùy tiện bó buộc qua loa, sắc mặt tái nhợt tựa như tuyết trắng. Nhưng như vậy cũng không thể che đi được vẻ thanh tú tuấn mỹ của hần, đôi mắt sáng như sao hàm chứa vẻ đau thương khó tả. Thấy Tuyết Y Dao đang nhìn mình, hần vội vàng ngừng đôi tay đang buộc tóc lại, khiêm tốn cúi đầu: “Người đang tìm Tô thiếu gia sao?”

“Người là... Thanh Ảnh??” Tuyết Y Dao kinh hãi. Thích Thanh Ảnh, thiếu niên này một năm trước đã bị áp giải đến Hoàn Kiếm sơn trang, sớm đoán rằng trang chủ sẽ không đối xử tử tế với hần, nhưng cũng chưa từng nghĩ rằng hoàn cảnh của hần lại bi thảm đến nhường này. Năm ngoái, vào cái mà ngày tuyết rơi dày đặc đó, nội chiến của võ lâm khiến người người khiếp sợ đã làm cho vận mệnh của thiếu niên này thay đổi hoàn toàn. Mà nàng, Tuyết Y Dao là nghĩa nữ của Hoàn Kiếm sơn trang trang chủ, chỉ có thể phục tùng theo mệnh lệnh của trang chủ, trợ mắt chứng kiến hết thấy sự tình không hề đi theo hướng mà mình mong muốn, nàng vô lực không thể ngăn cản, chỉ còn có thể lựa chọn cách trốn tránh mà thôi.

Tuyết Y Dao chính là đang không biết nên nói cái gì cho tốt, lại nghe Thanh Ảnh nói: “Tô thiếu gia từ sáng sớm đã bị lão gia gọi đi, hần biết hôm nay Tuyết tiểu thư trở về nên chắc là sẽ không đi lâu đâu.”

Đang lúc nói chuyện, một thiếu niên mặc cẩm hoa y phục thần sắc vội vàng đột nhiên tiến vào trong viện.

“Thiên Hồng ca ca!” Tuyết Y Dao mừng rỡ vội gọi thiếu niên. Tô Thiên Hồng, người sư huynh mà nàng kính yêu vẫn như vậy, tràn đầy anh tuấn tiêu sái, y hệt như lúc mà nàng rời đi.

“A Dao, người đã trở lại.” Tô Thiên Hồng cười nói, nhưng trong mắt vẫn không giấu được một tầng lo âu, “Vừa đúng lúc, sư phụ sai ta đi lấy thứ này, người cũng vào đây đi.”

Tuyết Y Dao mặc danh kì diệu bị Tô Thiên Hồng túm lấy lôi vào phòng ngủ, tuy rằng cổ tay đang bị nắm chặt có chút đau nhưng lúc này trong lòng Tuyết Y Dao thật sự rất cao hứng, đây hình như là lần đầu tiên hần cùng nàng có sự tiếp xúc thân mật đến như vậy. Lòng bàn tay của Thiên Hồng ca ca hảo ấm áp, Tuyết Y Dao cảm giác đôi gò má có chút nóng lên.

Vào phòng, Tô Thiên Hồng lập tức buông tay Tuyết Y Dao ra, cái gì cũng không nói, đi thẳng đến bên giường nhắc hết chăn đệm lên, lấy chìa khóa mở ra một chiếc hộp. Kì lạ là, trong hộp kia cái gì cũng không có.

Tô Thiên Hồng đột nhiên biến sắc, nhanh chóng lao ra khỏi phòng ngủ. Tuyết Y Dao lúc này mới ý thức được sơn trang nhất định đã xảy ra chuyện, trong hộp kia có lẽ là sư phụ đã sai sư huynh đi lấy về thứ gì đó, giờ mở ra lại không thấy, Thiên Hồng như thế nào hướng sư phụ giải thích đây? Nghĩ đến đây, nàng vội vàng chạy theo ra ngoài.

Thích Thanh Ảnh thấy Tô Thiên Hồng thần tình tức giận hướng hần đi tới, cuống quýt quỳ trên mặt đất nói: “Tô thiếu gia, ngài có chuyện gì?”

Tô Thiên Hồng cười lạnh, chế trụ cổ tay phải của Thanh Ảnh, kéo lấy hần lôi về một gốc đại thụ. Hần dùng tay trái kéo tay phải Thích Thanh Ảnh lên, tay phải lại lôi ra từ giày một thanh chủy thủ: “Thích Thanh Ảnh, là người làm phải không?”

“Tô thiếu gia, ngài đang nói gì vậy? Thanh Ảnh không hiểu.” Thích Thanh Ảnh ngã xuống hoảng sợ hỏi, nhưng hần không giây dụa, vì sợ rằng giây dụa sẽ chỉ mang đến nhiều thống khổ hơn thôi.

“Còn không thừa nhận?” Tô Thiên Hồng gầm lên.

Tuyết Y Dao chưa kịp phản ứng, đã thấy Tô Thiên Hồng đem chủy thủ đâm tới. Chủy thủ sắc bén đâm thẳng vào lòng bàn tay phải của Thích Thanh Ảnh, gắt gao dính ở trên cây.

Nhìn thấy máu đỏ tươi từ miệng vết thương trào ra, Thích Thanh Ảnh thống khổ ngã vùi vào nền đất phủ đầy tuyết rên rỉ. Tuyết Y Dao tâm dâng lên một trận đau đớn, vội kéo Tô Thiên Hồng: “Thiên Hồng ca ca, người vì cái gì lại làm như vậy với hần? Hần đã phạm lỗi gì chứ?”

Tô Thiên Hồng cười lạnh nói: “Ta hoài nghi hần lấy cắp Giận Phong châm.”

“Giận Phong châm bị mất??” Tuyết Y Dao cả kinh. Giận Phong châm là loại châm có thân nhỏ như lông tóc, chứa kịch độc, cơ quan hết sức tinh xảo. Thật căng thẳng, dù là thượng thừa võ công như sư phụ đi

chẳng nữa, chỉ cần bị bắn trúng cũng sẽ mất mạng ngay, đây là loại ám khí độc đệ nhất thiên hạ. Hiện tại chỉ còn hai hộp, tất cả đều bị niêm phong cất vào trong kho của Hoàn Kiếm sơn trang.

Tô Thiên Hồng thở dài: “Đúng vậy, hơn nữa hiện giờ xem ra cả hai hộp đều bị đánh cắp. Tối hôm qua ở Thần Binh các bị mất trộm, hộp châm lưu ở nơi đó đã bị trộm đi. Sáng nay sư phụ gọi ta đến để thương thảo đối sách, để phòng ngừa vạn nhất, người bảo ta lấy hộp còn lại giao hẳn bảo quản. Không ngờ ngay cả hộp mà ta giữ đây cũng đã bị đánh cắp, không biết làm thế nào hướng sư phụ giải thích đây.”

“Vậy người vì cái gì lại khẳng định là do Thanh Ảnh làm chứ?” Tuyết Y Dao không đành lòng mở miệng khuyên nhủ, “Năm đó hẳn vì để đối lấy tính mạng của Thiên Long giáo giáo chúng, đã cam tâm tự phế võ công, lập độc thệ nguyện làm nô tài của Hoàn Kiếm sơn trang, chúng ta đều có mặt ở đó làm chứng, đủ để thấy hẳn đã thành tâm sửa đổi, người thế nào lại còn làm hẳn khó xử như thế?”

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Người của Thiên Long giáo là một lũ yêu nghiệt, người cho rằng bọn họ buông dao mổ là có thể đạp đất thành Phật sao? Thích Thanh Ảnh luôn miệng nói là cái gì lưu lại mệnh tàn chuộc lấy tội nghiệt, đó còn không phải là mưu đồ chờ thời cơ để trùng kiến ma giáo sao? Đây chính là chiêu khổ nhục kế của hắn, hắn có thể lừa gạt được người khắp thiên hạ chứ không thể lừa được Tô Thiên Hồng ta đâu!” Tô Thiên Hồng hung hăng nói xong, lại rút mạnh chủy thủ ra, đưa tay nắm chặt lấy cổ tay của Thanh Ảnh, “Chỉ có người của Thiên Long giáo mới biết Giận Phong châm giờ đang giấu ở đâu! Cho dù người không phải là kẻ đã tự tay lấy cắp thì cũng không tránh khỏi có quan hệ trong chuyện này!”

Thích Thanh Ảnh quỳ gối dưới nền tuyết, đưa tay trái nắm lấy bàn tay phải đang bị thương, cố nén đau đớn, cầu xin: “Tô thiếu gia, thật sự không phải là do ta làm, thỉnh ngài buông tha cho ta đi.”

Tô Thiên Hồng không hề để ý, đối Tuyết Y Dao nói: “A Dao, nhờ người thỉnh sư phụ tới đây, ta không tin trước mặt sư phụ hắn còn dám nói dối.”

Dù sao đây cũng là sự tình trọng đại, Tuyết Y Dao tuy rằng lo lắng cho Thích Thanh Ảnh nhưng vẫn lập tức chạy đi tìm trang chủ thỉnh tới.

Hoàn Kiếm sơn trang trang chủ Mộ Dung Phúc Thủy, vừa qua khỏi tuổi bốn mươi, phong thần tuấn lãng, sắc mặt hồng nhuận tựa như thiếu niên, râu dài trắng như tuyết, biểu lộ đáng vẻ lão thái. Hắn dùng một sợi dây màu tím bầm để buộc tóc, mặc một bộ cẩm hoa y phục mà xanh ám, bên ngoài khoác thêm một áo lông chồn màu tía, từng động tác gợn tay nhắc chân đều mang theo một cỗ uy nghiêm đầy khí thế.

Tuyết Y Dao theo sát đằng sau Mộ Dung Phúc Thủy tiến vào sân, thấy Thích Thanh Ảnh đang té ngã trên mặt đất, khoe miệng tràn ra máu tươi, thống khổ rên rỉ, hiển nhiên là do vừa bị trúng quyền cước.

“Hong nhi, có manh mối gì sao?” Mộ Dung Phúc Thủy hỏi.

Tô Thiên Hồng vội vàng tiến lên bẩm báo: “Sư phụ, đồ nhi hoài nghi việc Giận Phong châm không cánh mà bay cùng Thích Thanh Ảnh có quan hệ, tuy rằng hiện tại hắn chưa chịu thừa nhận, nhưng đồ nhi muốn tới phòng hắn lục soát một chút, có lẽ sẽ tìm ra được manh mối gì đó.” Hắn nói tới đây, phát hiện thân mình Thích Thanh Ảnh run lên, điều này như chứng minh cho những suy đoán trước đó của hắn là đúng.

“Người đã khẳng định như vậy, liền mang hắn vào phòng nhìn xem.” Mộ Dung Phúc Thủy hiện giờ cũng không có biện pháp nào khác, đành phải đối Tô Thiên Hồng đồng ý.

Tô Thiên Hồng lập tức gọi gia phó mang tới một đoạn dây thừng, đem Thích Thanh Ảnh nằm trên mặt đất trói chặt hai tay ra đằng sau, còn mình thì nắm lấy đầu kia của dây, đá Thích Thanh Ảnh mấy đá: “Mau đứng lên, ở lại trong này cũng vô dụng, ta lục soát nếu tìm ra thứ gì, người cứ đợi mà chịu lấy hậu quả!”

Thích Thanh Ảnh giãy dụa từ mặt đất bò lên, bị mấy gia phó kéo đi thất tha thất thểu về phía trước. Mộ Dung Phúc Thủy sư đồ ba người cùng đi theo hắn vào trong tạp viện.

Thích Thanh Ảnh ở trong một sài phòng nằm trong tạp viện, căn phòng này đã lâu năm không được tu sửa, hoàn toàn không có bộ dáng là dành cho người ở. Cửa sổ bị tàn phá không chịu được, lộ ra mấy chấn song trụi lủi, cửa gỗ lệch qua một bên, bông tuyết theo gió lạnh bay vào trong phòng tàn sát bừa bãi, căn phòng nhỏ hẹp nhìn đến nhìn đi thật sự là chẳng có cái gì. Chiếc giường gỗ tồi tàn dựa vào tường, thiếu mất một chân phải dùng mấy khối gạch kê lên. Không hề có đệm, chỉ có duy nhất một cái chăn đơn rách nát đặt ở

chân giường. Bên dưới cửa sổ có một lọ nước sơn cửa nho nhỏ, ở trên thùng đựng áo quần nằm ở góc tường có đặt một chiếc bát mẻ và một bình nước.

Tô Thiên Hồng phân phó hạ nhân: “Các người đi tìm cẩn thận cho ta, đúng rồi, đừng quên tìm ở dưới giường.”

Mấy tên gia phó nhanh chóng vọt vào phòng, đầu tiên là mở thùng áo quần ra, trừ bỏ một ít đồ y thì không có cái gì khác. Bọn hắn lại đem giường gỗ xốc lên, phát hiện dưới giường có một khối gạch nhô lên, lấy tay khua ra, lộ ra một hốc nhỏ. Tô Thiên Hồng tiến lên, từ trong hốc lấy ra được một cái hộp sắt. Mở nắp hộp sắt ra, bên trong đựng một chiếc hộp gỗ. “Sư phụ, Giận Phong châm quả nhiên là ở nơi này.” Nói xong liền đem hộp gỗ trình lên cho Mộ Dung Phúc Thủy xem.

Mộ Dung Phúc Thủy tiếp nhận hộp gỗ, cẩn thận kiểm tra một chút, đảm bảo rằng Giận Phong châm còn nằm ở bên trong. “Thích Thanh Ảnh, người còn gì để nói không?”

Thích Thanh Ảnh quỳ trên mặt đất, cắn chặt môi dưới, do dự một chút, cuối cùng vẫn phải thừa nhận: “Hộp sắt này quả thật là do ta lấy, nhưng không phải ta tự ý, là vì có người bức ta, bắt buộc ta mới phải làm vậy.”

Mộ Dung Phúc Thủy nghe vậy hơi nhíu mi một chút: “Kẻ nào sai khiến người?”

Thích Thanh Ảnh cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Thanh Ảnh không dám nói.”

Mộ Dung Phúc Thủy có chút suy nghĩ, tiếp tục hỏi “Hộp Giận Phong châm còn lại giờ đang giấu ở nơi nào?”

“Người kia chỉ đưa cho ta một chiếc hộp sắt, bảo ta đem giấu trong phòng mình, ta còn không biết trong hộp kia là chứa cái gì nữa.” Ánh mắt Thích Thanh Ảnh trong suốt như làn nước, hàm chứa vẻ đau thương, nhìn vào quả nhiên không hề giống là đang nói dối.

“Sư phụ, người đừng nghe hắn nói bậy.” Tô Thiên Hồng nói, “Hắn cố ý nói như vậy để phân tán lực chú ý của chúng ta, thật là bụng dạ khó lường mà.”

“Dao nhi, người thấy thế nào?” Mộ Dung Phúc Thủy đột nhiên quay sang hỏi Tuyết Y Dao đang đứng lặng yên ở bên cạnh.

“Đồ nhi nghĩ lời Thiên Hồng ca ca nói không phải là không có lý, nhưng lời Thích Thanh Ảnh nói cũng có chỗ đáng tin. Nếu thật sự là Thích Thanh Ảnh lấy cắp Giận Phong châm, hẳn nhất định sẽ giấu ở một nơi thật an toàn, không dễ dàng bị soát ra như vậy. Đồ nhi cảm nhận được có ai đó đang có ý đồ muốn gây bất lợi cho Hoàn Kiếm sơn trang, cố ý dựng lên thế cục này, muốn nhằm chúng ta tung hỏa mù. Thích Thanh Ảnh chẳng qua chỉ là công cụ của bọn hại người kia mà thôi.”

“Chuyện này quả thật nghiêm trọng, ta phải đi về trước suy nghĩ thêm.” Mộ Dung Phúc Thủy dừng một chút, lại nhìn thoáng qua Tô Thiên Hồng nói tiếp, “Hong nhi, người ở đây hảo hảo trông coi Thích Thanh Ảnh. Dao nhi, người đi theo ta, ta còn chút chuyện muốn hỏi.”

Tại thư phòng.

Mộ Dung Phúc Thủy đưa Tuyết Y Dao đến thư phòng, để nàng ngồi ở phía đối diện. Hắn tựa người vào án thư, vẻ mặt có chút uể oải. Sau một lúc lâu, hắn hỏi: “Dao nhi, hôm nay người tận mắt thấy trong hộp mà Hong nhi cầm quả thực không có cái gì sao?”

“Quả thật là như thế. Sư phụ, có cái gì không đúng sao?”

“Không có gì.” Mộ Dung Phúc Thủy thở dài nói, “A Dao, người vừa trở về cũng mệt mỏi, nên về nghỉ ngơi đi.”

“Sư phụ, thật sự là không có gì sao?” Tuyết Y Dao cảm thấy Mộ Dung Phúc Thủy có điểm là lạ, giống như đang muốn gạt nàng chuyện gì. Chuyện Giận Phong châm bị mất trộm quả thực kì quái, rốt cuộc là có ẩn tình gì đây?

“Đúng rồi, Dao nhi, người đi đến chỗ Hồng nhi xem một chút, đừng để hắc đem Thích Thanh Ảnh đánh chết, dù sao ta cũng từng đáp ứng trước anh hùng thiên hạ là sẽ lưu lại tính mạng cho hắc.”

“Phải.” Cho dù Mộ Dung Phúc Thủy không nói như vậy, Tuyết Y Dao cũng đang định đi đến nơi đó. Vừa rời khỏi phòng Mộ Dung Phúc Thủy, nàng lập tức chạy đến nơi ở của Thích Thanh Ảnh.

“Hộp Giận Phong châm còn lại đang ở nơi nào?” Tô Thiên Hồng nắm chặt cầm Thích Thanh Ảnh trừng mắt lạnh lùng hỏi.

Lúc này hai tay Thích Thanh Ảnh bị dè chặt lên trên cây, vết thương nơi lòng bàn tay phải còn đang chảy máu, tấm lưng thon gầy chỉ chút vết roi, đau xót cùng rét buốt làm hắc gần như hôn mê, “Ta... thật sự... không biết...”, âm thanh hắc mỏng manh, hơi thở yếu ớt.

“Lại còn cãi!” Tô Thiên Hồng đang định tiếp tục tra tấn thì bị Tuyết Y Dao vừa chạy đến nơi ngăn cản lại: “Thiên Hồng ca ca, người bỏ qua cho hắc đi!”

“A Dao, người không nên vì bộ dáng đáng thương giả tạo này mà tỏ ra thương hại. Yêu nghiệt này lòng dạ thâm sâu, hộp Giận Phong châm kia nhất định cũng đang ở trong tay hắc. Ta hôm nay nhất định phải hỏi cho ra lẽ!”

“Người dùng biện pháp này để tra hỏi, đừng nói là hắc không biết, dù có biết thật thì không đợi hắc nói ra, hắc đã bị người đánh chết.” Tuyết Y Dao thật sự không đành lòng, nhưng nàng cũng hiểu Thiên Hồng ca ca căm ghét Thiên Long giáo như thế nào, đối với Thiên Long giáo giáo chúng, đều muốn giết sạch không tha. Nghe sư phụ nói tổ tiên của Tô Thiên Hồng, nguyên là một gia tộc rất thịnh vượng, trong một đêm bị Thiên Long giáo huyết tẩy sạch sẽ, chỉ còn một mình hắc sống sót, được sư phụ cứu mang về làm đệ tử, gia nhập Hoàn Kiếm sơn trang.

“A Dao, người yên tâm, ta sẽ không để cho hắc chết dễ dàng như vậy.” Nói ra những lời này, Tô Thiên Hồng nhìn xuống Thích Thanh Ảnh, ánh mắt lộ ra một tia oán độc, “Con của Thiên Long giáo giáo chủ, ta muốn hắc sống không bằng chết!”

Tuyết Y Dao nghe xong câu nói kia lòng tự nhiên phát lạnh, biết có khuyên thế nào đi nữa thì cũng vô ích, lý trí của hắc đã bị ngọn lửa báo thù xâm chiếm. Nghĩ muốn hắc bình tĩnh một chút, nàng thản nhiên cười nói: “Thiên Hồng ca ca, dù sao hiện tại người cũng không thể hỏi ra được cái gì, nếu thật sự là do hắc làm thì sớm muộn gì cũng có ngày lòi đuôi thôi, không bằng bây giờ người theo ta đi dạo giải sầu.”

Tô Thiên Hồng nhìn thấy khuôn mặt Tuyết Y Dao ngây thơ, ca thán một tiếng: “Ai, a Dao, đã hơn một năm không gặp, ta hắc là nên bồi người nhiều hơn mới phải.” Tiếp đó phân phó hạ nhân: “Các người đem Thích Thanh Ảnh lôi về, trông giữ cẩn thận, nếu phát hiện hắc có dị trạng thì lập tức báo cho ta biết.”

Ngày cũng sắp hết, gió lạnh mang theo băng tuyết dồn dập vào phòng.

Thích Thanh Ảnh bị gió lạnh làm thức tỉnh, phát hiện mình đang ở trong phòng nhỏ. Từ mặt đất cổ hết sức động dậy, hắc nhìn thấy một đồng hồ hỗn độn hết sức thảm thương. Bát và bình nước bị đập vỡ nát trên mặt đất, bộ y trong rương cũng bị xé rách hết cả. Giường gỗ ngã về một bên, dè lên chấn đơn rách nát nằm tội nghiệp dưới nền. Thích Thanh Ảnh tuy rằng trên người có mặc quần áo nhưng đã sớm rách hết thấy, băng tuyết rơi vào miệng vết thương hòa cùng với máu đỏ, loãng ra, ướt đầm, gió thổi qua lạnh đến tận xương tủy. Đau đớn ở trên lưng cùng bàn tay phải càng ngày càng rõ rệt, hắc cắn chặt môi, xé một miếng vải từ toái bố băng tay phải lại, giã giữa miếng cứng đứng lên, muốn đem giường gỗ sửa lại. Đáng tiếc tay phải hắc hiện giờ không còn chút khí lực nào, chỉ dựa vào tay trái không thể lay chuyển được giường gỗ, ngược lại một loạt động tác này còn làm cho các vết thương trên lưng hắc bị động, hắc đau đến mức ngã lăn ra mặt đất. Xem ra đêm nay thật là phải ngủ trên mặt đất rồi. Hắc cố gắng lôi chấn đơn bị dè dưới giường ra, nghĩ rằng quần quanh trên người có thể làm mình ấm hơn một chút.

Đang lúc Thích Thanh Ảnh quỳ trên mặt đất cố gắng túm chấn lôi ra, Tô Thiên Hồng đột nhiên xông vào, một cước đạp vào tay phải đang bị thương của hắc, phần nộ quát: “Người đang làm cái gì?”

Thích Thanh Ảnh cảm thấy một cơn đau nhức kinh khủng từ tay phải truyền đến, cơ hồ muốn làm hấn ngất đi, lâu sau mới có thể đáp lời, vì đau xót mà thanh âm có chút run rẩy: “Tô thiếu gia, ta chỉ muốn lấy chân đơn ra đắp lên người thôi.”

Tuyết Y Dao vừa lúc này đuổi kịp Tô Thiên Hồng, nhìn thấy thảm trạng, vội vàng mở miệng nói: “Thiên Hồng ca ca, không cần ở nơi này chậm trễ thời gian, chúng ta nhanh đi báo chuyện nhìn thấy thi thể trong rừng cây cho cha biết!”

Tô Thiên Hồng vốn không định ghé lại nơi này, nhưng chợt nghe gia phó báo rằng Thích Thanh Ảnh đã muốn tỉnh lại, ở trong phòng lén lút không biết đang làm cái gì, hấn thấy không yên lòng nên mới quay lại đây xem xét. Hiện tại bị Tuyết Y Dao thúc giục, không trì hoãn nữa, hung hăng trừng mắt, liếc Thích Thanh Ảnh một cái: “Người đừng hòng làm ra chuyện gì nữa!” Dứt lời liền xoay người bước ra khỏi phòng.

Tuyết Y Dao thấy sắc mặt Thích Thanh Ảnh so với lúc ban ngày càng thêm tái nhợt, miệng vết thương nơi tay phải lại ào ạt trào máu tươi, cảm thấy không đành lòng, thuận miệng hỏi một câu: “Thanh Ảnh, tay người không có việc gì chứ?”

“Đa tạ Tuyết tiểu thư quan tâm, cánh tay này của Thanh Ảnh từ một năm trước xem như cũng đã bị phế đi rồi.” Thích Thanh Ảnh đem tay phải nâng đến bên miệng, khẽ liếm miệng vết thương.

Tuyết Y Dao thoáng nhìn cánh tay kia, từ cổ tay tới khuỷu tay có một vết sẹo sâu đậm trải dài. Nàng chợt nhớ đến một năm về trước, Thích Thanh Ảnh đứng trước mặt mọi người tự tay đoạn mạch phế võ công, Tô Thiên Hồng không tin, đánh thêm một chưởng vào gân tay phải của hấn, vết sẹo kia có lẽ vì thế mà lưu lại.

Mộ Dung Phúc Thủy ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư nhìn thi thể nằm trên mặt đất, “Hồng nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay lúc đồ nhi cùng a Dao đi dạo ở bên ngoài thôn trang, bỗng nhiên phát hiện phía sau núi có khối thi thể này. Hấn bị một vết thương trí mạng từ sau lưng xỏ xuyên quá ngực, để lại một lỗ lớn, nhưng kì quái chính là từ miệng vết thương không hề có một giọt máu nào, hình như ngay khi tử vong, máu đã lập tức đông lạnh lại.

“Các người có biết người này là ai không?”

“Đồ nhi không biết.” Tô Thiên Hồng đáp, “Người này một thân y phục dạ hành, có thể hay không là chính là kẻ trộm tối hôm qua ở Thần Bình các?”

Mộ Dung Phúc Thủy thở dài: “Hấn chính là Tùng Hạc bảo tam bảo chủ, Trần Vân Hổ. Tùng Hạc bảo từ trên xuống dưới đều do hai ca ca của hấn quản lý, hấn bình thường ru rú trong nhà, rất ít khi lộ diện. Ngoại nhân chỉ biết hai ca ca của hấn có võ công rất cao, nhưng thực ra hấn mới là đại cao thủ. Hiện giờ lại mặc danh kì diệu chết trong vùng phụ cận của sơn trang chúng ta, xem ra chốn võ lâm Trung Nguyên không thái bình được bao lâu nữa rồi.” Hấn nói xong trở mình đứng dậy, cẩn thận kiểm tra khối thi thể, phát hiện bàn tay trái của Trần Vân Hổ thiếu mất ngón trỏ, bề mặt vết thương chỉnh tề, dường như là bị một binh khí vô cùng sắc bén chém đi. Lại nhìn ra vết thương ở sau lưng, lỗ máu quả nhiên thật kì dị, hấn nhất chiêu mất mạng, mạch máu lại bị đông cứng hết thấy, không hề có hiện tượng máu mãnh liệt phun ra.

“Sư phụ, đồ nhi nhất định được ngón trỏ của hấn, nằm ngay bên cạnh thi thể.” Tuyết Y Dao đem ngón tay đưa ra trước mặt Mộ Dung Phúc Thủy, “Đồ nhi nghĩ rằng có thể Trần Vân Hổ đang định phóng ra ám khí, nhưng không may lại bị đối phương chém đứt ngón tay.”

“Trần Vân Hổ trước nay đều dùng quyền cước, không bao giờ sử dụng ám khí.” Mộ Dung Phúc Thủy nghiêm túc nói, “Quên đi, trước mắt bỏ qua chuyện này. Hồng nhi, người phái người đi thỉnh người của Tùng Hạc bảo đến nhận thi thể.”

“Sư phụ, Tùng Hạc bảo từ trước đến giờ cùng Hoàn Kiếm sơn trang chúng ta bất hòa, vì ngại uy nghiêm của sư phụ mà vẫn chưa dám công khai khiêu khích, chỉ dám cho người ngầm theo dõi. Hiện giờ xảy ra án mạng, chỉ sợ bọn họ sẽ mượn cớ mà sinh sự.” Tô Thiên Hồng nhắc nhở.

Mộ Dung Phúc Thủy trịnh trọng nói: “Trần Vân Hồ mất tích, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới cửa. Hồng nhi, Dao nhi, cả hai lui xuống đi, ta cần yên tĩnh một chút.”

Tô Thiên Hồng cùng Tuyết Y Dao nghe sư phụ nói như vậy, đành phải nghe lời lui xuống.

Mộ Dung Phúc Thủy lúc này lòng tràn đầy nghi vấn. Thần Binh các bị mất trộm, Giận Phong châm đi đánh cắp, Trần Vân Hồ mất mạng, nhiều việc lạ liên tiếp phát sinh, mà hết thảy dường như có người đang tỉ mỉ bày ra cục diện, nhìn qua cũng biết là nhằm vào Hoàn Kiếm sơn trang mà tấn công. Hộp châm tìm thấy được trong phòng Thích Thanh Ảnh kia không phải là hộp châm mà hãn giao Tô Thiên Hồng cất giữ, đó là hộp châm đặt ở Thần Binh các. Hai hộp vốn không có gì khác nhau, nhưng khi tách ra hai nơi để bảo quản, hãn có lưu lại kí hiệu. Chuyện này hãn không nói cho ai biết, ngay cả Tô Thiên Hồng. Hộp châm ở Thần Binh các đích thực là có kẻ đánh cắp, mà ở đó lại được canh gác rất cẩn mật. Còn có miệng vết thương của Trần Vân Hồ rất giống với vết thương do trứ danh binh khí của Mộ Dung Phúc Thủy hãn gây ra, Lệ Băng kiếm. Lệ Băng kiếm là một thanh danh kiếm, làm bằng sắt chứa hàn khí ngàn năm, sắc bén vô cùng, giết người không hề dính huyết, miệng vết thương bị thân kiếm chém vào sẽ lập tức bị hàn khí làm đông máu. Thế gian này không thể tìm ra thanh kiếm thứ hai. Từ năm trước, các danh môn chính phái của võ lâm Trung Nguyên liên hợp lại để tiêu diệt Thiên Long giáo, sau khi tiêu diệt xong, hãn liền phong kiếm thu sơn, không còn động đến Lệ Băng kiếm nữa. Hiện tại có người sử dụng sát chiêu tương tự, bọn Thiên Hồng chắc chắn cũng đã nhìn ra, chẳng qua là còn gì đó bần tâm nên không có nói mà thôi.

Mộ Dung Phúc Thủy chợt nghĩ tới buổi sáng lúc tra vấn Thích Thanh Ảnh.

“Kẻ nào sai khiến người?”

“Thanh Ảnh không dám nói. Người kia chỉ đưa cho ta một chiếc hộp sắt, bảo ta đem giấu trong phòng mình, ta còn không biết trong hộp kia là chứa cái gì nữa.” Ảnh mắt Thích Thanh Ảnh trong suốt như làn nước, hàm chứa vẻ đau thương, nhìn vào quả nhiên không hề giống là đang nói dối. Hãn lúc đó cúi đầu, giống như đang thực sự sợ hãi. Lúc ấy chỉ có thầy trò ba người bọn họ, hãn rốt cuộc sợ hãi cái gì? Chẳng lẽ sự thật đúng như phỏng đoán của Tuyết Y Dao, có người đứng đằng sau thao túng hết thảy? Kẻ này là ai? Hãn làm vậy có mục đích gì?

Tuy rằng Thiên Hồng cùng Thiên Long giáo có hận thù sâu đậm, nhưng Thích Thanh Ảnh giờ đã như là một phế nhân, tự thân khó bảo toàn. Thiên Hồng dùng thái độ như vậy để đối đãi với một phế nhân, hãn cảm thấy chỗ này có điều kì lạ.

Mộ Dung Phúc Thủy nghĩ đến nghĩ đi cũng không nghĩ ra được cái gì rõ ràng, không khỏi tự cảm khái, chính mình giờ đây quả thật đã là một lão liễu an nhàn, không còn thích ứng được với những tranh đấu giang hồ như thế này nữa. Tuổi trẻ mang trong mình một tinh thần tràn đầy nhiệt huyết, một thân kinh thiên võ nghệ, lại có Lệ Băng kiếm trong tay, lập nên Hoàn Kiếm sơn trang, vượt qua bao phong sương huyết vũ mới có thể tại võ lâm Trung Nguyên thành danh. Hiện giờ cây to đón gió, địch ở trong tối, hãn ở ngoài sáng, tình thế bất lợi, hãn có chịu được công kích này hay không?

Tuyết Y Dao và Tô Thiên Hồng rời khỏi chính đường, nàng liền nói thấy thân thể mệt mỏi, muốn về phòng nghỉ ngơi. Kì thực nàng trở về phòng lấy ra vài tấm chăn đệm, cầm theo chút thức ăn, lén lút chạy đến tạp viện xem tình hình Thích Thanh Ảnh. Nàng cảm thấy Thích Thanh Ảnh quả thực vô tội, Thiên Hồng ca ca không nên đối xử như vậy với hãn.

Trăng sáng mông lung ở trên cao, bị những cơn gió lạnh thấu xương thổi qua làm mất đi bản sắc, tái nhợt lơ lửng trên bầu trời.

Thích Thanh Ảnh bọc mình bằng chiếc chăn đơn rách, nằm trong góc tường, đói khát, rét lạnh cùng đau xót làm hãn không thể đi vào giấc ngủ. Thấy ngoài cửa có bóng người nhoáng lên một cái, hãn theo bản năng hỏi: “Ai?”

“Thanh Ảnh, là ta.” Tuyết Y Dao đi vào phòng nhỏ, nhẹ nhàng mang chăn phủ lên người Thích Thanh Ảnh, ôn nhu nói: “Đói bụng không, ta có mang cho ngươi chút thức ăn.”

“Tuyệt tiểu thư, người đối Thanh Ảnh thật tốt.” Thích Thanh Ảnh cảm kích nhìn Tuyết Y Dao, trên khuôn mặt tái nhợt hiện ra một tia mỉm cười.

Tuyết Y Dao nhận ra khi Thanh Ảnh cười trông thật đẹp, nhưng đằng sau nụ cười đó còn cất giấu vô số đau thương cùng thống khổ. Hắn làm sao mà khoái hoạt được chứ. “Ta chỉ tùy tiện cầm theo chút điểm tâm, không biết người có thích hay không nữa.” Tuyết Y Dao đem điểm tâm đặt vào tay Thích Thanh Ảnh, tay hắn lạnh lẽo không có lấy một tia ấm áp, nhất định là do bị đông lạnh quá lâu. Lại nhìn hắn ăn điểm tâm như lang thôn hổ yết, hình như là đã hai ba ngày rồi không được ăn chút gì, lòng của nàng giống như bị châm đâm từng chút, từng chút một, rất đau.

“Thiên Hồng ca ca thường xuyên làm khó người phải không? Người có hay không hận hắn?”

Thích Thanh Ảnh thần nhiên nở nụ cười: “Nếu làm như vậy có thể hóa giải hận thù trong lòng Tô thiếu gia, Thanh Ảnh không cầu gì hơn nữa.” Nói đến đây Thích Thanh Ảnh đột nhiên ho khan kịch liệt. Tuy rằng hắn đã quay đầu, lấy tay che miệng lại nhưng Tuyết Y Dao vẫn nhìn thấy máu đang theo kẽ hở ngón tay hắn tràn ra ngoài, giọt xuống nền đất, đỏ tươi đến chói mắt.

“Người làm sao vậy?” Tuyết Y Dao lo lắng hỏi.

“Không, không có gì.” Ho một trận xong liền ngừng lại, Thích Thanh Ảnh dường như đã tập mãi thành thói quen, đưa tay lau đi vết máu bên khóe miệng, “Là bệnh cũ thôi, làm cho Tuyết tiểu thư lo lắng rồi.”

“Thực sự không có việc gì chứ?”

“Àn.” Thích Thanh Ảnh ậm ừ trả lời, “Đúng rồi, Thanh Ảnh có thể cầu tiểu thư một chuyện được không?”

“Chuyện gì?” Tuyết Y Dao không biết Thích Thanh Ảnh muốn cầu nàng chuyện gì, nhưng vẫn đáp ứng nói: “Chỉ cần không phải chuyện thương thiên hại lý gì, Tuyết Y Dao ta nhất định có đủ khả năng giúp người.”

Thích Thanh Ảnh nở nụ cười: “Tuyệt Tiểu Thư người nói gì vậy? Thanh Ảnh chỉ là muốn nhờ tiểu thư hỗ trợ đem giường dựng lên thôi.”

Nhìn thấy Thích Thanh Ảnh vịn tường chậm rãi đứng lên, cố gắng hết sức di chuyển đến bên giường gỗ, trước mắt Tuyết Y Dao đột nhiên xuất hiện một mảng mông lung, nước mắt bất giác trào ra. Nàng chạy thật nhanh đến bên hắn, giúp hắn đem giường gỗ nâng lên, Thích Thanh Ảnh xoay người nghĩ muốn đem mấy khối gạch trên mặt đất dựng lên, bỗng nhiên hắn đứng bật dậy ho khan kịch liệt. Lúc này ho so với lúc nãy còn mãnh liệt hơn nhiều, hắn té ngã trên mặt đất, tay trái che trước ngực, thân thể vì quá đau đớn mà gập lại như vòng cung, sắc mặt tái nhợt, máu tươi không ngừng từ trong miệng trào ra. “... đừng lo... sẽ lập tức hết thôi...” Hắn thì thào đứt quãng, thanh âm vô cùng mỏng manh.

“Ho đến thành như vậy còn bảo là không có việc gì! Ta phải lập tức đi tìm đại phu cho người!”

“Tuyệt tiểu thư... xin người đừng đi... thỉnh người đừng làm kinh động đến người khác... van cầu ngài...” Thích Thanh Ảnh vội vã cầu xin.

“Hảo, hảo, ta không đi, nhưng ta muốn nghe người giải thích.” Tuyết Y Dao nhìn thấy Thích Thanh Ảnh như thế, trông vô cùng đáng thương, lại bất lực, điều này làm cho tâm nàng không thể nào chịu được.

Qua một hồi lâu, Thích Thanh Ảnh chậm rãi bình ổn cơn ho, “Tuyệt tiểu thư, thỉnh người đáp ứng ta trước, làm ơn đừng nói cho ai biết, nhất là Tô thiếu gia, như vậy Thanh Ảnh mới có thể nói ra.”

“Được, ta đáp ứng người.”

Thích Thanh Ảnh do dự một chút, nói: “Thanh Ảnh kì thật trời sinh đoản mệnh, thầy thuốc nói ta sống không thể quá hai mươi tuổi. Năm đó ta chỉ muốn dùng tính mạng của mình để đổi lấy mệnh của toàn thể giáo chúng, không nghĩ rằng trang chủ lại lưu ta ở đây, ta liền có thể tận lực sống để chuộc lại tội nghiệt.”

Tuyết Y Dao giật mình, giống như có cái gì chặn ngang cổ họng, không nói nên lời. Thích Thanh Ảnh quả thật là một con người vô cùng đáng thương, thân mang bệnh nan y, mệnh lại ngắn, chỉ vì sinh ra ở Thiên Long giáo nên hắn không thể không đưa lưng hứng lấy tội nghiệt mà bậc cha chú đã gây ra. Hắn chỉ mới mười sáu tuổi, cho dù hạ sinh trong gia đình như thế thì hắn có bao nhiêu năng lực để đi gây tội ác chứ? Hắn sinh ra căn bản không thể lựa chọn cha mẹ. Tuyết Y Dao lại nghĩ đến chính mình, nàng là đứa trẻ bị

bỏ rơi, nếu không được sư phụ nhặt về thì đã sớm chết cồng trên núi tuyết. Sư phụ là danh môn chính phái, được người người ca tụng, Tuyết Y Dao nàng tự khắc cũng là hậu duệ của danh môn chính phái. Nếu như lúc trước nàng bị tà môn ma đạo thu thập, nuôi dưỡng thành người thì hiện tại nàng đã là yêu nữ vô lâm rồi.

Vừa rồi ho khan một phen kịch liệt, miệng vết thương trên lưng Thích Thanh Ảnh lại bị nứt ra. Nhờ vào ánh trăng mờ ảo từ ngoài cửa sổ chiếu vào, Tuyết Y Dao nhận ra quần áo rách rưới trên người Thanh Ảnh đã bị nhiễm một mảng máu lớn đỏ tươi. “Để ta giúp ngươi thương được.” nàng nói xong liền lấy ra từ trong lồng ngực một lọ Kim Sang dược, đây là dược phẩm cực tốt mà sư phụ cho nàng.

Thích Thanh Ảnh theo bản năng né sang một bên: “Tuyết tiểu thư, không dám làm phiền người, sẽ làm dơ tay người mất.”

“Người nói gì vậy?” Tuyết Y Dao không cho hắn cơ hội để chối từ, đưa tay cởi áo khoác của hắn ra. Tầm lưng Thích Thanh Ảnh rất gầy, những vết thương trải rộng khắp cơ thể, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, chẳng chịt đến nổi tìm không ra một mảng da nào còn nguyên vẹn. “Đều bị thương thành như vậy, nếu không thương được, ngươi sẽ mất mạng đó!” Nàng đem thuốc bột cẩn thận rắc lên các miệng vết thương, đồng thời đưa tay tháo đi miếng vải mà hắn quấn qua loa ở bàn tay phải, đổ thuốc bột vào, lấy ra một chiếc khăn tay thay hắn băng bó hảo. “Thiên Hồng ca ca hắn thật quá nhẫn tâm, ngày mai ta liền đưa hắn đến gặp sư phụ giải thích tình hình, không thể để cho hắn tra tấn người thêm nữa.”

“Tiểu thư ngàn vạn lần đừng làm như thế! Đừng đem tình trạng bệnh tật này của ta nói cho Tô thiếu gia và trang chủ biết.”

“Vì cái gì?” Tuyết Y Dao hỏi một cách khó hiểu.

“Bọn họ đều là những người hiệp nghĩa, hạ thủ lưu tình. Thanh Ảnh là người của Thiên Long Giáo, vốn đã bị nhân sĩ Trung Nguyên vô lâm chính phái căm ghét, quan hệ như nước với lửa, song phương chém giết nhau không ngừng. Giáo chủ ta tới nay vẫn luôn tự phụ, vọng tưởng mình vẫn còn có thể xưng bá vô lâm, rất bá đạo và kiêu ngạo, giết người vô số, càng làm cho quan hệ song phương thêm căng thẳng. Trang chủ đây cùng chư vị đại hiệp tấm lòng từ bi, không giết phụ nữ và trẻ em của giáo ta, chỉ trục xuất quan ngoại, Thanh Ảnh cho dù ở đây làm nô tài cũng tuyệt không chút oán hận. Chỉ hi vọng có thể đem mệnh tàn của mình nhận lấy tất cả cừu hận, hóa giải ân oán giữa Thiên Long giáo và vô lâm Trung Nguyên.”

Tuyết Y Dao bị những lời này của Thích Thanh Ảnh làm cho xúc động, thầm hạ quyết tâm, phen này chỉ có nàng là có khả năng toàn lực giúp hắn.

Thích Thanh Ảnh thấy Tuyết Y Dao trầm mặc không nói gì, khẽ mỉm cười: “Tuyết tiểu thư không cần lo lắng cho ta, thân thể ta vẫn còn tốt lắm.” Về mặt tươi cười của hắn tuy mang theo một chút chua xót nhưng vẫn còn hiện hữu nét hồn nhiên, ngây thơ.

“Đúng rồi, chúng ta hôm nay phát hiện thi thể của Tùng Hạc bảo tam bảo chủ ở bên ngoài trang, hẳn nhất định cùng chuyện Giận Phong châm bị mất trộm có quan hệ.” Tuyết Y Dao bỗng nhiên nói: “Sư phụ đã sai người đi thỉnh người của Tùng Hạc bảo đến để nhận thi thể, nói không chừng có thể giúp người thoát khỏi mối hiểm nguy lần này.”

“Thật vậy chăng?” Thích Thanh Ảnh nghe xong câu nói đó nhãn tình tức khắc sáng lên.

“Cất giữ một hộp Giận Phong châm, người nói là do bị kẻ khác sai khiến, kẻ đó là ai? Nơi này không còn ai khác, người cứ nói cho ta biết đi.”

“Tuyết tiểu thư, thỉnh người tha thứ, ta không thể nói được. Ta không nói cũng không phải vì sợ rằng sẽ mất mạng, mệnh tàn này của ta e cũng không còn sống được bao lâu nữa. Chỉ là hiện tại nói ra ta sợ sẽ khiến cho sơn trang nổi loạn, kẻ gian thừa cơ mà tấn công, vô lâm sợ rằng sẽ trải qua một trận hạo kiếp.”

“Hảo, ta tin người.” Tuyết Y Dao nói, “Đêm đã khuya rồi, người nghỉ ngơi đi, ta phải trở về rồi. Ngày mai ta lại đến thăm người.”

“Người không cần lại đến thăm ta đâu, Thanh Ảnh sẽ tự chiếu cố chính mình thật tốt mà.” Thích Thanh Ảnh thấy Tuyết Y Dao nhìn mình khó hiểu, liền giải thích: “Tô thiếu gia xem ra thực thích người, người

cũng thích hần. Nếu người cứ tới chỗ này thăm ma giáo yêu nghiệt ta mãi, Tô thiếu gia nhất định sẽ mất hứng.”

Thích Thanh Ảnh thật sự là người thông minh, lại hiểu ý người khác, Tuyết Y Dao rời đi thế nhưng cứ nhớ mãi câu nói cuối cùng của hần. Đúng vậy, nàng yêu Thiên Hồng. Thiên Hồng ca ca là thiếu niên anh tuấn, là một người toàn diện về cả mặt võ công lẫn nhân phẩm, hai người bọn họ cùng lớn lên từ nhỏ, thanh mai trúc mã, sư phụ chưa bao giờ đề cập nhưng khẳng định cũng đã ngầm đồng ý chuyện hôn sự này. Một đấng lang quân như ý như vậy, không biết phải cạnh tranh với biết bao nhiêu nữ nhân. Rời đi một năm, hiện tại trở về, nàng cảm thấy giữa mình và Thiên Hồng ca ca như có một bức tường vô hình chặn lại, nàng cảm giác Thiên Hồng ca ca không còn giống như lúc trước. Trước kia hần tao nhã, thiện lương lại nhân hậu, hiện tại trở nên lãnh khốc đa nghi. Chẳng lẽ thời gian có thể đem tình cảm xóa nhòa, hận thù có thể làm con người ta thay đổi sao?

Sau khi Tuyết Y Dao rời đi, vết thương Thích Thanh Ảnh nhờ được thượng dược mà đỡ đau hơn, hần bọc mình trong chăn mỏng nằm cuộn mình trên giường, dần dần đi vào giấc ngủ. Đang lúc mơ màng, Tô Thiên Hồng bỗng đứng xông vào phòng nhỏ, nắm lấy tóc Thích Thanh Ảnh lôi xuống dưới giường.

“Tô thiếu gia, ngài...”. Không đợi Thích Thanh Ảnh nói hết, Tô Thiên Hồng đã nhấc chân đạp hần, tiếp đó không hề lưu tình mà đánh hần một quyền. Đánh cho đến khi miệng Thích Thanh Ảnh trào ra máu tươi, gần như chết ngất, hần vẫn chưa chịu dừng tay, nắm lấy áo Thích Thanh Ảnh lay cho đến khi hần hồi tỉnh, lạnh lùng nói: “Thích Thanh Ảnh! Người vừa rồi nói gì với a Dao? Đừng mơ tưởng có thể dùng hoa ngôn xảo ngữ để mê hoặc nàng!”

Thích Thanh Ảnh nở nụ cười yêu mỉ, hần cố ý dùng bàn tay được chiếc khăn của Tuyết Y Dao băng bó để lau đi vết máu trên khóe miệng: “Tuyết tiểu thư tâm địa thiện lương, nàng có thành ý đến thăm ta, chiếu cố ta, đương nhiên ta có gì cũng đem nói hết với nàng.”

Tô Thiên Hồng thấy tay Thích Thanh Ảnh quấn chiếc khăn đó, trong lòng buồn bực, liền nắm chặt lấy cổ tay Thích Thanh Ảnh, giật lấy khăn xả xuống dưới. Ngay lúc này vết thương vốn đã ngừng chảy máu liền bị vỡ toang, Thích Thanh Ảnh thống khổ kêu lên một tiếng.

“Người rớt cuộc đã nói gì với nàng?” Tô Thiên Hồng tăng thêm lực đạo nơi cánh tay, dường như muốn đem cánh tay phải của Thích Thanh Ảnh bẻ gãy.

Xương cốt đứt đoạn vô cùng đau đớn, khớp hàm của Thích Thanh Ảnh cứng ngắc không thể thốt ra lời nào, thở dốc một chốc, hần nhẹ nhàng nói: “Ta nói với nàng là người sai ta đem Giận Phong châm giấu đi.”

“Người dám loạn ngôn! A Dao tuyệt đối sẽ không tin những chuyện ma quỷ mà người bịa đặt!” Tô Thiên Hồng gầm lên, tiếp tục tăng lực đạo siết chặt Thích Thanh Ảnh.

“Ta là kẻ hồ ngôn loạn ngữ, bất quá rất nhanh có người tin ta. Người chẳng lẽ bây giờ muốn giết người diệt khẩu?”

Tô Thiên Hồng sớm đã tức giận không nói nên lời. Nếu không phải vì sư phụ đã từng đứng trước toàn thể anh hùng thiên hạ đáp ứng sẽ lưu lại mạng cho Thích Thanh Ảnh thì hần đã sớm giết chết yêu nghiệt này, há có thể để cho hần sống đến tận bây giờ. Đáng tiếc, hần tìm không ra chứng cứ, Thích Thanh Ảnh vẻ mặt nhìn thế nào cũng thấy vô tội đáng thương, nhưng chỉ bằng lời nói của hần thì rất khó mà tin tưởng. “Thích Thanh Ảnh, người chờ, để cho ta nắm được chứng cứ trong tay, hảo hảo mà lãnh hậu quả!” Hần nói xong liền đẩy Thích Thanh Ảnh té ngã trên mặt đất, dùng dùng nỗi giận rời đi.

Thích Thanh Ảnh nhìn theo bóng dáng Tô Thiên Hồng, trong mắt toát ra một loại cảm tình phức tạp, vừa như oán hận cười nhạo, vừa như đồng tình thương tiếc. Thích Thanh Ảnh nghĩ thầm, Tô Thiên Hồng là kẻ thù, không sai. Nói đoạn, hần thuận thực dùng tay trái bẻ lại xương cốt, tìm một mảnh vải đem tay phải quấn hảo, lần mò trở về bên giường nằm chờ bình mình.

Tùng Hạc Bảo nghe tin tam bảo chủ đã qua đời, liền phái nhị bảo chủ Trần Văn Hạc dẫn theo mười người hầu đến Hoàn Kiếm sơn trang nhận thi thể. Sở dĩ dẫn theo nhiều người như vậy cũng không phải là để cho có vẻ trang trọng mà mục đích chính là muốn khiêu khích.

Tô Thiên Hồng đem đám người Trần Văn Hạc dẫn vào trong sơn trang, mời khách an tọa. Phái người châm trà rót nước, lễ nghi chu toàn.

Trần Văn Hạc xem qua thi thể, chỉ vào mặt Mộ Dung Phúc Thủy cả giận nói: “Mộ Dung trang chủ, đệ đệ của ta rõ ràng là chết vì Lê Băng kiếm, ai cũng có thể nhìn ra. Hôm này ngươi còn làm bộ làm tịch mời chúng ta đến nhận thi thể, rốt cuộc đang rắp tâm làm ra chuyện gì đây?”

“Tam bảo chủ không phải là do Mộ Dung Phúc Thủy ta giết chết. Ngày hôm trước ta còn đang bận xử lý điều tra việc bảo vật bị mất trộm. Thi thể của tam bảo chủ là do đồ nhi ta trong lúc đi dạo ngoài sơn trang vô tình phát hiện được.” Mộ Dung Phúc Thủy ngữ khí không kiêu ngạo, không siểm nịnh, nghiêm nhiên tràn đầy quý phái.

“Vậy ngươi hoài nghi đệ đệ ta đến sơn trang của ngươi lấy trộm bảo vật?”

“Tại hạ cũng không có ý tứ này. Chỉ là tam bảo chủ một thân y phục dạ hành, thường xuyên lui tới nơi vùng phụ cận sơn trang ta, hành vi này không khỏi có chút khả nghi.”

“Mộ Dung trang chủ, ngươi có tìm được bảo vật gì trên người của đệ đệ ta hay không?”

“Này thật không có gì.”

Trần Văn Hạc cười lạnh: “Không có bằng chứng vật chứng, đệ đệ ta lại không minh bạch chết ở sơn trang của ngươi, quý trang đây không thoát khỏi cũng có can hệ chứ?”

“Cho nên tại hạ mới mời bảo chủ đến, chúng ta thẳng thắn nói chuyện, thương lượng biện pháp để kết thúc chuyện này.”

“Có cái gì để thương lượng? Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền. Các ngươi giao ra hung thủ, để ta thay đệ đệ báo thù!” Trần Văn Hạc sớ dĩ cứ khẳng định Trần Văn Hổ là do Hoàn Kiếm sơn trang giết là do trong lòng có quỷ kế. Tùng Hạc bảo nguyên là bá chủ của hắc bạch lưỡng đạo phương Bắc, từ khi Hoàn Kiếm sơn trang được dựng nên, Mộ Dung Phúc Thủy mãi chăm lo công việc, từng bước tạo uy tín trên giang hồ, thế lực của Tùng Hạc bảo thì ngày càng lụn bại. Một núi không thể có hai hổ, cho nên Tùng Hạc bảo bọn họ đã sớm đem Hoàn Kiếm sơn trang coi như cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt, ngầm tìm cơ hội hạ thủ. Ngày trước nghe tin mật báo, nói Thần Binh các có giấu một hộp Giận Phong châm, Trần gia huynh đệ ba người bọn họ không khỏi nổi lên tà niệm. Cẩn thận bàn tính kế hoạch, muốn thần không biết quỷ không hay đem Giận Phong châm cướp làm của riêng, làm cho Hoàn Kiếm sơn trang mất đi nhuệ khí, không ngờ ăn trộm gà cũng bị mất gậy, Giận Phong châm không lấy được, Trần Văn Hổ lại mất mạng. Này rõ ràng là do người của Hoàn Kiếm sơn trang động thủ.

Tuyết Y Dao ngồi một bên nhìn thấy thái độ Trần Văn Hạc đắc ý quyết không buông tha vốn đã cảm thấy vô cùng phản cảm, hiện tại nghe hẳn nhận định Trần Văn Hổ là do Hoàn Kiếm sơn trang giết, trong lòng buồn bực liền mở miệng nói: “Tam bảo chủ do võ nghệ không cao đã đánh mất tính mạng. Sư phụ ta đã nói không phải do sơn trang chúng ta hạ thủ, chúng ta tìm đâu ra hung thủ để giao cho người? Bảo vật của sơn trang ta cũng đã bị lấy cắp, chúng ta đi tìm ai để thương thảo đây?”

Trần Văn Hạc châm chọc nói: “Chúng ta vốn cũng không nghĩ các ngươi sẽ thừa nhận, đáng tiếc cái chết này không có vật chứng. Mộ Dung trang chủ võ công xuất thần nhập thể, năm đó dẫn dắt anh hùng thiên hạ đi tiêu diệt Thiên Long giáo, danh tiếng đã vang khắp tứ bề, chúng ta đây một đám ô hợp của Tùng Hạc bảo nào dám đến đây khởi binh vấn tội chứ?”

“Trần bảo chủ nói sai rồi.” Tô Thiên Hồng đứng ra nói, “Nếu sư phụ thật sự là người đã sát hại lệnh đệ, hẳn đã có thể hủy thi diệt tích, tội gì phải suốt đêm phái người mời các ngươi đến đây nhận thi, tự rước phiền toái? Tại hạ nghĩ chuyện này chắc chắn có kẻ gian lập mưu, muốn châm ngòi hồng phá rối mối quan hệ giữa Hoàn Kiếm sơn trang cùng Tùng Hạc bảo. Mong Trần bảo chủ nghĩ lại.”

Mộ Dung Phúc Thủy nghe Tô Thiên Hồng nói năng khôn khéo, đem sự tình phân tích thấu triệt như vậy, trong lòng liền cao hứng, Thiên Hồng đưa nhủ này quả nhiên thông minh, quả không uổng phí công lao dạy dỗ của hần bao nhiêu năm nay. Nếu hần tâm tư thuần khiết, chắc chắn sẽ đạt được thành tựu vượt lên trên cả Mộ Dung Phúc Thủy hần.

Trần Văn Hạc thật không ngờ Tô Thiên Hồng tuổi còn trẻ mà đã có ý nghĩ rõ ràng bình tĩnh như thế, nói một phen làm hắn không cách nào chống đỡ. Xem ra người của Hoàn Kiếm sơn trang thật không thể xem thường, bọn họ sau này phải cẩn thận ứng phó. Hắn cười gượng vài tiếng, chính mình tự bước ra cửa nói: “Nếu sự tình thật sự trọng đại như vậy, Trần mỗ cũng không nhiều lời nữa. Sắc trời không còn sớm, hôm nay chúng ta trước tiên đem thi thể tam đệ quay về bảo để làm tang sự, tái bàn bạc kĩ càng hơn. Hôm sau nếu chúng ta có phát hiện ra manh mối gì, hy vọng quý trang có thể ra tay giúp đỡ.”

“Đương nhiên, tề trang sẽ dốc toàn lực tương trợ.” Mộ Dung Phúc Thủy khách khí vài câu, lại nói: “Hong nhi, kẻ cắp kia vẫn chưa sa lưới, để đề phòng vạn nhất, người tiễn Trần bảo chủ một đoạn đường.”

“Vâng.” Tô Thiên Hồng lĩnh mệnh theo đám người Trần Văn Hạc rời khỏi sơn trang.

Chờ bọn hắn đi rồi, Mộ Dung Phúc Thủy bỗng nhiên gọi Tuyết Y Dao, thấp giọng phân phó: “Dao nhi, người xa xa theo dõi Hong nhi bọn họ, đừng để lộ hành tung.”

Tuyết Y Dao khó hiểu hỏi: “Sư phụ, vì cái gì lại bảo đồ nhi âm thầm theo dõi bọn họ?”

“Vi sư có điểm lo lắng.” Mộ Dung Phúc Thủy giống như đang lo lắng chuyện gì, không hề nhiều lời, “Người cứ chiếu theo lời vi sư làm là được.”

Hoàn Kiếm sơn trang tọa trên núi Bắc Triều, phía trước là sông, mặt đông trống trải, phía tây bắc có một rừng cây không nhỏ. Tùng Hạc bảo nằm ở phía tây Hoàn Kiếm sơn trang, phải đi qua một đoạn sông ở phía nam rồi mới rẽ về hướng tây được, nếu băng qua rừng mà đi thì sẽ rút ngắn được một nửa lộ trình. Thời tiết rét lạnh, Trần Văn Hạc không muốn trì hoãn lâu, lại ý có người đông thể mạnh liền không nghe theo lời Tô Thiên Hồng khuyên bảo, muốn băng rừng để trở về. Tô Thiên Hồng bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo sau, đem bọn họ băng rừng hồi thôn trang.

Ước chừng ở đây do đã có tam bảo chủ chết vô cớ, hơn nữa gió lạnh lại thổi liên tục, không khí trong rừng tự khắc có chút quỷ dị. Sương mai đọng trên lá cây trong suốt lấp lánh, phản xạ lấy ánh nắng, khẽ run rẩy trong gió.

Tô Thiên Hồng bỗng dưng có dự cảm không lành, mở miệng nói: “Trần bảo chủ, ngài phải cẩn thận, thi thể của tam bảo chủ chính là được phát hiện ở vùng phụ cận của nơi này.”

Trần Văn Hạc cũng có chút lo lắng, bất quá ngoài mặt vẫn giả dạng bất cần: “Tô huynh đệ, người quá lo. Địa phương nào mà chẳng có người chết, ta Trần Văn Hạc nào có sợ gì ma quỷ hù dọa.”

Lại đi trong chốc lát, mắt thấy đã sắp đến cánh rừng bên cạnh, mọi người tâm tình đang khẩn trương cũng chậm chậm thả lỏng.

Tô Thiên Hồng bỗng nghe thấy một thanh âm: “Tô thiếu gia, người quay đầu lại nhìn xem.” Hắn quay đầu lại nhưng không thấy ai cả, lại nhìn trái nhìn phải, không hề giống thanh âm của những người bên cạnh, hơn nữa bọn họ dường như cũng không nghe thấy gì, xem ra có người đang dùng công phu truyền âm đối hắn nói chuyện. Trong lúc còn đang nghi hoặc, thanh âm kia lần thứ hai vang lên, êm tai đến lạ: “Tô thiếu gia, là ta a.” Tô Thiên Hồng cảm thấy hoảng sợ, lúc này hắn nghe ra rõ ràng chính là thanh âm của Thích Thanh Ảnh. Vừa định tìm kiếm, Tô Thiên Hồng chợt cảm thấy trên người bị thứ gì đó vô cùng lạnh lẽo đánh lên, trước mắt tối sầm, té ngã trên mặt đất. Điều duy nhất hắn có thể làm là hô to hai chữ: “Cẩn thận!”

Đáng tiếc đã muộn. Mấy cây đại thụ ở gần đó đột nhiên bắt đầu kịch liệt lóc lên, sương đọng trên lá cây mang theo một cỗ âm hàn nội lực tựa như những thanh thủy thủ sắc bén thẳng tắp đâm xuống dưới. Đám người Trần Văn Hạc nhanh chóng rút ra binh khí chống đỡ, một thân ảnh bỗng dưng lặng yên xuất hiện phía sau bọn họ, bạch quang hiện ra. Trần Văn Hạc chỉ cảm thấy mi tâm chợt lạnh, liền ngay lập tức tắt thở.

Tuyết Y Dao xa xa nhìn thấy phía trước nổi lên băng vũ, trong lòng biết có biến, liền đuổi tới, phát hiện trừ bỏ Tô Thiên Hồng đang bị điểm huyết ngủ té xỉu trên mặt đất thì mười hai người còn lại đều đã tuyệt khí. Bị thương ở ngay mi tâm, nhất chiêu mất mạng, miệng vết thương không hề có máu, như là bị đông lạnh hết thảy. Trong chớp mắt có thể đoạt đi mười hai nhân mạng, không lưu lại bất kì dấu vết nào, năng ngay

cả bóng người cũng không thấy, công lực như vậy nếu tính cả sư phụ lẫn cả trong toàn bộ võ lâm Trung Nguyên thì không đến năm người.

Nàng nhanh chóng chạy đến giải huyết đạo cho Tô Thiên Hồng, dò hỏi: “Thiên Hồng ca ca, rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì?”

Tô Thiên Hồng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt nhất thời cả kinh, ra một thân mồ hôi lạnh, trong lòng biết chính mình nhất thời vô ý đã gây ra đại họa. Áo não nói: “Lúc ấy có người truyền âm gọi ta, làm ta nhất thời thất thần, bị ám toán bất tỉnh nhân sự.” Hắn đứng lên, thấy một khối băng từ vạt áo rơi xuống, chẳng lẽ kẻ cấp chỉ dùng khối băng này để điểm huyết đạo của hắn? Hắn nhìn thi thể của đám người Trần Văn Hạc, mi tâm mặc dù không có máu chảy ra, cũng ngưng tụ một tầng băng mỏng, như vậy thì đích thực là vết thương do Lệ Băng kiếm gây nên, hoặc cũng có một khả năng là bị một loại băng kiếm gì đó tấn công. Nhưng băng trụ này bén nhọn, là do nước ngưng tụ thành, trừ phi người này có nội lực rất mạnh, băng không sẽ không thể giết người nhanh như thế. Nếu thật sự là như vậy, nội công của hung thủ thực sự đã luyện đến giới cảnh xuất thần nhập hóa. Giết sạch người của Tùng Hạc bảo, chỉ lưu lại mạng cho Tô Thiên Hồng hắn, đương nhiên là vì muốn giá họa cho Hoàn Kiếm sơn trang, dụng tâm ác độc, thủ đoạn thật tàn nhẫn.

Tô Thiên Hồng cẩn thận kiểm tra hiện trường một lần nữa, phát hiện trừ bỏ người của Tùng Hạc bảo bị sương đọng trên lá cây đâm trúng thì trên thi thể có lưu lại vài vết máu lạ, tuyết trên mặt đất cách các cổ thi thể một khoảng cũng có lưu lại vài giọt máu kì quái, chẳng lẽ hung thủ bị thương? Nhưng đám người Trần Văn Hạc rõ ràng là nhất chiêu mà mất mạng, hung thủ đã bị thương trước đó?

Tô Thiên Hồng cùng Tuyết Y Dao trên đường chạy về sơn trang cùng hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, hắn nhớ rõ thanh âm đó quả thật là của Thích Thanh Ảnh. Hắn nhận định một loạt sự tình gần đây xảy ra ở sơn trang nhất định cùng Thích Thanh Ảnh có quan hệ, hung thủ cùng Thích Thanh Ảnh có lẽ đều là dư nghiệt của Thiên Long giáo, có thể là bị sai sử, hoặc cũng có thể chính Thích Thanh Ảnh chính là kẻ giết người, hắn thủy chung hoài nghi võ công Thích Thanh Ảnh vẫn chưa bị phế. Tối hôm qua trong lời nói của Thích Thanh Ảnh đích thực có âm mưu treu đùa hắn. Bày ra hai vụ án, khơi mào xung đột giữa Hoàn Kiếm sơn trang và Tùng Hạc bảo, hắn nghĩ có lẽ Thích Thanh Ảnh muốn chấn hưng Thiên Long giáo, trở lại xưng bá võ lâm. Hắn nhất định phải tìm ra chứng cứ, hướng sư phụ báo trần âm mưu này.

Trở về sơn trang, Tô Thiên Hồng chưa đi tìm sư phụ để báo cáo sự tình ngay mà lại đi thẳng đến tạp viện. Tuyết Y Dao lo lắng, sợ hắn lại đi tìm Thích Thanh Ảnh gây phiền toái, liền đi theo sau. Vừa tiến sân liền nhìn thấy Thích Thanh Ảnh ngã ở ngoài phòng, quần áo bị băng tuyết cùng miệng vết thương trên trán đang xuất huyết làm ướt đầm, tuyết trên mặt đất một mảng đỏ sẫm kinh người.

Tuyết Y Dao thầm nghĩ nhất định bệnh ho ra máu của Thích Thanh Ảnh lại tái phát, liền xông tới nâng hắn dậy nói: “Thanh Ảnh, ngươi làm sao vậy?”

Tô Thiên Hồng một phen đẩy ngã Thích Thanh Ảnh, thô bạo nắm cổ áo hắn lay mạnh, gầm lên: “Ngươi ít giả bộ đi!”

Thích Thanh Ảnh chậm rãi hồi tỉnh, thanh âm suy yếu hỏi: “Tô thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Thiên Hồng nâng tay giáng xuống một bạt tai khiến Thích Thanh Ảnh lão đảo ngã ra đất, cười lạnh nói: “Ta thật muốn hỏi ngươi, vừa rồi ngươi đã đi đâu?”

Thích Thanh Ảnh vì cổ tay phải đã bị gãy, căn bản không có khí lực, miễn cưỡng dùng tay trái giãy giụa để đứng dậy nói: “Tô thiếu gia, Thanh Ảnh vừa rồi vừa lạnh lại vừa khát, muốn đến phòng bếp tìm chút nước uống, đang lúc trở về giường không biết sao liền ngất đi.”

“Nói năng thật dễ nghe.” Tô Thiên Hồng từ trên mặt đất bốc lên một nắm tuyết, một phen nhét vào miệng Thích Thanh Ảnh. “Ngươi khát? Ăn tuyết nhiều một chút, sẽ không khát nữa!”

“Đủ rồi! Thiên Hồng ca ca!” Tuyết Y Dao che chắn trước người Thích Thanh Ảnh, “Ngươi đừng tra tấn hắn thêm nữa! Hắn đã quá đáng thương rồi.”

“A Dao, ngươi đừng để bộ dáng thiện lương nhu nhược của hắn lừa, hắn là đang lợi dụng lòng tốt của ngươi!” Tô Thiên Hồng nhìn Tuyết Y Dao che chở cho Thích Thanh Ảnh, lòng không biết phải làm sao, “Chờ ta

tra ra chân tướng, người sẽ phải hối hận.”

“Ta sẽ không hối hận!” Tuyết Y Dao quát cường nói, “Người tốt nhất đi đến chỗ sư phụ báo cáo tình hình đi, ta xem thương thế của Thích Thanh Ảnh một chút rồi sẽ đến sau.”

Tuyết Y Dao trong lời nói rõ ràng có ý xua đuổi, Tô Thiên Hồng biết rõ trong thời gian ngắn không thể cùng nàng giải thích, buồn bực dậm chân, xoay người rời đi.

3. Chương 2

“Thanh Ảnh, có phải lại bị ho ra máu hay không?” Tuyết Y Dao thân thiết hỏi.

“Không có gì, mấy ngày hôm nay đều như vậy.” Thích Thanh Ảnh thản nhiên nói, hắn muốn dùng tay lau đi vết máu trên môi nhưng tay không nâng lên được.

Tuyết Y Dao nhận thấy khăn tay hôm qua băng bó cho Thích Thanh Ảnh giờ không thấy đâu, vết thương ở lòng bàn tay bại lộ, không có dấu hiệu khép lại, ngược lại so với hôm qua lại càng thêm nghiêm trọng, trên cổ tay lại có một vòng băng vải lỏng lẻo, liền hỏi: “Khăn tay hôm qua ta băng bó cho người đâu rồi? Còn có, cổ tay người bị làm sao vậy?”

Thích Thanh Ảnh tránh đi ánh mắt Tuyết Y Dao đáp: “Thực xin lỗi Tuyết tiểu thư, ta đã đánh mất khăn tay của người rồi, về phần cổ tay là do Thanh Ảnh chính mình bất cẩn làm bị thương.” Hắn thanh âm suy yếu, lại còn khề ho khan.

Tuyết Y Dao biết Thích Thanh Ảnh đang nói dối, xuyên qua quần áo rách nát của hắn có thể thấy được trừ bỏ vết thương cũ còn có một vết máu ứ lớn, nhất định tối hôm qua lại bị ai đó ra đòn hiểm, cổ tay hắn hẳn là bị Thiên Hồng ca ca bẻ gãy, có lẽ là vì thấy vết thương của hắn được băng bó bằng khăn tay, nhất thời tức giận mà gây nên. Thích Thanh Ảnh nói tự mình làm bị thương, đại khái đều là vì thay Tô Thiên Hồng che giấu, không muốn làm cho nàng thương tâm. Đem tất cả thống khổ một mình gánh vác, con người thiện lương như vậy, Thiên Hồng ca ca vì cái gì còn hoài nghi hắn?

“Tuyết tiểu thư, Thanh Ảnh đến tốt cùng làm sai chuyện gì? Vì sao Tô thiếu gia lại dửng dưng nổi giận truy vấn ta?”

“Chuyện này không liên quan đến người. Vừa rồi người của Tùng Hạc bảo bị giết ở bên ngoài sơn trang.” Tuyết Y Dao đem Thích Thanh Ảnh tiến vào phòng nhỏ, để hắn nằm hảo trên giường, thay hắn đắp chăn, “Người nghỉ ngơi nhiều một chút, ta đi đến chỗ sư phụ báo cáo sự tình. Nói không chừng Thiên Hồng ca ca còn muốn tới tìm người gây sự, ta đi ngăn hấn.” Nàng nói xong vội vàng rời đi, không nhìn thấy trên khuôn mặt tái nhợt của Thích Thanh Ảnh chợt lộ ra một nụ cười đắc ý.

Vì Tuyết Y Dao cực lực khuyên giải, Tô Thiên Hồng không đến chỗ Thích Thanh Ảnh truy vấn nữa. Mộ Dung Phúc Thủy cũng chủ trương sự tình chưa rõ ràng thì không nên hành động thiếu suy nghĩ, vạn nhất oan uổng người tốt. Hiện tại bọn họ tập trung tinh thần suy nghĩ nên làm thế nào để ứng phó với người của Tùng Hạc bảo, nhị bảo chủ cùng tam bảo chủ đều bị sát hại ở vùng phụ cận của Hoàn Kiếm sơn trang, Tùng Hạc bảo chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này, hơn nữa, chuyện này truyền đi, không chỉ xấu mặt Hoàn Kiếm sơn trang, chốn võ lâm nhất định sẽ có biến, gây nên sóng to gió lớn. Đây chắc chắn là mục đích của hung thủ. Rất cuộc kẻ nào cùng Hoàn Kiếm sơn trang và giang hồ võ lâm giống như có thâm cừu đại hận? Chẳng lẽ những chuyện này hết thảy thật là do dư nghiệt của Thiên Long giáo gây nên?

Đêm dài yên tĩnh, Mộ Dung Phúc Thủy lo lắng không yên, khó đi vào giấc ngủ, liền đứng dậy khoác thêm áo ngoài đi dạo trong viện một chút. Trong đầu nghĩ đến những chuyện phát sinh gần đây, bất tri bất giác lại đi đến phòng nhỏ của Thích Thanh Ảnh.

Xuyên qua cánh cửa mở ra quá nửa, Mộ Dung Phúc Thủy thấy Thích Thanh Ảnh thân mình gầy gò nằm cuộn mình trên giường ván gỗ. Bộ dáng thảm hại, bởi vì rét lạnh cùng đau xót, hắn mặt mày tái nhợt, môi

hơi khép mở, dường như là ở trong mộng rên rỉ. Đứa nhỏ này thật đã chịu không ít khổ cực a. Mộ Dung Phúc Thủy có chút không đành lòng, đi vào phòng muốn nghe xem hắn nói cái gì, bỗng nghe thấy một giọng nữ mềm mại ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Mộ Dung đại ca, người rốt cục cũng đến thăm Thủy Nương, Thủy Nương rất nhớ người a.”

Nghe thấy thế, Mộ Dung Phúc Thủy giống như gặp phải ma, mất đi không chế, tâm thần hoảng hốt nói: “Thủy Nương, người ở nơi nào?”

“Ta ở ngay trước mắt người a.”

Mộ Dung Phúc Thủy bỗng nhiên nhận ra người nằm trên giường gỗ không phải là Thích Thanh Ảnh, kia mắt, kia mũi, kia dung nhan tuyệt thế rõ ràng chính là Thủy Nương mà hắn ngày nhớ đêm mong.

“Mộ Dung đại ca, người lúc trước vì cái gì lại không cưới ta?”

“Ta có cái khổ của ta. Thủy Nương, cầu người... cho ta một cơ hội nữa được không? Ta đến nay vẫn chưa từng cưới vợ, chính là vì vẫn còn yêu người.” Mộ Dung Phúc Thủy chột thốt ra lời từ đáy lòng mình.

“Ta làm như thế nào biết người thật lòng thích ta?”

“Ta có thể thề, kiếp này không phải Thủy Nương, ta tuyệt đối không cưới.”

“Ta không cần người thề, ta chỉ muốn người hôn ta.”

Mộ Dung Phúc Thủy nghe xong liền hướng môi Thủy Nương hôn xuống. Bờ môi kia tuy có chút lạnh giá, Mộ Dung Phúc Thủy lại một khắc cũng không buông ra. Đau khổ chờ đợi hai mươi năm, hai mươi năm tưởng niệm giờ đây toàn bộ dồn vào một cái hôn thật thâm tình.

Đột nhiên phát hiện người dưới thân giãy giụa, Mộ Dung Phúc Thủy kinh ngạc bừng tỉnh, nhận ra người mình vừa hôn là Thích Thanh Ảnh, cả kinh ra một thân mồ hôi lạnh: “Như thế nào lại là người??”

“Trang chủ, ngài đang làm cái gì vậy?” Thích Thanh Ảnh sợ hãi thu mình vào góc giường, thân mình lạnh run.

Mộ Dung Phúc Thủy hiện tại đã hoàn toàn tỉnh táo. Thích Thanh Ảnh chính là con của Thủy Nương cùng Thiên Long giáo giáo chủ, khuôn mặt cùng Thủy Nương có bảy phần tương tự, năm đó không đành lòng giết hắn cũng là do nguyên do này. Hắn đối Thủy Nương cảm tình sâu đậm, tới giờ vẫn chưa hề đề cập với bất kỳ ai, không nghĩ tới chính mình bởi vì tưởng niệm Thủy Nương quá độ, nhất thời không khống chế được bản thân đối Thích Thanh Ảnh làm ra chuyện đồi phong bại tục này. Mộ Dung Phúc Thủy tận sâu trong thâm tâm đang tự khiển trách, vươn tay đem Thích Thanh Ảnh ôm hướng trong lòng ngực, nghĩ muốn hảo hảo an ủi một phen.

Thích Thanh Ảnh lại vô cùng sợ hãi giãy ra khỏi cánh tay hắn, cầu xin nói: “Trang chủ, thỉnh ngài buông tha Thanh Ảnh đi! Thanh Ảnh sẽ không nói cho ai biết cả!”

Mộ Dung Phúc Thủy biết mình vừa làm ra hành động thân mật, sẽ làm Thích Thanh Ảnh càng thêm sợ hãi, chỉ còn biết buông Thích Thanh Ảnh ra, đứng dậy rời đi. Trong lòng khẩn cầu trời xanh hi vọng chuyện đêm nay sẽ không có ai biết, lại càng mong mình sẽ không đem đứa nhỏ này tạo ra thương tổn lớn hơn nữa.

Cảnh Mộ Dung Phúc Thủy cưỡng hôn Thích Thanh Ảnh đã bị Tô Thiên Hồng nhất thanh nhị sở âm thầm trốn ở gần đó theo dõi Thích Thanh Ảnh nhìn thấy hết thảy. Tô Thiên Hồng không nghe rõ cuộc đối thoại của hai người, nhưng xem ra sư phụ có ý đồ muốn cưỡng bạo Thích Thanh Ảnh. Sư phụ là chính nhân quân tử, như thế nào lại làm ra loại chuyện cấm thú này? Chẳng lẽ chính mình bị hoa mắt rồi? Nhất định là Thích Thanh Ảnh đã sử dụng thuật yêu mị gì đó, dụ dỗ sư phụ làm chuyện sai trái. Nghĩ như vậy, Tô Thiên Hồng thoáng có chút nhẹ nhõm. Hắn sợ hành tung của mình bị sư phụ phát hiện, dẫn tới sẽ làm sư phụ xấu hổ, xác định sư phụ đã rời đi xa rồi, mới đến đứng trước giường Thích Thanh Ảnh.

Thích Thanh Ảnh nhìn Tô Thiên Hồng thần nhiên cười nói: “Tô thiếu gia, ngài đến tìm Thanh Ảnh có chuyện gì?”

Tô Thiên Hồng không cùng Thích Thanh Ảnh nhiều lời, đem hắc dè ngã trên giường, lấy chủy thủ ra đặt ở cổ họng hắn: “Người vừa rồi đã sử dụng yêu thuật gì để mê hoặc sư phụ ta?”

Thích Thanh Ảnh không giãy giụa, để Tô Thiên Hồng tùy ý đem hắc dè đặt ở dưới thân, ôn nhu nói: “Tô thiếu gia chính là cùng trang chủ giống nhau, đều là đoạn tụ chi phích cả. Nếu không như thế nào mới ngồi trên người ta, nơi đó đã ngạnh lên rồi?”

“Thấp hèn!” Tô Thiên Hồng mặc dù miệng mắng như vậy, lại đứng thực cảm thấy dưới bụng truyền lên một cỗ nhiệt lưu, hạ thân dần dần ngẩng đầu, trong lòng không khỏi thấy xấu hổ. “Người không được phép làm vậy bần danh dự của sư phụ!”

“Trang chủ là một nhân tài, võ công cao cường, có không biết bao nhiêu hiệp nữ nguyện ý lấy thân báo đáp, nếu như hắn là một nam nhân bình thường, vì sao đến nay vẫn chưa lập gia đình?”

Tô Thiên Hồng không biết sư phụ cùng Thủy Nương có một quá khứ đầy ân tình lưu luyến, vừa nghe Thích Thanh Ảnh nói như vậy, trong lòng không khỏi có chút hoài nghi. Nhiều năm qua, hắc quả thật chưa từng nghe nói sư phụ cùng bất kỳ nữ nhân nào phát sinh quan hệ. Bên ngoài cũng có tin đồn không tốt rằng sư phụ là đoạn tụ. Hảo một chút thì nói sư phụ luyện đồng tử công, không thể gần nữ sắc. Hắn biết chắc chắn sư phụ không phải luyện đồng tử công, vậy chẳng lẽ... đến đây hắn không dám nghĩ tiếp nữa.

“Thích Thanh Ảnh, đừng cho là ta sẽ tin chuyện ma quỷ của người.” Tô Thiên Hồng đem chủy thủ dè xuống, ấn vào da thịt nơi cổ của Thích Thanh Ảnh, máu tươi tức khắc tràn ra, “Hôm nay ta sẽ giết người, miễn cho người tương lai đi làm hại vô lâm.”

“Người không dám giết ta đâu. Người thế nào lại có thể làm cho trang chủ thất tín với vô lâm?” Thích Thanh Ảnh bình thản ung dung nói, tựa như chủy thủ kia không phải đang đặt trên cổ mình.

Tô Thiên Hồng cắn chặt răng, cuối cùng vẫn không thể hạ thủ, oán hận nói: “Hôm nay ta buông tha cho người, nếu để cho ta tìm được căn cứ chính xác, ta sẽ giết người ngay lập tức rồi hướng sư phụ thỉnh tội sau!”

Nhìn thấy Tô Thiên Hồng tức giận bất bình rời đi, Thích Thanh Ảnh đột nhiên rất muốn cười, trên cột một người nguyên lai mang đến rất nhiều vui vẻ. Tô Thiên Hồng cùng Thiên Long giáo vốn mang cừu hận sâu sắc, nếu có một ngày, hắn yêu người của Thiên Long giáo, lúc đó tình hình sẽ ra sao? Thống khổ, hối hận, vẫn là vô phương phản kháng?

Mộ Dung Phúc Thủy một đêm không ngủ ngon, sáng sớm chợt nghe ở bên ngoài trang nhao nhao ồn ào, tưởng người của Tùng Hạc bảo đã đến cửa khiêu khích, liền kêu quản gia đến hỏi.

Quản gia bẩm báo nói: “Lão gia, bên ngoài trang có một cô gái khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi nói muốn gặp Thích Thanh Ảnh, còn bảo nàng là người của Thiên Long giáo, có lời trọng yếu muốn nhắn cho thiếu chủ. Tiểu nhân nghĩ nàng là phụ nữ đã có chồng, bị điên nên sai gia đình đuổi nàng đi. Ai ngờ nàng không chịu đi, kiên quyết xông vào trang cho bằng được, hiện tại đã bị tiểu nhân chế phục, chờ đợi lão gia phân phó.”

“Trước hết đem nàng dẫn tới đây.” Mộ Dung Phúc Thủy trầm nghĩ, năm đó trực xuất quan ngoại Thiên Long giáo giáo chúng đa phần là lão ấu, phụ nữ và trẻ em, hơn nữa mỗi người đều lập độc thệ cả đời sẽ không trở lại Trung Nguyên, nếu như vi phạm lời thề, không chỉ mình người đó phải chịu tội, cả Thích Thanh Ảnh cũng sẽ phải chịu tội cùng. Nàng nếu như thật sự là người của Thiên Long giáo, hắn đã biết quy định này, vì sao còn muốn liều chết xông vào trang?

Mộ Dung Phúc Thủy ôn hòa hỏi han: “Cô nương, người tên gì? Quả thật là người của Thiên Long giáo sao? Đây không phải là đang đùa giỡn đi?”

Nữ nhân kia cũng biết lễ nghĩa, nghe trang chủ hỏi liền quỳ xuống đáp: “Tiểu nữ tên là Diệp Mộng Ngân, là tỷ nữ của chủ mẫu, Thủy phụ nhân. Hôm nay đến quý trang là vì có lời muốn nhắn đến thiếu chủ Thích Thanh Ảnh. Truyền xong lời nhắn sẽ tức khắc nhận tử tội. Mong rằng trang chủ dàn xếp, cho tỷ nữ cùng thiếu chủ gặp mặt, tỷ nữ mới có thể yên tâm.”

Mộ Dung Phúc Thủy thấy cô gái kia bộ dạng mi thanh mục tú, một thân y phục trắng thuần, cử chỉ toát ra phong thái của tiểu thư khuê các, không giống loại người gian ác, lại nghe nàng nói vậy liền động lòng

trắc ẩn, sai người gọi Thích Thanh Ảnh đến.

“Mộng Ngân, sao ngươi lại tới đây?” Thích Thanh Ảnh vừa liếc mắt một cái liền nhận ra Diệp Mộng Ngân, “Nương của ta có khỏe không?”

“Thiếu chủ!” Diệp Mộng Ngân nhìn thấy Thích Thanh Ảnh liền liều mạng chạy đến, ôm lấy hân khóc rống lên, “Chủ mẫu vì bị bệnh mà qua đời rồi!”

“Cái gì? Ngươi nói nương ta đã qua đời??” Thích Thanh Ảnh nghe tin dữ, cảm thấy đầu óc choáng váng, hoa mắt đứng không vững liền ngã xuống đất.

“Đúng vậy, thiếu chủ, tỳ nữ liệu chết quay về Trung Nguyên, chính là vì muốn báo tin này cho người biết, mong thiếu chủ kiềm nén bi thương.” Diệp Mộng Ngân đỡ lấy Thích Thanh Ảnh đang quỳ khóc nức nở trên mặt đất, nói: “Chủ mẫu trước khi qua đời đã căn dặn tỳ nữ truyền tin cho thiếu chủ, hiện giờ chính mắt tỳ nữ trông thấy thiếu chủ vẫn còn sống, đã có thể an tâm xuống hoàng tuyền đoàn tụ cùng chủ mẫu.” Nói xong nàng liền rút chủy thủ giấu ở trong tay áo ra có ý muốn tự vẫn.

Thích Thanh Ảnh ngay lập tức cầm lấy chủy thủ đang nằm trên tay trái của Diệp Mộng Ngân ngăn lại: “Mộng Ngân, ngươi không thể chết được!”

Diệp Mộng Ngân sửng sốt, thấy máu của Thích Thanh Ảnh đang theo chủy thủ chảy xuống vạt áo của nàng, tạo thành một mảng đỏ sẫm. Nàng cuống quýt bỏ chủy thủ xuống: “Thiếu chủ, người làm gì vậy??”

“Ta luyện tiếu người.” Thích Thanh Ảnh thanh âm nhỏ nhẹ, lại làm lòng Diệp Mộng Ngân xao xuyến không thôi, “Ngươi nở lòng bỏ ta lại một mình sao?”

Diệp Mộng Ngân nhìn thấy dung nhan Thích Thanh Ảnh thanh lệ nhưng tái nhợt, thân mình bố y đơn bạc, quần áo rách nát không thể che hết những vết sẹo giằng kín cơ thể, thì ra trong suốt một năm qua, thiếu chủ đã bị bọn họ tra tấn ra đến thành bộ dạng này. Đừng nói vì nàng sớm đối thiếu chủ tồn tại tình cảm cùng ái mộ, cho dù là bất kì ai trong giáo, nhìn thấy thiếu chủ bị dày dạn thể này tâm ai lại không đau? “Tiểu tỳ luyện tiếu, luyện tiếu rời đi thiếu chủ à!” Diệp Mộng Ngân khóc lóc kể lể, lệ tuôn rơi như mưa, “Nhưng là, tiểu tỳ sống thêm một ngày, thiếu chủ liền phải chịu thêm một ngày cực hình, tiểu tỳ mạng nhỏ, chết cũng không sao, có thể nào làm liên lụy thiếu chủ?”

“Nương ta đã tạ thế, nếu cả ngươi cũng rời đi, lòng tau sẽ đau đớn, sống không bằng chết.” Nói những lời này ra, trong mắt Thích Thanh Ảnh hiện lên đau thương cùng tuyệt vọng, “Cầu ngươi đừng bỏ ta mà đi.”

“Cho dù tiểu tỳ đáp ứng thiếu chủ lưu lại mạng này, người của Hoàn Kiếm sơn trang cũng sẽ không tha mạng cho ta.”

Thích Thanh Ảnh quỳ trên mặt đất, dập đầu cầu xin Mộ Dung Phúc Thủy: “Thanh Ảnh cam chịu bị đánh mắng, chỉ cầu trang chủ đừng giết Diệp Mộng Ngân, để cho nàng bên cạnh ta bầu bạn. Nếu trang chủ đồng ý, tha nàng một mạng, gia mẫu trên trời cũng sẽ cảm động đến rơi nước mắt.”

Mộ Dung Phúc Thủy sớm đã bị cảnh chủ tử thâm tình này làm cho động lòng. Một người là vì truyền tin mà liệu chết xông vào sơn trang, một người là vì muốn cứu lấy mạng người kia mà cam chịu nhận cực hình. Tuy rằng cả hai đều là dư nghiệt của ma giáo, nhưng cũng thật có tình có nghĩa. Đúng vậy, nể mặt Thủy Nương, trước hết cứ đáp ứng hẳn. “Diệp cô nương, nếu Thích Thanh Ảnh đã thay ngươi cầu tình, ngươi giờ cứ ở lại sơn trang đi. Bất qua hiện tại ta đáp ứng không giết ngươi, những người bên ngoài cũng sẽ không đồng ý, nếu ngươi tự ý rời khỏi Hoàn Kiếm sơn trang, ta sẽ không thể bảo toàn được tính mạng của ngươi.”

“Đa tạ trang chủ!” Thích Thanh Ảnh và Diệp Mộng Ngân cả hai cùng dập đầu tạ ơn Mộ Dung Phúc Thủy.

Diệp Mộng Ngân nâng Thích Thanh Ảnh dậy dìu về phòng nhỏ nơi tạp viện, ngồi còn chưa ấm chỗ, Tô Thiên Hồng đã hùng hùng nổi giận xông vào. Tuyết Y Dao đi theo đằng sau, vẻ mặt không giấu nổi sự lo lắng.

“Yêu nghiệt! Còn không mau tới đây nhận lấy cái chết!” Tô Thiên Hồng uy kiếm chém về phía Diệp Mộng Ngân.

Diệp Mộng Ngân cuống quýt lách mình chống đỡ, bởi vì trong tay không có tác sắc nào, vô công lại kém Tô Thiên Hồng khá xa, đầu được mấy hiệp đã bị bức đến góc tường, mắt thấy được sẽ sớm bỏ mạng dưới kiếm

kia.

Tuyết Y Dao ra tay đẩy kiếm Tô Thiên Hồng sang một bên, nói: “Thiên Hồng ca ca, sư phụ đã đáp ứng không giết nàng!”

Thích Thanh Ảnh cũng quỳ trên mặt đất cầu xin nói: “Tô thiếu gia, thỉnh ngài buông tha cho nàng đi.”

Tô Thiên Hồng không thu kiếm trở về, lại chĩa mũi kiếm về phía trái tim của Thích Thanh Ảnh. Thích Thanh Ảnh thấy kiếm đâm tới, thân mình kinh hãi, nhưng không tránh né.

“Thiếu chủ!” Diệp Mộng Ngân kinh hô, phi thân tiến tới muốn đánh bật cánh tay của Tô Thiên Hồng đi. Bất đắc dĩ nàng phóng ra công lực quá đà, cánh tay Tô Thiên Hồng chợt rung lên, mũi kiếm mất chính xác, quét ngang qua trước ngực Thích Thanh Ảnh làm máu chảy ra ào ạt.

“Tô Thiên Hồng! Ta nói ngươi dừng tay! Bằng không ta lập tức gọi sư phụ đến!” Tuyết Y Dao cả giận hô lên.

Tô Thiên Hồng kỳ thật cũng không có ý định giết người, hắn vừa rồi chỉ mượn cơ để thử võ công của Diệp Mộng Ngân và Thích Thanh Ảnh. Diệp Mộng Ngân bị hắn buộc tới tử lộ, vẫn không thấy Thích Thanh Ảnh ra tay cứu giúp, ngược lại chính Tuyết Y Dao ngăn cản đường kiếm của hắn. Hắn quay sang muốn đâm Thích Thanh Ảnh, hắn ngay cả trốn cũng không trốn, nếu không phải vì Diệp Mộng Ngân làm lệch đường kiếm của hắn, nói không chừng hắn đã lấy được mạng của Thích Thanh Ảnh. Chẳng lẽ võ công của Thích Thanh Ảnh đích thực đã bị phế? Hay hắn đã biết trước là mình sẽ không chết? Hoặc giả hắn đã sớm tính cho dù Tuyết Y Dao không ra tay kịp thời thì Diệp Mộng Ngân cũng sẽ xả thân cứu hắn? Hiện tại Thích Thanh Ảnh đã đạt được mục đích. Tuyết Y Dao sinh khí, hô thẳng đích danh Tô Thiên Hồng hắn, nàng chưa từng kêu tên hắn như vậy, tựa như mười mấy năm tình nghĩa đã bị câu nói kia của nàng đánh tan thành mây khói. Tuyết Y Dao rốt cuộc vẫn chỉ là một nữ nhân bình thường, tuy thông minh nhưng lại quá mức thiện lương, thiện lương thì không tránh khỏi sẽ bị lợi dụng.

Tuyết Y Dao phát hiện sắc mặt Tô Thiên Hồng là lạ, nàng ý thức được vừa rồi đối hắn có thái độ quá mức tuyệt tình, nhưng nàng thật không đành lòng nhìn Thích Thanh Ảnh bị thương tổn thêm nữa. Nàng đưa tay đoạt lấy kiếm trong tay Tô Thiên Hồng: “Cầu ngươi đừng thương tổn hắn nữa.”

Tô Thiên Hồng nhìn Tuyết Y Dao lấy kiếm đi, nở nụ cười lạnh lùng, bất đắc dĩ nói: “Ngươi nói ta thương tổn hắn? Ngươi cho là ta thương tổn hắn?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Tuyết Y Dao nhìn thấy Diệp Mộng Ngân cẩn thận cởi áo cho Thích Thanh Ảnh, nghĩ muốn giúp hắn bằng bó vết thương do kiếm gây ra vừa rồi, lại nhìn thấy căn bản không thể nào xuống tay được, thân mình gầy gò kia lại bị một vết thương xấu xí đè lên, vết cũ đã khép miệng nay lại bị vết mới chồng lên, lấy vải gì băng bó cho được đây?

Diệp Mộng Ngân chỉ có thể ôm lấy Thích Thanh Ảnh mà khóc: “Thiếu chủ, trên người của người sao lại có nhiều vết thương đến như vậy? Nhiều thế này, người đã sống thế nào a?”

Thích Thanh Ảnh nhắm mắt lại, vỗ về mái tóc Diệp Mộng Ngân thản nhiên nói: “Đã quen rồi, không sao cả.”

Không biết có ai nhìn thấy không, Tô Thiên Hồng cảm thấy được khóe môi Thích Thanh Ảnh chợt lóe lên một nụ cười đắc ý, vì thế hắn hung hăng nói: “Thích Thanh Ảnh, ngươi vừa rồi làm trò trước mặt sư phụ, nói rằng cam chịu mỗi ngày bị đánh mắng, chỉ cần sư phụ không giết Diệp Mộng Ngân. Hiện tại sư phụ ta đã đáp ứng yêu cầu của ngươi, ngươi cũng nên thực hiện lời hứa của mình đi?”

“Tô Thiên Hồng, ngươi có còn tình người không vậy? Hắn hiện tại đã bị thương nặng như thế, ngươi vì cái gì còn muốn đánh hắn?” Tuyết Y Dao thật sự không hiểu Thiên Hồng ca ca tại sao cứ nhắm vào Thích Thanh Ảnh, dường như không chỉ vì lý do hắn là dư nghiệt ma giáo, chẳng lẽ bởi vì nàng đối tốt với hắn cho nên cảm thấy đổ ury? Nghĩ vậy, nàng liền nói: “Nếu là vì người không quen nhìn ta đối tốt với dư nghiệt ma giáo, ngươi có thể nói thẳng, không cần phải đem người khác ra trút giận!” Nàng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ dùng lời nói làm cho Tô Thiên Hồng thương tổn, nhưng khi nàng phát hiện ra thì đã quá muộn. Lời nói ra giống như bát nước hắt đi, khó mà thu hồi lại được.

“Người cho người là ai? Tuyết đại tiểu thư, sư phụ năm đó đem Thích Thanh Ảnh giao cho ta quản lý, chính là muốn ta hảo hảo quản thúc hắn. Về phần quản thúc như thế nào là chuyện của ta.” Tô Thiên Hồng vốn đang muốn tìm cơ hội cùng Tuyết Y Dao giải thích, nhưng những lời vừa rồi của nàng thật đã làm hắn tổn thương. Tuyết Y Dao nguyên lai là nhìn hắn bằng ánh mắt như vậy, nàng cứ nhiên nghĩ hắn nhằm vào Thích Thanh Ảnh là vì cừu hận cùng ghen tị, là vì tư thù ân oán nhỏ kia sao? Quên đi, nếu nàng đã nhận định như vậy thì mặc kệ nàng, hắn biết chính mình hiện tại có giải thích thế nào đi nữa thì cũng chỉ làm nàng thêm hiểu lầm, chỉ còn cách để nàng từ từ tìm ra chân tướng. Hắn tin tưởng ta bất thắng chính, thời gian sẽ chứng minh hết thảy. Nghĩ đã thông suốt, Tô Thiên Hồng không hề để ý đến lời của Tuyết Y Dao, phân phó hạ nhân kéo Thích Thanh Ảnh vào trong viện, treo ở trên cây. Tuyết Y Dao thấy Tô Thiên Hồng không chịu nghe theo lời khuyên bảo, một mạch chạy đi tìm sư phụ đến.

Thích Thanh Ảnh cổ tay phải bị gậy còn chưa lành lại, hiện giờ bị dây thừng cột vào cây, hay tay gánh lấy sức nặng thân thể, đau nhức không thể tả xiết, làm hắn gần như muốn ngất đi.

Phải trợ mắt nhìn Thích Thanh Ảnh chịu tra tấn, Diệp Mộng Ngân đau lòng quỳ trên mặt đất van xin: “Tô thiếu gia, xin ngài bỏ qua cho thiếu chủ của ta đi, tỳ nữ nguyện chịu thay cho thiếu chủ.”

“Lúc trước Thích Thanh Ảnh chính là đứng trước anh hùng thiên hạ lập thế, nếu một ngày phát hiện có dư nghiệt của Thiên Long giáo lên vào Trung Nguyên, một ngày người kia chưa chết, hắn sẽ hưởng lấy một ngày cực hình để tạ tội, nếu không thiên lôi sẽ đánh hắn chết không toàn thây. Ta nghĩ người cũng không muốn hắn vi phạm lời thề, vạn nhất hắn bị sét đánh thật, kia chính là sai lầm của người.” Tô Thiên Hồng trong lời nói không có lấy một tia đùa cợt, ngữ khí vô cùng cường ngạnh.

Ánh mắt Diệp Mộng Ngân lộ ra vẻ tuyệt vọng: “Vậy tiện nữ chỉ có thể lấy cái chết để bảo toàn cho thiếu chủ.”

“Mộng Ngân, người đã đáp ứng ta sẽ không đi tìm cái chết. Người nếu thực sự muốn chết, ta sẽ chết cùng người.” Thích Thanh Ảnh thanh âm mỏng manh, nhưng Diệp Mộng Ngân vẫn nhất thanh nhị sở nghe được rõ ràng. Nàng biết thiếu chủ tâm ý đã quyết, nhưng lòng lại luyến tiếc: “Chính là, chính là thiếu chủ, vô công của người đã bị phê, trên người lại đầy thương tích, làm thế nào chịu được cực hình đây?”

“Ta đã lập thế, liền phải tuân thủ. Dù sao Tô thiếu gia cũng là người hiệp nghĩa, chắc chắn sẽ không lấy đi tính mạng của ta. Người yên tâm đi.”

“Phải, ta hôm nay sẽ không lấy đi tính mạng của người, âm mưu của người vẫn chưa bị vạch trần, ta làm sao có tư cách giết người? Nhưng ta sẽ tìm cho ra chứng cứ, không thể để người sống tự tại được.” Tô Thiên Hồng nói xong liền giương roi, vọt lên hồi xuống lưng Thích Thanh Ảnh.

Máu tươi phun ra như mưa, bắn cả lên người Diệp Mộng Ngân, lạnh ngắt không hề mang theo độ ấm. Một roi của Tô Thiên Hồng đánh vào người Thích Thanh Ảnh tựa như một đao chém xuống trái tim nàng, đau lòng đến chết lặng. Nàng không nhớ rõ Tô Thiên Hồng đã đánh bao lâu, chỉ biết rằng lúc Thích Thanh Ảnh được thả ra thì đã sớm mất đi tri giác.

Diệp Mộng Ngân ôm Thích Thanh Ảnh trở lại phòng nhỏ, nhẹ nhàng đỡ hắn nằm lên giường. Nhìn quanh gian phòng nhỏ hẹp, bốn vách tường trống trơn rách mướp, trời đông giá rét đến đông cứng, cửa sổ bị phá trống hoác, đừng nói đến vật dụng hay chậu than, ngay cả một cái bát uống nước cũng không có. Đây là nơi dành cho người ở sao? Thiếu chủ ở tại nơi này đã một năm, mỗi ngày còn chịu biết bao nhiêu cực hình tra tấn, làm sao hắn vẫn còn sức lực để sống đến tận bây giờ? Còn Tô Thiên Hồng kia, vì sao lại muốn khó dễ thiếu chủ, còn nói thiếu chủ âm mưu lừa dối, hắn rốt cuộc muốn gì? Chẳng lẽ hắn thật muốn đem người của Thiên Long giáo chém giết sạch sẽ mới có thể từ bỏ? Vẫn là Mộ Dung trang chủ và Tuyết tiểu thư tâm lòng nhân hậu, có bọn họ ở đây có lẽ thiếu chủ mới có thể bảo trụ tính mạng.

Tuyết Y Dao vốn là muốn đi tìm sư phụ tới ngăn cản Tô Thiên Hồng tra tấn Thích Thanh Ảnh, thế nhưng lại bị Mộ Dung Phúc Thủy giữ lại trong phòng.

“Dao nhi, vì sư cảm thấy Hồng nhi mặc dù việc làm có chút quá mức tuyệt tình, nhưng có lẽ hắn có lý do gì đó. Hắn luôn luôn nhìn sự tình rất thấu triệt, ngày ấy hắn đối với Trần bảo chủ bọn họ giảng giải người

cũng nghe rồi, hấn phân tích thật sự có đạo lý, không nghĩ tới hấn lại chu toàn như vậy.” Mộ Dung Phúc Thủy thăm thía nói.

“Nhưng hấn vì cái gì cứ mãi khó dễ Thích Thanh Ảnh?”

“Chuyện này vì sự cũng có nghĩ tới. Giận Phong châm bị mất trộm, tam bảo chủ và nhị bảo chủ của Tùng Hạc bảo cũng lần lượt tử vong, một loạt sự tình xảy ra nói không chừng thật sự có quan hệ với Thích Thanh Ảnh. Từ trong phòng hấn tìm ra Giận Phong châm, hấn cũng thừa nhận là bị người sai sử, tuy rằng võ công hấn đã bị phế, nhưng hấn đã ở trong trang một năm đủ để quen thuộc đường đi nước bước rồi, nếu có người lợi dụng hấn thám thính tin tức, giăng bẫy giết chết Trần gia huynh đệ cũng không có gì là lạ.” Mộ Dung Phúc Thủy dừng một chút, thấy bộ dáng Tuyết Y Dao có chút đăm chiêu, liền giải thích: “Người đứng sau thao túng có lẽ là dư nghiệt của Thiên Long giáo, mưu toan xưng bá võ lâm, ít nhiều cùng Thích Thanh Ảnh có quan hệ. Ta nghĩ Hồng nhi hấn khó dễ Thích Thanh Ảnh, hơn phân nửa là muốn bức kẻ đứng đằng sau hiện thân.

“Thích Thanh Ảnh là thiếu chủ của Thiên Long giáo, hiện tại cha mẹ hấn đều đã mất, còn ai có thể sai khiến hấn?”

“Đúng vậy, hoặc có thể chính hấn là kẻ đã bày ra mọi âm mưu.”

“Sư phụ, người hiểu sai ý của Dao nhi rồi. Thích Thanh Ảnh thật sự vô tội.” Tuyết Y Dao không rõ vì sao sư phụ và Thiên Hồng ca ca đều như nhau, cho rằng chuyện xấu kia là do Thích Thanh Ảnh làm. Mặc kệ thế nào, nàng hôm nay nhất định phải vì Thích Thanh Ảnh mà biện hộ, quyết nói hết với sư phụ tất cả những gì nàng biết.

“Dao nhi. người có căn cứ gì không?”

“Đêm của cái ngày mà chúng ta soát ra Giận Phong châm ở trong phòng Thích Thanh Ảnh, đồ nhi có đến hỏi qua hấn, hấn vẫn không chịu nói ra là ai sai khiến, hấn cũng nói không phải là vì sợ mất mạng mà sợ rằng nói ra sẽ khiến sơn trang nội loạn, kẻ gian thừa cơ lên vào gây sóng gió. Có thể thấy được kẻ kia là người trong sơn trang, có chút địa vị trong giới võ lâm. Mặt khác theo đồ nhi được biết, Thích Thanh Ảnh năm đó đem tính mạng của mình đổi lấy sự sống cho Thiên Long giáo giáo chúng là xuất phát từ thiện ý, không hề có ý muốn trà trộn vào Hoàn Kiếm sơn trang để mưu đồ khôi phục Thiên Long giáo. Bởi hấn bệnh nặng, sống không thể quá hai mươi tuổi, hấn chỉ nghĩ muốn có thể tận lực sống tốt để chuộc lại tội nghiệt.

“Thích Thanh Ảnh bị bệnh nặng, người từ chỗ nào biết được?” Mộ Dung Phúc Thủy ngạc nhiên hỏi.

“Hấn thường xuyên ho ra máu, đêm đó bị ta phát hiện, bắt đết dĩ bị buộc phải hướng ta nói ra bệnh tình. Hấn còn cầu ta nhất định không được nói cho sư phụ cùng Thiên Hồng ca ca biết. Hấn nói sư phụ và ca ca đều là những người hiệp nghĩa, hạ thủ lưu tình. Hấn ở đây làm nô tài, chỉ vọng có thể đem mệnh tàn của mình nhận lấy tất cả cừu hận, hóa giải oán oán giữa Thiên Long giáo và võ lâm Trung Nguyên. Người thiện lương như vậy, như thế nào có thể bày ra âm mưu đây?” Tuyết Y Dao châm tình nói, nói xong nước mắt liền rơi xuống.

Nhìn thấy Tuyết Y Dao than thở khóc lóc nói xong một phen, Mộ Dung Phúc Thủy không thể không phủ nhận kết luận vừa rồi, một lần nữa cảm thấy lo lắng. Nếu lời của Tuyết Y Dao là thật, Thích Thanh Ảnh thật sự cùng một loạt sự tình kia không có quan hệ, vậy rốt cuộc là ai đang vu oan hãm hại Hoàn Kiếm sơn trang? Có mục đích gì? Chẳng lẽ thật là do người của Hoàn Kiếm sơn trang gây ra? Đích xác rằng chỉ có người trong nhà mới có thể như vậy hiểu rõ. Nghĩ đến nghĩ đi, thật cảm thấy Tô Thiên Hồng là người đáng nghi nhất. Ngay từ đầu Giận Phong châm là do hấn soát ra từ phòng Thích Thanh Ảnh, hấn lấy có hoài nghi Thích Thanh Ảnh lấy cấp Giận Phong châm, chủ động muốn điều tra nơi ở của Thích Thanh Ảnh. Chẳng lẽ vận khí của hấn tốt đến mức chỉ một lần liền soát ra được? Huống hồ hộp châm tìm được cũng không phải là hộp châm do hấn bảo quản lâu nay, mà hộp châm ở chỗ hấn có thật sự mất đi hay không thì vẫn chưa điều tra rõ. Tiếp theo hấn lại cùng Dao nhi xuất ngoại tản bộ, liền vừa vận phát hiện ra thi thể của Trần Văn Hổ. Để hấn hộ tống Trần Văn Hạc về bảo, Trần Văn Hạc lại chết oan chết uổng, hấn thì một sợi tóc cũng không mất. Thiên Hồng là đệ tử chân truyền của Mộ Dung Phúc Thủy hấn, nếu muốn bắt chước kiếm thể của Lê Băng kiếm để hành hung, quả thực dễ như trở bàn tay. Hấn có rất nhiều cơ hội để ra tay, nếu thật sự là do hấn làm, thì hấn làm vì lý do gì?

Mộ Dung Phúc Thủy thực không dám nghĩ tiếp nữa. Nếu Thiên Hồng thực sự là kẻ tâm địa bất chính, hẳn có thể lợi dụng cơ hội này, trước là tiêu diệt cừu nhân Thích Thanh Ảnh, vu oan cho sư phụ mình cùng người của Thiên Long giáo cấu kết để sát hại võ lâm đồng đạo, sau đó thay trời hành đạo đại nghĩa diệt sư, tự mình tiếp quản Hoàn Kiếm sơn trang, thành tựu một đời anh danh. Như vậy xem ra Thiên Hồng tàn khốc tra tấn Thích Thanh Ảnh đơn giản là vì muốn đem Thích Thanh Ảnh dồn đến đường cùng, làm ra hành vi sai trái, theo đó hẳn sẽ có cơ để giết chết Thích Thanh Ảnh. May mắn sao Thích Thanh Ảnh vẫn chịu đựng không hề phản kháng, nhưng như vậy sớm muộn gì cũng sẽ chết dưới tay Tô Thiên Hồng mà thôi.

Mộ Dung Phúc Thủy suy nghĩ mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hần chán nản nói: “A Dao, người về trước đi, vì sư phải bình tâm một chút.” Dao nhi nàng rất thiện lương đơn thuần, nếu đem suy nghĩ vừa rồi của mình nói cho nàng nghe, nàng nhất định sẽ không thể chấp nhận, có thể sẽ gặp phải chuyện nhiều loạn. May sao võ công của nàng không tồi, nếu trong sơn trang thật sẽ xảy ra biến cố, nàng có thể tự bảo vệ lấy mình.

Tuyệt Y Dao đâu biết rằng chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, Mộ Dung Phúc Thủy lại nghĩ ra nhiều chuyện đến thế, nàng hỏi: “Sư phụ không đi xem Thích Thanh Ảnh sao?”

Mộ Dung Phúc Thủy nghĩ hiện tại đi ngăn cản chẳng khác nào đã thảo kinh xà, Tô Thiên Hồng tỉnh táo, có thể sẽ từ lời nói của hắn mà suy đoán ra điều gì. Dù sao Thích Thanh Ảnh đối với hắn là vẫn còn tác dụng, hắn sẽ không sớm đem Thích Thanh Ảnh giết chết, vì vậy nói: “Vi sư hắn là không cần đi. Hồng nhi bây giờ sẽ chưa giết Thích Thanh Ảnh. Hiện tại Thích Thanh Ảnh có Diệp cô nương chiếu cố, người cũng không cần thân cận hắn nữa, người hắn là biết Hồng nhi đối với người có cảm tình đặc biệt, người đi chiếu cố Thích Thanh Ảnh không những chẳng thể giúp hắn mà ngược lại sẽ làm hại hắn.”

Tuyệt Y Dao biết sư phụ nói có lý, nhưng vẫn không yên lòng, trộm chạy đến nhìn, thấy Diệp Mộng Ngân đã đem Thích Thanh Ảnh trở về phòng, lòng khê buông lỏng trở về phòng mình.

Đêm lạnh trăng sáng trong, tựa như ban ngày. Gió lạnh thổi tới, sương đêm đọng trên lá cây khẽ lay động, bóng cây trên mặt đất cũng tùy hứng đưa đẩy.

Diệp Mộng Ngân bị gió lạnh thổi làm run lấy bối, tất cả thảm, chăn đơn cùng áo khoác của mình đều đã đem đắp lên người Thích Thanh Ảnh, chính mình lại ngồi trên đất co ro chịu lạnh.

Bởi vì trên lưng Thích Thanh Ảnh có thương tích, hắn chỉ có thể nằm nghiêng trên giường hướng mặt ra ngoài, nửa đêm mơ mơ màng màng vì đau mà tỉnh lại, liếc mắt một cái liền thấy Diệp Mộng Ngân đang run rẩy canh giữ bên giường. Hắn có chút không đành lòng nói: “Mộng Ngân, người nếu không không chê ta bẩn, liền lên đây ngủ cùng ta đi. Giường và thảm vẫn còn đủ lớn, hai người cùng nằm hẳn là không có vấn đề.”

Diệp Mộng Ngân cảm động không biết nói gì cho phải, thiếu chủ đã bị người ta thương tổn đến như vậy, lại còn vì người khác mà lo nghĩ, có thể đi theo một chủ nhân như thế, nàng có lẽ đã tích phúc được mấy đời: “Thiếu chủ, tiểu tỷ thế nào lại ghét bỏ thiếu chủ? Chính là chủ tử có khoảng cách, tiểu tỷ có thể nào cùng thiếu chủ đồng sàng cộng chẩm?”

Thích Thanh Ảnh âm thầm cười: “Ta từ sớm đã không còn là thiếu chủ của Thiên Long giáo, giờ chỉ là tên nô bộc thấp hèn của Hoàn Kiếm sơn trang mà thôi. Người ở lại sơn trang, không cần phải gọi ta là thiếu chủ, gọi Thanh Ảnh được rồi. Giá như mọi người thân phận đều như nhau, không phân biệt nam nữ gì cả, thì đã không cần phải cố kỵ. Nếu như người không muốn đồng sàng với ta, lấy thảm này xuống đắp đi.” Hắn nói xong liền đem thảm đang đắp trên người kéo xuống dưới.

“Thiếu chủ! Không, Thanh Ảnh.” Diệp Mộng Ngân khẩn trương ngăn cản nói: “Người không cần phải nhường thảm, sẽ bị cảm lạnh mất. Được rồi, ta đêm nay trước hết cùng người ngủ.” Nàng cẩn thận nằm lên giường, tiến vào thảm, nghiêng mình nằm đối mặt với Thích Thanh Ảnh.

“Kỳ thật hai người ngủ cùng thấy ấm áp hơn.” Thích Thanh Ảnh nhẹ nhàng đối nàng cười nói.

Diệp Mộng Ngân như chìm đắm trong nụ cười của Thích Thanh Ảnh, xinh đẹp mà đầy đau thương, nàng đã yêu con người này mất rồi. Nàng cũng không hi vọng xa vời rằng chính mình có thể mãi như bây giờ, được nằm trong lòng ngực Thích Thanh Ảnh, nhìn hắn đối nàng cười. Một đêm hôm nay là đủ rồi, nàng đã quá thỏa mãn. Nếu như có phương pháp làm cho Thích Thanh Ảnh thoát khỏi đau khổ, hưởng thụ những

tháng ngày bình yên, nàng nguyện ý hi sinh tất cả, thậm chí cả tính mạng của chính mình, không hề hối tiếc.

Thích Thanh Ảnh dùng tay trái đem nàng ôm hướng vào lồng ngực: “Lại gần hơn một chút nữa đi, nếu không người sẽ ngã xuống giường mất.”

“Thanh Ảnh, như vậy là được rồi, tôi gần lại đụng đến miệng vết thương của người.” Diệp Mộng Ngân theo bản năng chống cự, không may lại đụng tới vết thương trên ngực Thích Thanh Ảnh, cảm giác ẩm ướt, có lẽ lại bị nứt ra rồi, “Thực xin lỗi, làm người đau?”

Thích Thanh Ảnh thoáng nhíu mi, sau đó nhẹ nhàng nói: “Không sao cả, không đau lắm đâu. Chỉ cần có người ở bên ta, mọi thống khổ chỉ là dĩ vãng. Bởi vì ta có người ở đây rồi.”

Một câu cuối cùng của Thích Thanh Ảnh được Diệp Mộng Ngân ghi tạc thật sâu ở trong lòng, tựa như một loại bùa chú, trọn đời không thể cởi bỏ.

Sáng ngày hôm sau, Mộ Dung Phúc Thủy nhận được thiệp do Tùng Hạc bảo phát ra cho toàn thể võ lâm anh hùng, hẳn liền gọi Tô Thiên Hồng và Tuyết Y Dao tới để bàn bạc.

Tuyết Y Dao xem xong tấm thiệp, hung hăng tức giận đem quăng trên mặt đất nói: “Sư phụ, này rõ ràng là muốn khiêu khích. Trần Vân Tùng mời toàn bộ anh hùng thiên hạ đến Tùng Hạc bảo tham dự đại hội võ lâm, thỉnh Thiếu Lâm phương trượng ra mặt chủ trì đại hội, mời chúng ta đến rõ ràng là để vấn tội. Đến lúc đó hỏi chuyện của nhị bảo chủ và tam bảo chủ, chắc chắn sẽ đem đổ hết lên đầu chúng ta, chúng ta tìm không ra hung thủ, lại không có chứng cứ để rửa sạch tội danh, chẳng phải là sẽ mất mặt trước anh hùng trong thiên hạ sao?”

“Ta nghĩ không hẳn là như vậy.” Tô Thiên Hồng bình tĩnh nói: “Sư phụ, đồ nhi nghĩ chúng ta vẫn còn cơ hội. Đại hội võ lâm phải đến đầu tháng tám mới bắt đầu, chúng ta còn hơn nửa tháng để điều tra chân tướng, tuy rằng thời gian không dư dả, nhưng vẫn có hi vọng. Nếu đến lúc đó chúng ta vẫn không thể tìm ra hung thủ hoặc chứng cứ chứng minh chúng ta trong sạch, đành phải đến đại hội võ lâm giải thích. Nếu chúng ta không đi, ngược lại sẽ tạo thêm hoài nghi mà thôi. Chúng ta đi, muốn thoát khỏi oan án, bất quá cứ dẫn theo Thích Thanh Ảnh, đến lúc đó đồ nhi sẽ có biện pháp giúp cho Hoàn Kiếm sơn trang thoát khỏi tội danh.”

Mộ Dung Phúc Thủy nghe Tô Thiên Hồng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, thầm nghĩ hẳn nói rất có lý. Nói không chừng Hồng nhi cũng thật không như trong tưởng tượng của hắn, có lẽ hết thấy đều là do Thích Thanh Ảnh gây ra. Xe đến trước núi ắt sẽ có đường, Mộ Dung Phúc Thủy thở dài nói: “Được rồi, chuyện này giao cho Hồng nhi làm chủ. Dao nhi, người đi theo hỗ trợ cho Hồng nhi.”

“Sư phụ, còn có chuyện của Thích Thanh Ảnh, thật là mỗi ngày đều phải tra tấn hắn sao?” Tuyết Y Dao lo lắng hỏi.

Mộ Dung Phúc Thủy hiểu được ý tứ của Tuyết Y Dao, nhân tiện nói: “Đó là lời thề do chính hắn nói ra. Bất quá thân thể của hắn hiện giờ không tốt, liền giảm bớt đi, mỗi ngày chỉ quát mười roi khiển trách.”

“Cám ơn sư phụ.” Tuyết Y Dao thở dài.

4. Chương 3

Diệp Mộng Ngân vừa tỉnh lại, phát hiện Thích Thanh Ảnh không còn nằm trên giường, cuống quýt xoay người ngồi dậy. Đang muốn ra khỏi phòng tìm kiếm thì đã thấy Thích Thanh Ảnh cầm một chiếc bát thô đi đến, thấy Diệp Mộng Ngân đã tỉnh, cười nói: “Mộng Ngân, vừa đúng lúc, cháo hây còn nóng, ăn nhanh đi.” Thích Thanh Ảnh ngồi xuống bên giường, dùng tay trái đưa bát đến trước mặt Diệp Mộng Ngân.

Trên mặt cháo trong bát có để mấy miếng dưa muối, Diệp Mộng Ngân cầm bát lên, cảm giác có chút độ ẩm, nàng phát hiện bên cạnh bát còn có một đôi đũa, liền hỏi: “Thanh Ảnh, đây là điểm tâm của người?”

“Buổi sáng đến quét tước ở Hoàn Đình viện liền có thể đến trừ phòng lĩnh một bát cháo, Trương thẩm làm ở trừ phòng tốt bụng lắm, cố ý múc cho ta cháo nóng đấy.” Thích Thanh Ảnh vẻ mặt thật cao hứng, thấy Diệp Mộng Ngân chậm chạp mãi không chịu ăn, liền nói: “Người ăn đi, nếu không đủ no ta sẽ đi cầu Trương thẩm xin thêm một bát nữa.”

Mắt Diệp Mộng Ngân sớm đã bị hơi nước làm mờ hết cả, Thanh Ảnh vì để lấy được điểm tâm, cố nén đau xót sáng sớm đi quét tước đình viện, nhìn thấy sắc mặt hắc tái nhợt, thân mình đầy máu khô, nàng làm thế nào mà nuốt cho nổi. “Ta thật vô dụng! Thật vô dụng!” Diệp Mộng Ngân ôm mặt khóc nức nở, “Không giúp được gì, ngược lại còn liên lụy người. Mộng Ngân nào có mặt mũi nào ăn cơm chứ?”

“Nha đầu ngốc, không ăn sẽ chết đói đó, đừng suy nghĩ lung tung nữa, cháo hăng còn nóng, chúng ta cùng ăn.” Thích Thanh Ảnh đem chiếc đũa nhét vào tay Diệp Mộng Ngân, an ủi nói: “Chỉ cần còn sống là còn hi vọng.”

Diệp Mộng Ngân cái hiểu cái không chỉ nhẹ gạt đầu, rút cuộc bắt đầu ăn. Nàng bỗng nhiên phát hiện Thích Thanh Ảnh dùng tay trái sử dụng đũa, liền hỏi: “Thanh Ảnh, người vì sao lại dùng tay trái để ăn cơm?”

Thích Thanh Ảnh sưng sốt một chút, sau đó bất đắc dĩ cười cười: “Cổ tay phải ta mấy hôm trước bị bẻ gãy, giờ không có chút khí lực nào.”

Diệp Mộng Ngân nhanh chóng buông bát xuống, dứt khoát nâng tay phải Thích Thanh Ảnh lên xem, thấy trừ bỏ trên cổ tay có quấn một vòng vải, lòng bàn tay còn có một vết thương rất sâu, nứt chảy ra máu tươi. “Rất đau phải không? Bọn họ làm sao lại hạ thủ đến mức này chứ?”

“Kỳ thật chỉ còn một bàn tay, nhưng vẫn còn có thể làm được chút việc nặng.”

Diệp Mộng Ngân rút cuộc không kiềm được, lệ chảy tràn mi. Thích Thanh Ảnh dùng tay trái nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, ôn nhu nói: “Đừng khóc, cháo nguội rồi kìa. Như vậy đi, người uy ta ăn.”

“Thích thiếu gia thật sung sướng, ăn cơm còn muốn hạ nhân hầu hạ.” Tô Thiên Hồng không biết từ khi nào đã đứng đó, tựa vào khung cửa châm chọc nói: “Đêm qua là nha đầu kia ngủ cùng người? Thật là có điểm phúc mà.”

“Tô thiếu gia, người đánh chửi Thanh Ảnh sao cũng được, cầu người đừng vu tội cho sự trong sạch của Diệp cô nương.” Thích Thanh Ảnh thành thật nói.

“Thanh Ảnh là chủ tử của Mộng Ngân, hầu hạ hắn là chuyện kinh thiên địa nghĩa. Mạng của ta chính là mạng của thiếu chủ, thiếu chủ bảo ta làm gì, ta đều cam tâm tình nguyện.” Diệp Mộng Ngân nói không chút do dự.

Tô Thiên Hồng nhìn ra Diệp Mộng Ngân quả thật đối Thích Thanh Ảnh động chân tâm, trong lòng chợt cảm thấy có một loại ghen tị không nói nên lời, vì cái gì Thích Thanh Ảnh lại dễ dàng được người khác quan tâm đến vậy? Hắn hung hăng nói: “Thích Thanh Ảnh bảo người bồi hắn ngủ, người đáp ứng hắn đương nhiên cũng chẳng sao cả, nếu có một ngày hắn bảo người vì để được lợi cho hắn mà đi bồi nam nhân khác, người cũng cam tâm tình nguyện làm theo lời hắn sai bảo sao?”

“Nếu như làm vậy có thể đem lại hạnh phúc cho Thanh Ảnh, Mộng Ngân tuyệt không do dự.”

Khóe miệng Tô Thiên Hồng nổi lên một tia cười lãnh khốc: “Thích Thanh Ảnh, người nghe cho kỹ, nếu người có thể bảo Diệp cô nương bồi ta một đêm, ta chắc chắn trong mười ngày sẽ không tìm tới người gây phiền toái. Nếu không ta trước sẽ đánh người, sau đó bắt người lau chùi quét tước tất cả đất đá ở các sân và hành lang, nếu như người làm không đạt yêu cầu, thì đừng hòng mơ có cơm ăn.”

Ánh mắt Thích Thanh Ảnh lóe lên, giận dữ nói: “Tô thiếu gia, Thanh Ảnh vẫn nghĩ người là chính nhân quân tử, không nghĩ tới người có thể đưa ra yêu cầu hạ lưu như thế. Thanh Ảnh nhất quyết không đáp ứng!”

“Không đáp ứng chứ gì? Người cần phải hiểu rõ.” Tô Thiên Hồng lạnh lùng nói, “Đừng tưởng Diệp cô nương có thể giúp được người, Hoàn Kiếm sơn trang chúng ta không dưỡng kẻ ăn không ngồi rồi, Diệp cô nương nếu lưu lại, ta phải cấp việc cho nàng làm. Nàng nếu không theo ta, có khi là phải đi giặt tẩy quần áo, thật chỉ sợ nàng óc còn không mang nổi mình óc.”

Diệp Mộng Ngân nghe đến đó, khuyên Thích Thanh Ảnh: “Thanh Ảnh, đừng cố chấp, cứ đáp ứng hẳn đi. Mộng Ngân bắt quá chỉ là một tỳ nữ nhỏ bé, có thể được Tô công tử chiếu cố, lại còn đối được cho thiếu chủ một quãng thời gian thanh nhàn, chuyện tốt như vậy người không có lý do gì để cự tuyệt cả.”

“Quả là một nha đầu thấu tình đạt lý, khó trách chủ tử người lại luyện tiết không muốn để người chết.” Tô Thiên Hồng châm chọc nói.

“Mộng Ngân người thế nào lại có thể lãng phí chính mình? Thích Thanh Ảnh ta chỉ cần còn một hơi thở, quyết không để người đem thân mình ra giao dịch.” Thích Thanh Ảnh kiên quyết nói, “Tô công tử, thỉnh người tự trọng. Người nếu muốn có nữ nhân bồi, đến kỹ viện e rằng có lý hơn, không cần phải ở đây khi dễ một cô nương trong sạch. Hơn nữa, người làm như vậy... không sợ làm Tuyết tiểu thư thất vọng sao?”

Tô Thiên Hồng nguyên bản là do nhất thời đồ kị, nghĩ muốn châm ngòi phá hư tình cảm của Thích Thanh Ảnh và Diệp Mộng Ngân nên mới nói như vậy, cho dù là Thích Thanh Ảnh vừa rồi có đáp ứng điều kiện của hắn thì hắn cũng sẽ không đối Diệp Mộng Ngân làm ra hành vi vượt quá lễ giáo. Chính thật không ngờ Thích Thanh Ảnh lại kiên quyết cự tuyệt như vậy, còn nói hắn là kẻ nguỵ quân tử háo sắc hạ lưu, nhất thời tức giận: “Tốt lắm, Thích Thanh Ảnh, ta thành toàn cho người!”

Quất mười roi, đối với người bình thường có lẽ không quá nghiêm trọng, nhưng Thích Thanh Ảnh nguyên bản là bị thương, thân mình suy yếu, mười roi giáng xuống làm hắn té xỉu trên mặt đất. Diệp Mộng Ngân đau lòng nâng Thích Thanh Ảnh dậy, gọi tên của hắn mong hắn tỉnh táo lại. Tô Thiên Hồng lại đem tới một thùng nước đá dội lên người Thích Thanh Ảnh, hắn nghĩ muốn cho Thích Thanh Ảnh và Diệp Mộng Ngân cả ngày đều phải làm việc, không cho bọn họ thời gian để động não suy nghĩ, vì thế quay sang đối hạ nhân phân phó: “Trông coi bọn chúng làm việc, nếu phát hiện có gì lạ thì liền đến gặp ta bẩm báo.”

Diệp Mộng Ngân trên người cũng bị nước đá dội trúng, gió lạnh xẹt qua, lạnh đến thấu xương tủy, nàng vận nội công, cảm giác ấm hơn một ít.

Thích Thanh Ảnh rung mình một cái, tỉnh táo lại, ảm đạm cười nói: “Làm liên lụy người bị ướt hết quần áo.” Nói xong lại cố gắng bò lên, “Đừng lo lắng cho ta, quét dọn hành lang bắt quá cũng chẳng có gì, trước kia ta cũng thường hay quét tước, có lẽ quá trưa một chút là xong rồi. Nhưng người, trước kia hầu hạ nương ta chưa từng làm qua việc rửa chén, giặt quần áo hay bất kỳ việc nặng gì, đã làm khó người rồi.”

Giữa trưa, vàng thái dương vẫn mông mông lung lung chiếu sáng.

Diệp Mộng Ngân rốt cục cũng giặt được xong mấy bồn quần áo, ần ần cảm thấy xương sống và thắt lưng đau buốt khó tả, thế nhưng vẫn còn đến ba bốn bồn đang chờ nàng. Thời tiết giá lạnh, hai tay ngâm trong nước đã sớm mất đi tri giác, chậm chạp vắt quần áo, nàng đưa mắt nhìn về phía giếng nước.

Cứ một khoảng thời gian, Thích Thanh Ảnh sẽ đến giếng lấy nước để lau chùi hành lang. Tới tới lui lui đã sáu bảy lần. Bởi vì tay phải Thích Thanh Ảnh không có khí lực, mỗi lần đều là nhờ Diệp Mộng Ngân kéo nước lên giúp hắn.

Lúc này, Diệp Mộng Ngân thấy đằng xa Thích Thanh Ảnh mang theo một thùng hướng giếng đi tới, nhìn qua thực hết sức mệt nhọc, cước bộ thất tha thất thểu, giống như có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào. Nàng thật nhanh bỏ quần áo trong tay xuống, tiến đến đỡ lấy thân mình đang lung lay sắp đổ của Thích Thanh Ảnh. “Thanh Ảnh, đừng gắng gượng, thấy mệt mỗi thì nghỉ một lát đi.” Nàng thân thiết nói.

“Không có gì đáng ngại, chỉ là đầu có chút váng vất, một chút liền hết ngay thôi.” Thanh âm Thích Thanh Ảnh suy yếu, hỗn loạn ho khan.

Nhìn thấy Thích Thanh Ảnh sớm bị máu tươi làm ướt đầm quần áo, Diệp Mộng Ngân đau lòng không nói nên lời. Kia một thân thương tích đầy máu, không được nghỉ ngơi, không có cơm ăn, lại còn phải làm việc nặng như vậy, Thanh Ảnh rốt cuộc đã làm sai chuyện gì? Vì cái gì bắt hắn chịu tra tấn dã man đến thế? “Nghỉ ngơi một lát đi, ta bên này cũng sắp làm xong, đến lúc đó có thể giúp người.”

Thích Thanh Ảnh nhìn qua những một thùng quần áo bẩn, cười cười nói: “Chỉ sợ đến quá trưa người cũng làm không xong. Nếu muốn giúp ta, giờ đừng quản việc ta nữa, đi làm việc của người đi.” Nói xong liền nhấn một thùng muốn tự mình múc nước.

Diệp Mộng Ngân sao có thể bỏ qua, đoạt lấy mộc dũng bỏ sang một bên nói: “Người nhất định phải nghỉ ngơi một lát đi đã, bằng không ta sẽ không giúp người múc nước.”

“Được rồi, được rồi, người không giúp ta múc nước thì ta chỉ có thể nghỉ ngơi thôi, ai kêu ta chỉ còn một bàn tay dùng được chứ.” Thích Thanh Ảnh nói xong liền dựa vào giếng ngồi xuống. Hắn quả thật đã mệt chết rồi, vết thương trên lưng như đang bốc cháy, đau không tả được, tay chân lại đông cứng lạnh buốt, máu ra âm ỉ, bụng đói khát khó nhịn, trước mắt từng đợt biến thành màu đen, hắn nghĩ không thể té xỉu trước mặt Mộng Ngân nữa. Nghỉ ngơi trong chốc lát cùng lắm cũng không có gì, dù sao Tô Thiên Hồng cũng bắt hắn làm xong trong ngày hôm nay, trong vòng một ngày chắc chắn sẽ không thể làm xong nổi, mà cho dù hắn có miễn cưỡng làm xong, Tô Thiên Hồng nhất định cũng sẽ tìm cơ khác để giày vò hắn. Nghĩ đến đó, mí mắt hắn càng ngày càng trầm, đang lúc mơ mơ màng màng ngủ, hắn nghe thấy thanh âm của Tuyết Y Dao.

“Thích Thanh Ảnh, sư phụ tìm người hỏi chuyện.” Tuyết Y Dao nghe xong lời sư phụ khuyên bảo, biết Thiên Hồng ca ca vẫn thực thích nàng, nàng sợ rằng mình tiếp tục cùng Thích Thanh Ảnh thân thiết sẽ càng làm cho Thích Thanh Ảnh chịu thương tổn lớn hơn. Cho nên trời vừa đến ngọ đã đến phòng sư phụ bởi hắn chơi cờ, nói chuyện phiếm, mắt không thấy tâm ắt không loạn. Thẳng đến khi sư phụ bỗng nhiên nói muốn tìm Thích Thanh Ảnh hỏi chuyện mới đi tìm hắn.

Thấy Thích Thanh Ảnh mệt mỏi dựa vào giếng nước nghỉ ngơi, Diệp Mộng Ngân cẩn thận ở bên cạnh chiếu cố, tâm của Tuyết Y Dao không hiểu sao cảm thấy có chút đau. Nàng thực sự hâm mộ Diệp Mộng Ngân, có thể quang minh chính đại ở bên cạnh Thích Thanh Ảnh bảo hộ hắn, cẩn thận quan tâm hắn, đồng sinh cộng tử. Bọn họ hắn là rất yêu nhau đi, thời khắc đối phương suy nghĩ, tâm ý tương thông, cho dù có chịu bao nhiêu cực khổ cũng có thể sống vai cùng bước đi.

“Tuyết tiểu thư, trang chủ tìm Thanh Ảnh để làm gì vậy?” Diệp Mộng Ngân có chút lo lắng hỏi han, trong mắt tự nhiên toát ra một loại tình cảm thân thiết.

Tuyết Y Dao mỉm cười: “Diệp cô nương yên tâm, có ta ở đây, Thanh Ảnh sẽ không có việc gì đâu. Sư phụ giảng đạo đương nhiên sẽ không giống những hình phạt của Thiên Hồng ca ca.”

Đem Thích Thanh Ảnh đến thư phòng của sư phụ, Tuyết Y Dao đang muốn đứng lại nghe chuyện thì đã nghe Mộ Dung Phúc Thủy nói: “Dao nhi, vì sư có mấy câu muốn nói riêng với Thích Thanh Ảnh, người lui trước đi.”

Tuyết Y Dao không nghĩ gì nhiều, liền xoay người rời khỏi phòng.

Chờ Tuyết Y Dao đi xa, Mộ Dung Phúc Thủy bỗng nhiên ra tay chế trụ mạch môn nơi tay phải của Thích Thanh Ảnh. Thể lực Thích Thanh Ảnh vốn đã yếu, chống đỡ không nổi, cổ tay bị bẻ gãy đau buốt, trước mắt tối sầm té ngã trên mặt đất.

Mộ Dung Phúc Thủy nhanh tay thu nội lực trở về. Hắn vừa rồi cố ý thử, chứng thật mạch của Thích Thanh Ảnh đã tán loạn, nội công hắn là đã bị phế bỏ hoàn toàn, lại phát giác cổ tay hắn bị bẻ gãy, nghĩ đến chính mình vừa rồi phóng chân khí trên người hắn làm cho hắn thống khổ thật lớn. Hiện giờ Thích Thanh Ảnh đã chết ngất, một thân đầy vết thương không được cầm máu, Mộ Dung Phúc Thủy trong lòng áy náy, vì thể nhẹ nhàng ôm lấy hắn, đem đến bên giường ngủ bên tháp. Cẩn thận cởi bỏ quần áo Thích Thanh Ảnh, muốn thay hắn thương được chữa thương.

Tuyết Y Dao cùng Tô Thiên Hồng cơ hồ đồng thời nghe được thanh âm sợ hãi của Thích Thanh Ảnh vang lên từ thư phòng sư phụ, tiếp theo lại truyền đến tiếng cầu xin cùng khóc lóc thảm hại. Bọn họ lo lắng có chuyện xấu phát sinh, bất chấp tất cả chạy thật nhanh đến cửa thư phòng.

Đẩy cửa thư phòng ra, Tô Thiên Hồng cùng Tuyết Y Dao nhìn thấy Thích Thanh Ảnh ngã trên mặt đất, quần áo tán loạn, vẻ mặt hoảng sợ, khuỷu tay phải cố hết lực tỳ trên nền đất, tay trái không ngừng lau đi máu tươi vì ho mà trào ra, đứt quãng cầu xin nói: “... trang chủ, van cầu ngài... buông tha cho Thanh Ảnh đi... Thanh Ảnh là nam nhi mà...”

Tuyết Y Dao không hiểu Thích Thanh Ảnh đang nói cái gì, nhưng vẻ mặt hắn thực sự hoảng sợ, thân mình suy yếu làm cho người khác phải đau lòng. “Sư phụ, ngài ép buộc gì hắn vậy?”

Tô Thiên Hồng hiểu được ý tứ trong lời nói của Thích Thanh Ảnh, chẳng lẽ sư phụ thực sự đối với hắn có ý đồ gây rối? Chuyện tình xảy ra ở đêm nọ đột ngột hiện lên. Vì thế cũng hỏi: “Sư phụ, đã phát sinh chuyện gì?”

Mộ Dung Phúc Thủy thở dài trở lại ngồi trên giường ngủ bên tháp: “Không có gì, là ta làm cho hắn sợ.” Đêm kia tâm ma quấy phá, sai lầm hôn Thích Thanh Ảnh, chỉ sợ đã lưu lại trong lòng đứa nhỏ này một nỗi sợ hãi. Vừa rồi cởi quần áo của hắn, nghĩ muốn thay hắn thượng dược, không nghĩ tới hắn đang mơ màng lại hoảng sợ đến giãy giụa ngã ra trên nền đất, nhìn hắn hiện tại ho ra máu, trong lòng không khỏi khổ sở. “Hồng nhi, người cầm bình dược này, dẫn hắn trở về, thượng dược cho hắn, để hắn nghỉ ngơi vài ngày hảo hảo dưỡng thương, đừng làm khó hắn nữa.” Nói xong từ trên tháp cầm lấy bình dược đưa cho Tô Thiên Hồng, có ý bảo bọn họ rời đi.

Nguyên lai sư phụ là muốn thượng dược cho Thích Thanh Ảnh, không biết có phải thật làm cho hắn hiểu lầm, hay căn bản là hắn giả bộ điếm đàng đáng yêu để làm người khác tin tưởng. Thích Thanh Ảnh, chiêu này của người quá nhiên cao minh. Nghĩ đến đây, Tô Thiên Hồng không nói hai lời, thô bạo lôi Thích Thanh Ảnh rời khỏi thư phòng của sư phụ, trở lại gian phòng nhỏ ở tạp viện.

Tuyết Y Dao biết Tô Thiên Hồng sẽ không dám cãi lời sư phụ, tuy rằng tay chân thô lỗ nhưng cũng sẽ cho Thích Thanh Ảnh thượng dược chữa thương, nàng không lo lắng lắm. Nhưng sư phụ hình như đang che giấu chuyện gì, nàng quyết định lưu lại bồi chuyện sư phụ.

“Sư phụ, người nếu trong lòng có gì khúc mắc, không ngại thì cứ nói cho Dao nhi nghe, giữ nỗi buồn trong lòng sẽ sinh bệnh mất.”

“Người không hiểu được đâu.” Mộ Dung Phúc Thủy thần tình uể oải, hai hàng lông mày nhíu chặt, “Người vẫn còn rất trẻ.”

“Dao nhi vốn đã coi sư phụ như phụ thân của mình, mỗi lần có chuyện không vui đều muốn nói với sư phụ để nghe sư phụ khuyên bảo, sư phụ nếu có tâm sự cũng có thể nói cho Dao nhi nghe, Dao nhi có thể phân ưu cùng người.”

“Người có yêu ai sâu đậm không? Yêu đến mức ngoài nàng ra sẽ không lấy ai khác, yêu đến nỗi mỗi tối đều nằm mộng thấy nàng?”

“...” Tuyết Y Dao không biết phải trả lời như thế nào. Nàng thích Thiên Hồng ca ca, từ một năm trước nàng đã khẳng định sau này nếu không phải hắn nhất định sẽ không lấy. Thế nhưng tình hình nay đã khác, cảm tình của bọn họ đã xuất hiện vết nứt, bọn họ đã bắt đầu không tín nhiệm lẫn nhau. Nàng cảm thấy được chính mình không còn yêu Thiên Hồng như trước. Hiện tại mỗi đêm nàng đều nằm mộng thấy dung nhan tái nhợt của Thích Thanh Ảnh, trong lòng mỗi khắc đều lo lắng cho an nguy của hắn. Chẳng lẽ chính mình đã bắt tri bất giác yêu Thích Thanh Ảnh? Trong lòng có người khác, cho nên mới không thể duy trì tình cảm với Thiên Hồng nữa?

“Sư phụ đã muốn bốn mươi có lẽ, đến bây giờ vẫn chưa lấy vợ là bởi vì cả đời chỉ yêu một nữ nhân. Năm đó ta vì sự nghiệp mà phụ nàng, hại nàng bị phá hư sự trong sạch, phải lưu lạc tha hương. Đến khi gặp lại, nàng đã là vợ của người khác, mãi vẫn không chịu tha thứ cho ta.”

“Người có thể hướng nàng giải thích a.”

“Ta giờ không còn cơ hội nữa. Nàng đã mất rồi, trượng phu của nàng cũng đã mất từ một năm trước. Bọn họ có để lại một đứa con, ta vốn định hảo hảo chiều cố đứa nhỏ của nàng, nhưng ta không thể làm được, ta làm không được a.”

Tuyết Y Dao vốn thông minh, sư phụ dù chưa nói rõ ràng, nhưng nàng cũng đoán được bảy tám phần. Nữ nhân sư phụ nhắc đến kia hẳn là mẫu thân của Thích Thanh Ảnh, Thủy phu nhân. Sư phụ muốn cùng Thủy phu nhân nói lại tình xưa, nhưng hắn không thực hiện được, hay chính xác là hắn không thể. Từ ngàn xưa, chính tà không thể cùng một lúc tồn tại, sư phụ thân là một trong những bạch đạo đứng đầu vô lâm Trung Nguyên, có thể nào lại đối ma giáo giáo chủ phu nhân biểu lộ tình cảm, dù cho hai người có là thanh mai trúc mã một thời. Sư phụ gánh vác trọng trách dẫn đầu quân hùng Trung Nguyên đi tiêu diệt Thiên Long giáo, đoạt đi tính mạng của phu quân nàng, chỉ sợ nàng vĩnh viễn cũng không thể tha thứ cho người. Năm đó sư phụ ở trước mặt mọi người đáp ứng không giết Thích Thanh Ảnh, hẳn là cũng vì Thủy

phu nhân. Đáng tiếc sư phụ sợ bị bạch đạo nhân sĩ chỉ trích, không dám đối Thích Thanh Ảnh quan tâm quá mức, chỉ có thể giao hẳn cho Tô Thiên Hồng quản thúc. Hiện tại nhìn thấy Thích Thanh Ảnh chịu biết bao thống khổ, lương tâm sư phụ nhất định rất cắn rứt.

Muốn sư phụ cởi bỏ được khúc mắc này, Tuyết Y Dao nàng có lẽ không làm được, nhưng nàng có thể thay sư phụ tận lực chiếu cố Thích Thanh Ảnh, để hẳn bớt đi thống khổ. Như vậy sư phụ có thể giải tỏa được phần nào sầu muộn. “Nỗi khổ của sư phụ Dao nhi hiểu được. Sự tình đã phát sinh như vậy, liền không thể vãn hồi, người cùng vị nữ tử trên trời kia hữu duyên vô phận, sư phụ cũng đừng tự trách bản thân nữa. Sau này Dao nhi sẽ cố hết sức giúp sư phụ giải tỏa ưu sầu.”

Mộ Dung Phúc Thủy không biết Tuyết Y Dao có thể hay không giải tỏa tâm tình của hẳn, nhưng nàng là nữ tử vừa thiện lương lại thông minh, có lẽ nàng thật sự có thể vì hẳn mà phân ưu.

“Nếu không còn chuyện gì khác, Dao nhi xin cáo lui trước.”

“Dao nhi, cảm ơn người đã bồi sư phụ nói chuyện. Hi vọng người có thể giúp sư phụ bảo hộ bí mật này.”

Tuyết Y Dao gật đầu đáp ứng rồi rời khỏi thư phòng.

Tô Thiên Hồng hưng hăng đem Thích Thanh Ảnh ném lên giường, lạnh lùng nói: “Cởi quần áo ra.”

Thích Thanh Ảnh nhột nhạt nở nụ cười: “Tô thiếu gia, ngài có nhu cầu ư?”

Tô Thiên Hồng giáng cho Thích Thanh Ảnh một bạt tai: “Người đúng thật là kẻ đê tiện! Sư phụ bảo ta thưởng được cho người, chẳng lẽ còn muốn bốn thiếu gia hầu người cởi áo? Người người dơ bẩn như vậy, ta không có hứng thú!”

“Trang chủ hẳn không có chê ta bẩn đâu. Nếu thiếu gia cùng Tuyết tiểu thư xông vào sớm một chút, đã có thể trông thấy trang chủ thân mật đặt ta trên giường, vuốt ve thân thể dơ bẩn này của ta.” Khóe môi Thích Thanh Ảnh tràn ra máu tươi, nụ cười trên mặt càng tăng thêm phần quyến rũ.

“Tùy người, muốn nói gì thì cứ nói, ta căn bản không tin.” Tô Thiên Hồng dù miệng nói như vậy, trong lòng lại nửa tin nửa ngờ. “Sư phụ có lệnh, giờ ta tạm thời không cùng người so đo, người còn không chịu cởi thì để ta cởi giúp!” Nói xong Tô Thiên Hồng mạnh bạo xé rách quần áo trên người Thích Thanh Ảnh.

“Tô thiếu gia, vừa rồi trang chủ có nói cho ta nghe một chuyện bí mật của hẳn, người nếu muốn nghe, liền cúi đầu xuống, ta nói nhỏ cho người nghe.”

Hiếu kỳ là một tính cách đặc trưng của loài người, Tô Thiên Hồng mặc dù không tin lời nói của Thích Thanh Ảnh, nhưng nghĩ bản thân võ công cao cường, hẳn sẽ không dám giở trò đùa giỡn. Để đề phòng vạn nhất, hẳn trước hết điểm huyết đạo Thích Thanh Ảnh, chế trụ tay chân hẳn, chỉ chờ phần đầu có thể chuyển động, làm xong mới cúi đầu nghe Thích Thanh Ảnh nói.

Hẳn vừa cúi đầu xuống, Thích Thanh Ảnh đột nhiên hôn một cái lên môi hẳn. Trong đầu Tô Thiên Hồng bỗng hiện ra vô số ý niệm, nhưng vẫn có thể khẳng định Thích Thanh Ảnh là đang đùa giỡn hẳn, mặc kệ là xuất phát từ mục đích gì, nếu chính mình bị dọa cho kinh hoảng, chẳng phải sẽ làm cho Thích Thanh Ảnh khoái chí sao? Nghĩ đến đây trái tim Tô Thiên Hồng đập mạnh một nhịp, Thích Thanh Ảnh thấp hèn kia dám tự ý hôn hẳn, hẳn liền tương kế tựu kế, đảo khách thành chủ.

Nghĩ vậy nên Tô Thiên Hồng không hề cự tuyệt, đơn giản đem Thích Thanh Ảnh áp đảo dưới thân, hưng hăng hôn lên đôi môi bình lặng như làn nước kia, đầu lưỡi thăm dò rằng nanh hẳn, mãnh liệt công kích. Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Thích Thanh Ảnh, Tô Thiên Hồng có cảm giác như trả đũa được hẳn, rốt cuộc cũng biết sợ rồi sao? Tô Thiên Hồng đang còn ở độ tuổi thanh xuân, dù không phải kẻ quen thói phong lưu thì cũng có ghé qua kĩ quán vài lần, hiểu rõ chuyện trăng gió nam nữ, cũng từng nghe người ta nhắc đến việc vui đùa với thiếu niên. Nguyên lai đôi môi của Thích Thanh Ảnh lại mềm mại đến thế, còn tốt hơn cả của nữ tử, Tô Thiên Hồng cảm thấy dục vọng của chính mình đang bị nụ hôn này khơi lên. Tay hẳn xoa đùi Thích Thanh Ảnh, chậm rãi di động về phía trước. Thân thể Thích Thanh Ảnh nhẹ nhàng run rẩy, yếu ớt giãy giụa ngược lại càng khơi dậy dục vọng trong Tô Thiên Hồng. Tô Thiên Hồng túm lấy vạt áo người dưới thân, muốn lột bỏ đi toàn bộ phần bố y còn lại trên người Thích Thanh Ảnh.

“Thiên Hồng, người đang làm gì vậy?” Tuyết Y Dao vì lo lắng mà chạy đến đây xem tình hình của Thích Thanh Ảnh, không thể ngờ rằng lại nhìn thấy tình cảnh này. Mặc dù chuyện trăng gió nàng chưa bao giờ trải qua nhưng cũng đã từng nghe thấy, khả dĩ một nam một nữ mới có thể làm. Hiện giờ trông thấy Tô Thiên Hồng say đắm hôn Thích Thanh Ảnh, bộ dáng như bị dục hỏa thiêu đốt đem thiếu niên thon gầy đặt ở dưới thân, lại còn đang muốn giải khai quần áo hắn, nàng thật không thể tin nổi. Người làm ra loại hành vi cầm thú này không thể là Thiên Hồng ca ca mà nàng yêu kính. Nhưng chính mắt nàng đã nhìn thấy, làm thế nào lại không tin cho được? Nàng bỗng nhiên nhớ đến những lời nói đứt quãng của Thích Thanh Ảnh lúc nàng xông vào thư phòng sư phụ, lúc ấy hình như hắn nói cái gì mà hắn thân là nam nhi, cầu sư phụ buông tha hắn. Chẳng lẽ sư phụ cũng đối Thích Thanh Ảnh làm ra loại sự tình kia? Sư phụ mê luyện mẫu thân Thích Thanh Ảnh nhưng không cách nào tiến tới được, Thanh Ảnh lại là đứa nhỏ do Thủy phu nhân sinh ra, thanh tú tuấn mỹ như thế, sư phụ đã cầm dục lâu năm có thể hay không sinh ra tâm lý bất ổn? Nếu sự thật đúng như suy nghĩ của nàng, đúng như những gì nàng đã chứng kiến, thì phải làm sao đây?

Tô Thiên Hồng nghe thấy thanh âm của Tuyết Y Dao, giật mình tỉnh lại, ý thức được bộ dáng vừa rồi của bản thân, hắn không thể lập tức tìm ngay một cái hố để chui vào. Hắn biết chuyện này căn bản không cách nào giải thích, hiện giờ dù cho có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng tẩy không hết tội, đành phải thừa dịp Tuyết Y Dao chưa kịp định thần liền nhanh chóng bỏ chạy.

Thấy Tô Thiên Hồng chạy đi, Tuyết Y Dao cũng không ngăn lại, nàng thầm nghĩ đời này không muốn tái kiến con người kia nữa. Nàng bước nhanh tới phía trước giường, phát hiện áo Thích Thanh Ảnh bị kéo hằn sang một bên, đai lưng bị cởi bỏ, hạ y phơi tả, đôi mắt xinh đẹp nhắm chặt, trên khuôn mặt tái nhợt hai hàng lệ chảy dài, vì bị điểm huyết mà tay chân không thể cử động.

Thích Thanh Ảnh tuyệt vọng nói: “Tuyết tiểu thư, cầu ngài giết chết Thanh Ảnh đi. Thanh Ảnh tuy là nam tử, nhưng lại đi mê hoặc trang chủ cùng Tô thiếu gia, thật không thể tiếp tục sống trên đời này nữa.”

Trái tim Tuyết Y Dao đau như dao cắt, rõ ràng là Thích Thanh Ảnh bị khi dễ, lại đem mọi lỗi lầm một mình gánh lấy, bảo toàn thanh danh cho sư phụ cùng sư huynh, người thiện lương như thế, nàng thế nào lại có thể nhẫn tâm đoạt đi tính mạng của hắn? Nàng biết trong lòng Thích Thanh Ảnh đang vô cùng thống khổ, bị đặt dưới thân nam nhân, suýt chút nữa còn bị cưỡng bạo, đổi lại là nàng, chắc chắn sẽ đem toàn lực phản kháng chính tay đâm chết kẻ kia, bằng không sẽ lấy cái chết để bảo toàn trong sạch. Thích Thanh Ảnh võ công đã bị phế, cho dù không bị điểm huyết đạo thì cũng không có sức để phản kháng Tô Thiên Hồng. Nếu không phải vừa rồi bị nàng bắt gặp, Thích Thanh Ảnh có khi sống không được chết không xong.

Chuyện tình vừa rồi làm cho Tuyết Y Dao bị đả kích mạnh, nhất thời không nghĩ ra biện pháp gì, lại sợ Thích Thanh Ảnh đại đột đi tìm cái chết, không dám thay hắn giải khai huyết đạo, chỉ dám giúp hắn mặc lại quần áo. Áo quần Thích Thanh Ảnh vốn đã rách mướp, lại còn bị Tô Thiên Hồng xé rách hết cả, căn bản không còn mặc được nữa. Tuyết Y Dai đành phải lấy tấm thảm quấn quanh người hắn, trù mến nói: “Thanh Ảnh, ta biết người chịu ủy khuất, nhưng người phải kiên cường lên, không được phí hoài bản thân mình, ta đi gọi Diệp cô nương đến chiếu cố người.”

5. Chương 4

Mang Diệp Mộng Ngân trở về phòng nhỏ trong tạp viện, Tuyết Y Dao không dám đem chân tướng sự tình xấu hổ kia nói ra, sợ nàng hỏi nguyên nhân, liền chỉ nói là trang chủ đáp ứng cho Thích Thanh Ảnh nghỉ ngơi, lưu lại được chữa thương, giải huyết đạo cho Thanh Ảnh rồi vội vàng ly khai.

Thích Thanh Ảnh cái gì cũng không nói, chính là ho ra rất nhiều máu, thân thể suy yếu, chưa kịp định thần đã liền mê man. Diệp Mộng Ngân nghĩ rằng hắn lại bị tra tấn thêm gì nữa, không hỏi nhiều, thức suốt một đêm bảo hộ cho hắn.

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, Diệp Mộng Ngân đã đến Hoàn Đình viện quét tước, sau đó xin trừ phòng một bát cháo nóng thật lớn rồi cẩn thận quay về phòng nhỏ. Đến cửa nàng phát hiện Thích Thanh

Ảnh đã tỉnh giấc, hắn chỉ lẳng lặng ngồi bên giường, mắt nhắm chặt, trên mặt mang theo một nụ cười nhạt nhẽo.

“Thanh Ảnh, ăn điểm tâm đi.” Diệp Mộng Ngân cầm chén đưa đến bên miệng Thích Thanh Ảnh, thấy hắn không có phản ứng gì lại nhẹ nhàng lặp lại động tác một lần nữa.

Lần này Thích Thanh Ảnh mở mắt, mỉm cười lắc đầu, rồi tiếp tục lẳng lặng ngồi yên. Kỳ thật lúc vừa tỉnh dậy, Thích Thanh Ảnh liền bị chìm đắm trong nụ hôn ngày hôm qua của Tô Thiên Hồng. Tô Thiên Hồng cư nhiên lại chủ động hôn hắn, tuy chính mình là kẻ khiêu khích, tuy rằng hắn làm như vậy hoàn toàn chỉ là để trả thù cùng đùa cợt, nhưng tình cảm mãnh liệt và phản ứng nóng như lửa của hắn lúc đó lại rất tự nhiên. Một khắc kia quả thực làm cho Thích Thanh Ảnh nghĩ rằng hành động của Tô Thiên Hồng hoàn toàn xuất phát từ tình cảm thật, mà bản thân hắn cũng không phải hư tình giả ý. Hắn thậm chí có điểm hận Tuyết Y Dao, sự xuất hiện của nàng tuy rằng đối với đại cục thập phần có lợi nhưng lại làm cho hắn mất đi cơ hội nghiệm chứng tình cảm của chính mình. Tô Thiên Hồng hiện giờ có lẽ đang hối hận, không có mặt mũi gặp ai đi? Nhưng hắn hắn là hiểu rõ tình thế hiện tại, người như hắn sẽ không dễ dàng nhận thua như thế. Chính mình nên chuẩn bị tâm lý trước là hơn.

“Thanh Ảnh, Thanh Ảnh?” Diệp Mộng Ngân bằng trực giác cảm thấy ngày hôm qua nhất định đã có chuyện gì đó phát sinh nên Thanh Ảnh mới có thể biến thành như vậy. Hắn nở nụ cười xinh đẹp mà tuyệt vọng, hơn nữa lại không nói một lời, vẻ mặt đầy hoảng hốt, có thể nào làm người khác yên tâm cho được đây? Vẫn là nên đi tìm Tuyết tiểu thư để hỏi chuyện. Nghĩ vậy, nàng cầm chén đặt sang một bên, bước nhanh ra khỏi phòng nhỏ.

“Tuyết tiểu thư!” Diệp Mộng Ngân thật vất vả mới tìm được Tuyết Y Dao, lo âu nói: “Ngày hôm qua đã xảy ra sự tình gì? Thanh Ảnh sáng sớm tỉnh dậy cái gì cũng không nói, điểm tâm cũng không ăn, cứ ngơ ngác ngồi ở trong phòng, như là đã đánh mất hồn phách. Thỉnh người đến thăm hắn một chút.”

Tuyết Y Dao hiểu rõ, chuyện này hắn là phải tìm Tô Thiên Hồng, bắt hắn hướng Thích Thanh Ảnh giải thích, hoặc là phát độc thệ, từ nay về sau không được khi dễ Thích Thanh Ảnh nữa. Nếu hắn không đáp ứng, nàng liền đem chuyện ngày hôm qua nói với sư phụ, để xem về sau hắn còn sống yên được không. Hạ quyết tâm, nàng quay sang nói với Diệp Mộng Ngân: “Diệp cô nương, đừng quá lo lắng, cứ đi về trước hảo hảo chiếu cố Thanh Ảnh, ta đi tìm Tô Thiên Hồng, bắt hắn thừa nhận sai lầm.”

Diệp Mộng Ngân không hiểu rõ lắm, nhưng vẫn nghe theo lời của Tuyết Y Dao, trở về chờ tin tức.

Lại nói, hôm qua Tô Thiên Hồng quay về liền trốn biệt trong phòng mình, tìm một bát nước lạnh dội thẳng lên đầu, rốt cục cũng tạm thời bình tĩnh. Chậm rãi hồi tưởng lại, hắn càng thêm khẳng định bố cục chuyện này chắc chắn hết thảy đều do Thích Thanh Ảnh bày ra. Chuyện xấu hổ đó nếu bị truyền ra bên ngoài, tuy rằng hắn có thể tạm thời trốn tránh những lời chỉ trích nhưng đối với võ lâm cũng thật bất lợi. Chính mình rõ ràng là đối tượng đùa bỡn của Thích Thanh Ảnh, ngay cả sư phụ cũng không thoát khỏi trò đùa của yêu nghiệt này, nếu Tô Thiên Hồng hắn không nghĩ ra biện pháp ngăn cản, Trung Nguyên võ lâm chắc chắn sẽ không tránh khỏi một hồi hạo kiếp. Thức suốt một đêm, hắn cân nhắc tới lui, cho dù a Dao có đem sự tình đi kể với sư phụ, người cũng sẽ không truy cứu quá sâu chuyện này, nhiều nhất là từ mặt đồ đệ hấn thôi. A Dao cùng lắm chỉ sẽ xem hắn như kẻ ngụy quân tử, mà những kẻ ngụy quân tử trong các danh môn chính phái đâu phải chỉ có mình hắn.

Trước kia hắn đối Thích Thanh Ảnh thi hành thủ pháp quá mức cường ngạnh, vốn muốn buộc hắn phải hiện nguyên hình, không nghĩ tới hắn lại có thể nhẫn nhịn đến thế, giả bộ nhu nhược, khiến người khác thương tình, chiếm thế thượng phong. Nếu cứ tiếp diễn như vậy, người trong thiên hạ chắc chắn sẽ tin rằng Tô Thiên Hồng hắn là kẻ tiểu nhân tàn nhẫn lãnh khốc, còn Thích Thanh Ảnh bất quá chỉ chịu một chút đau đớn da thịt, lại lấy được lòng tất cả mọi người. Hắn nhất định phải thay đổi sách lược!

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên nghe thấy có người gõ cửa. Tô Thiên Hồng nắm cửa mở ra, nguyên lai đã là ban ngày. Nhìn thấy người đến là Tuyết Y Dao, Tô Thiên Hồng thâm nghĩ: ‘Tới đúng lúc lắm, Thích Thanh Ảnh có thể lợi dụng sự thiện lương của người, thì ta cũng có thể.’

Tuyết Y Dao phát giác vẻ mặt Tô Thiên Hồng tiêu tụy, dường như mất ngủ cả đêm qua. Nghĩ rằng hắn vì hành vi hôm qua mà cắn rứt lương tâm, khó tránh khỏi nảy sinh chút đồng tình, vốn định há mồm chất vấn, nhưng lại vẫn là dùng ngữ khí dụ giọng nói: “Tô Thiên Hồng, ta vốn không muốn tái kiến người, giờ sở dĩ

tới tìm người là vì muốn cho người biết Thích Thanh Ảnh vì hành vi của người hôm qua mà cả thể xác lẫn tinh thần đều bị tổn thương nghiêm trọng. Nghe Diệp cô nương nói sáng nay hắc ngử dây không ăn không uống, vẻ mặt hết hoảng, đây đều là nhờ phước của người! Hi vọng người có thể nghĩ ra biện pháp để đền bù sai lầm này.”

Tô Thiên Hồng thầm nghĩ: ‘Thích Thanh Ảnh, người giả vờ giả vệt cũng thật giỏi, bất quá lần này người tính sai mất rồi.’ Hắc trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt lại biểu lộ sự hối hận khôn cùng: “Là lỗi của ta, trước kia ta bị cừu hận che mất lý trí, làm ra nhiều chuyện sai trái. Trải qua một đêm suy nghĩ, ta cảm thấy là ta đã trách lầm Thích Thanh Ảnh, mang đến cho hắc quá nhiều thương tổn. Ta nguyện ý sửa đổi, không biết hắc có chấp nhận tha thứ cho ta hay không.”

Tuyết Y Dao không ngờ qua một đêm, Tô Thiên Hồng lại có chuyển biến lớn như vậy, nửa tin nửa ngờ nói: “Người đang nói thật lòng sao?”

“Những câu nói này phát ra từ tận đáy lòng ta, hi vọng người có thể cho ta một cơ hội.” Tô Thiên Hồng trịnh trọng nhìn lên trời thề thốt.

Tuyết Y Dao trong tiềm thức vẫn đối Tô Thiên Hồng ôm một chút hi vọng nhỏ nhoi, tin tưởng một ngày nào đó hắc có thể hồi tâm. Không nghĩ tới ngày nàng mong chờ rốt cuộc cũng đã đến, hiện giờ còn nghe hắc nói thật tâm như vậy, tâm nàng dù còn chút nghi vấn nhưng vẫn gật đầu nói: “Dù sao người cũng là sư huynh của ta, lần này ta tin tưởng người. Chuyện ngày hôm qua ta sẽ thay người giữ bí mật, hi vọng người có thể nắm chắc cơ hội này.”

“A Dao, cảm ơn người.” Tô Thiên Hồng nói ra lời cảm ơn xuất phát từ lòng cảm kích thật sự. Tuyết Y Dao thật rất thiện lương, trong tương lai có lẽ sẽ chỉ có nàng mới có thể khuyên bảo được hắc.

“Vậy người tính toán sẽ làm như thế nào?”

Tô Thiên Hồng không chút do dự nói: “Ta muốn đưa Thích Thanh Ảnh và Diệp Mộng Ngân đến sương phòng của viện này ở, phòng đó hướng ra phía ánh sáng mặt trời, rất ấm áp, thích hợp để dưỡng thương. Đúng rồi,” hắc nói xong xoay người đi đến tủ quần áo lấy ra một bộ cẩm y miên bào, đưa cho Tuyết Y Dao, nói tiếp: “Nhờ người giúp ta đưa bộ quần áo này đến cho Thích Thanh Ảnh, đây là cẩm y mặc vào mùa đông của ta hai năm về trước, giờ đã chật, hắc là sẽ vừa với hắc. Nếu hắc không thích cũng không sao, ta tái gọi người đi mua đồ mới cho hắc.”

Tuyết Y Dao biết rõ đây là bộ quần áo Tô Thiên Hồng thích nhất, chính là vào lễ mừng năm mới có lấy ra mặc một hai ngày, bình thường đều cất kỹ trong tủ không cho người khác động đến. Hiện giờ hào phóng đem tặng cho Thích Thanh Ảnh, có thể thấy hắc đã thật tâm sửa đổi. Nếu như vậy, hắc tự mình đem cho có lẽ sẽ chân thành hơn, nàng nghĩ vậy liền nói: “Người cùng ta đi thăm Thích Thanh Ảnh đi, có thể đối diện hắc giải thích luôn.”

“Ta cũng muốn như thế, nhưng nghĩ rằng Thích Thanh Ảnh có thể vì chuyện ngày hôm qua mà không muốn tái kiến ta, Diệp cô nương có lẽ cũng không cho ta tới gần hắc. Hy vọng người có thể thay ta hướng họ truyền đạt ý tứ, nếu bọn họ chấp nhận tha thứ, ta sẽ đến trước mặt bọn họ để tạ tội.”

Tuyết Y Dao tuy rằng cảm thấy sự tình chuyển biến rất kỳ lạ, lơ mơ cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng lại không nghĩ ra lý do cự tuyệt Tô Thiên Hồng. Tóm lại, trước mắt xem ra tình cảnh của Thích Thanh Ảnh đã có chuyển biến tốt đẹp, nàng không nghĩ nhiều nữa, ôm quần áo rời đi.

Nhìn thấy Thích Thanh Ảnh có chút khó hiểu thất thố tiến vào sương phòng cách vách hắc tắm rửa, thượng dược chữa thương, mặc vào bộ quần áo mà hắc yêu thích nhất, Tô Thiên Hồng trong lòng cười lạnh: ‘Ta đột nhiên đối hắc hảo, trong lòng hắc hẳn là rất bất an, hao tổn tâm tư phòng bị bước tiếp theo của ta, ta lấy nhu ứng biến, bình tĩnh chờ động, làm cho hắc lúc nào cũng có cảm giác bị uy hiếp, mỗi ngày đều sống như chim sợ cành cong, loại tra tấn vô hình này hắc sẽ làm cho hắc hao tâm lao lực quá độ.’

Đến thời điểm cơm chiều, mấy ngày nay Tô Thiên Hồng đều tự mình đem cơm đến cửa phòng Thích Thanh Ảnh, nói vài tiếng rồi lập tức rời đi. Hôm nay bỗng dưng nghe thấy tiếng Thích Thanh Ảnh nói: “Tô công tử, Thanh Ảnh thỉnh ngài tiến vào.”

Tô Thiên Hồng thầm nghĩ: ‘Rốt cuộc nhện không được, muốn tìm ta hỏi cho ra lẽ rồi sao?’ Hắn đi vào phòng, đứng xa xa ở cửa, giả dạng bộ dáng lo sợ bất an nói: “Thanh Ảnh, người khẳng định tha thứ cho ta?”

Thích Thanh Ảnh ngồi bên giường mỉm cười nói: “Tô thiếu gia đã làm sai chuyện gì? Đột nhiên đối Thanh Ảnh tốt như vậy, thật làm cho Thanh Ảnh có chút thụ sủng nhược kinh.” Quần áo hoa mỹ tôn lên dung nhan thanh lệ của hắn, bộ dáng vốn thanh khiết tươi cười giờ mang theo vẻ quyến rũ đầy xinh đẹp, “Ngài không cần giả bộ nữa, Mộng Ngân cùng Tuyết tiểu thư đã đi ra ngoài mua thuốc cho ta rồi, nhất thời trong nhà khắc cũng chưa về đâu.”

Tô Thiên Hồng nghe xong lập tức dõ xuống lớp nguy trang, tìm ghế dựa ngồi xuống, đem đồ ăn đặt trên bàn lạnh lùng nói: “Đã đều hiểu ý nhau, không cần vòng vo nữa. Ngày ấy ta quả thật nhất thời mất khống chế, mới có thể cho người thừa cơ hành động. Ta vẫn muốn dùng phương pháp gì đó để ngăn cản âm mưu của người.”

Thích Thanh Ảnh ngồi vào bên cạnh bàn, không để ý tới lời nói của hắn, chỉ lo ăn cơm, ăn xong một chén lớn mới ngẩng đầu lên hỏi: “Đúng rồi, ngài nghĩ ra phương pháp chưa?”

Ý cười của Tô Thiên Hồng càng đậm: “Người mỗi ngày đều giống như hôm nay, ăn hết sạch như vậy sao?”

“Tô thiếu gia, thức ăn này quả thật ngon miệng, Thanh Ảnh đã lâu không được ăn thức ăn ngon như thế này, đương nhiên sẽ không để lãng phí một chút nào.”

“Như vậy là tốt rồi, mấy ngày nay ta đều cố ý hạ độc dược vào thức ăn, độc này nếu không có giải dược của môn ta, hai tháng sau nhất định sẽ bị độc phát mà chết, đương nhiên sẽ rất khó để tra ra ai hạ độc, tất cả mọi người đều sẽ nghĩ rằng người bệnh nặng mà chết, không ai nghĩ ra ta là kẻ động thủ.” Tô Thiên Hồng nhặt nhèo băng quơ nói.

Thích Thanh Ảnh ban đầu hơi sửng sốt một chút, sau lại há mồm ăn vào thêm một ngụm thức ăn lớn, chẳng hề để ý: “Cho dù người có thật sự hạ độc vào thức ăn của ta, đối với ta cũng chẳng có tác dụng gì cả. Người không cần trông cậy vào nó để áp chế ta, kế hoạch của ta không phải ai cũng có thể ngăn cản.”

Tô Thiên Hồng thật ra nào có hạ độc dược gì, những lời này nói ra bất quá là muốn hù dọa Thích Thanh Ảnh. Nghe Thích Thanh Ảnh trả lời như vậy, thật là cho hắn lắp bắp kinh hãi. Hay là Thích Thanh Ảnh đã sớm biết trong thức ăn không có độc, hoặc hắn là thân bách độc bất xâm? Dù xét một chút, Tô Thiên Hồng nói: “Người không sợ độc dược của ta, cũng nên vì Diệp cô nương mà ngấm lại, nàng mỗi ngày đều cùng người ăn những thức ăn này, trúng độc thì sao đây?”

Thích Thanh Ảnh thầm nghĩ: ‘Tô Thiên Hồng quả là thông minh, đáng tiếc hắn cứ việc dùng thủ đoạn dè tiện, vẫn là còn non kém lắm. Hai tháng sau độc mới phát tác, đối với Thích Thanh Ảnh hẳn chừng đó thời gian là đủ rồi. Chỉ đáng tiếc cho Diệp Mộng Ngân, phải vĩnh viễn bồi bên người hắn.’ Vì thế âm thầm cười nói: “Người đã biết, Mộng Ngân yêu ta còn hơn yêu chính bản thân mình, vì ta nàng có thể hi sinh hết cả, thậm chí cả sinh mệnh. Nàng sẽ không để người lợi dụng mà uy hiếp ta đâu.”

6. Chương 5-1

Nửa tháng trôi qua nhanh như chớp mắt, vùng phụ cận của Hoàn Kiếm sơn trang không phát sinh thêm án mạng gì, chốn võ lâm yên ả đến bất an. Tục ngữ có câu, trước cơn bão thường hay có gió thổi mưa giông, nhưng mưa cứ mãi miết rơi mà mãi vẫn không thấy có động tĩnh gì, chẳng lẽ muốn diễn ra bất thành linh làm người ta trở tay không kịp? Mộ Dung Phúc Thủy tâm tình nghiêm trọng đi vào Thần Binh các lấy ra Lệ Băng kiếm đã bị niêm phong trong kho một năm về trước, kiếm chưa ra khỏi vỏ đã tỏa ra hàn ý bức người. Không thể nghĩ được sau những tháng ngày bình yên vừa qua, họa kiếp bùng xuống, đại hội võ lâm ở Tùng Hạc bảo sẽ diễn ra trận huyết chiến như thế nào đây.

“Hong nhi, Dao nhi đã chuẩn bị tốt chưa?” Mộ Dung Phúc Thủy nắm chắc Lệ Bằng kiếm, xoay người lên ngựa.

“Sư phụ.” Tô Thiên Hồng một thân trang phục gọn gàng, giục ngựa đi tới, cung kính đáp: “Toàn bộ đệ tử đã sẵn sàng, Thích Thanh Ảnh và Diệp Mộng Ngân cũng đã lên xe ngựa, có thể xuất phát được rồi.”

Lần này xuất hành Mộ Dung Phúc Thủy an bài Thích Thanh Ảnh cùng Diệp Mộng Ngân ngồi xe ngựa, thứ nhất là lo cho thân thể của Thích Thanh Ảnh, tuy đã tu dưỡng hơn mười ngày, nhưng nhìn qua vẫn thấy hắn còn rất suy yếu, sợ rằng không chịu nổi sự xóc nảy trên lưng ngựa. Còn thứ hai, ngồi trong xe có thể tránh tai mắt của kẻ khác, dù sao hai người bọn họ cũng là dư nghiệt của Thiên Long giáo, tiếng xấu rêu rao khắp nơi, sợ rằng sẽ gặp phải điều không may.

Năm trước Thích Thanh Ảnh là bị trói gô vắt ngang trên lưng ngựa áp giải đến Hoàn Kiếm sơn trang, hiện tại lại được mặc cẩm y, ôm noãn lô ấm áp ngồi ở trên xe, còn có Diệp Mộng Ngân cẩn thận chiếu cố. Tô Thiên Hồng thấy vậy trong lòng có chút bực bội, liền đối Mộ Dung Phúc Thủy nói: “Sư phụ, đồ nhi vẫn là có chút lo lắng cho Thích Thanh Ảnh. Năm đó đứng trước toàn thể võ lâm, sư phụ đã nói qua nếu bất đắc dĩ phải dẫn Thích Thanh Ảnh rời khỏi Hoàn Kiếm sơn trang, người sẽ quản thúc thật chặt, anh hùng võ lâm còn đưa cho người một cái còng sắt dùng còng sắt còng tay hắn...”

“Người không nói thì vi sư thật cũng đã quên mất, bất quá chúng ta chỉ có còng tay, không có chìa khóa, nếu đem tay Thích Thanh Ảnh còng lại, vạn nhất trên đường xảy ra chuyện khẩn cấp gì, chúng ta mở còng không được, chỉ sợ lại thêm rắc rối.” Mộ Dung Phúc Thủy kì thực cũng không quên, chính là tâm không muốn đem Thích Thanh Ảnh còng tay lại, còng tay dù sao cũng là hình cụ dùng để quản thúc phạm nhân, sử dụng sẽ gây cho thân thể ít nhiều khó chịu. Hắn không muốn mang lại cho đứa nhỏ kia thêm thương tổn nào nữa.

“Sư phụ, chúng ta đến Tùng Hạc bảo bằng cách đi qua đường chính, nhiều nhất cũng chỉ mất một ngày hành trình, hắn là sẽ không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn. Lần này đại hội võ lâm đông đủ, chúng ta còng tay Thích Thanh Ảnh thì ắt sẽ có người khai khóa giúp hắn được. Dù sao Thích Thanh Ảnh cũng là dư nghiệt của ma giáo, nếu chúng ta không quản thúc nghiêm khắc, người hiểu chuyện sẽ biết chúng ta có tâm lòng nhân hậu, nhưng những kẻ lòng dạ hẹp hòi sợ rằng sẽ nghĩ chúng ta cùng ma giáo có liên quan gì đó.” Tô Thiên Hồng không nhanh không chậm nói.

Mộ Dung Phúc Thủy cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy lời Tô Thiên Hồng nói rất có đạo lý, chính mình cũng không thể quá thiên vị Thích Thanh Ảnh, như vậy đối với cả Hoàn Kiếm sơn trang lẫn Thích Thanh Ảnh đều không có lợi. Vì thế rốt cuộc hạ quyết tâm, sai người mang còng tới còng tay Thích Thanh Ảnh lại.

Thích Thanh Ảnh đã sớm dự đoán được Tô Thiên Hồng nhất định sẽ tìm cách làm khó hắn, kì thực hành động này chỉ khiến Thích Thanh Ảnh thêm buồn cười. Người của Hoàn Kiếm sơn trang nếu đối xử tử tế với hắn, người bên ngoài sẽ nói trang chủ lòng dạ đàn bà, không đứng lại đi nuôi dưỡng dư nghiệt của ma giáo. Ngược lại nếu đối xử hà khắc nghiêm hình thì sẽ có nhân ngôn toái ngữ truyền ra, nói trang chủ là kẻ lãnh khốc vô tình, lòng dạ hẹp hòi, mượn cơ hội trả thù riêng. Bọn họ cho dù làm như thế nào thì cũng sẽ bị đàm tiếu. Nghĩ đến đây, khóe miệng Thích Thanh Ảnh nổi lên một nụ cười đắc ý, chỉ tiếc rằng cách một lớp màn xe nên Tô Thiên Hồng không thể nhìn thấy.

Qua buổi trưa, Mộ Dung Phúc Thủy dừng lại ở một quán cơm bên đường dùng bữa. Vì có chút phiền toái nên Thích Thanh Ảnh cùng Diệp Mộng Ngân không vào điểm dùng cơm với mọi người, chỉ ở lại trong xe ăn chút lương khô đỡ đói. Tô Thiên Hồng kiểm tra rượu và đồ ăn, trừ bỏ đồ ăn có chút mặn, còn lại không phát hiện ra vấn đề gì, ba thầy trò bọn họ ngồi xuống nhanh chóng ăn no, uống một bình đầy trà, không dám trì hoãn vội vàng tiếp tục khởi hành ngay.

Đi được một đoạn, trời lại trở chiều, phía trước xuất hiện một sơn cốc hẹp dài. Trước cửa cốc có một tấm bia đá đề dòng chữ “Mai Hương u cốc”. Gió lạnh gào thét, tuyết bay tán loạn, đi vào trong sơn cốc cảm thấy đỡ lạnh được vài phần, mọi người đều ngửi thấy được một hương thơm thoang thoang.

Tuyết Y Dao nhìn không được nói: “Sư phụ, trong này không thấy một cành mai nào, lại ngửi thấy mùi hoa mai, đúng là danh phù kỳ thực a. Chính là mùi này so với mai thông thường càng ngọt ngào hơn...”

“Nguy rồi!” Mộ Dung Phúc Thủy đột nhiên nhớ lại khi còn trẻ đã từng ngửi qua loại mùi đặc biệt này, chính là Băng Sơn độc mai. Băng Sơn độc mai là do độc vương Trữ Trán Xuân dùng cả đời tâm huyết để tạo ra. Đây là loại hoa mai đặc thù, mùi tuy không mang độc tính nhưng nếu trước khi ngửi hoa có uống qua Thất Hồn Thủy Tái thì sẽ làm cho con người ta bất động trong một khoảng thời gian. Vừa rồi bọn họ ăn phải đồ ăn mặn, tránh không được uống rất nhiều trà. Thất Hồn Thủy Tái kia vô sắc vô vị, cùng với nước bình thường không mấy khác nhau, uống một ít bất quá cũng chỉ có tác dụng nhẹ, đối với sư đồ ba người Mộ Dung Phúc Thủy công lực cao thâm căn bản sẽ không có tác dụng, chỉ vì ở thời điểm uống trà bọn họ không hề để ý, nhất thời sơ sẩy bị người ám toán.

“Tại hạ Trữ Sùng Vũ đợi đã lâu, rất hân hạnh được ra mắt Hoàn Kiếm sơn trang chủ Mộ Dung Phúc Thủy.” Một võ giả áo đen khoảng chừng hơn ba mươi tuổi cầm trong tay một đóa bạch mai phiêu phiêu đi tới. Hoa mai trong tay hần thoát nhìn tưởng như có màu trắng tuyết như ngọc, bên trong lại ẩn ẩn lộ ra quang mang lục nhạt, từng đợt mùi thơm lạ lùng xông lên nức mũi.

Mộ Dung Phúc Thủy, Tô Thiên Hồng, Tuyết Y Dao cùng với vài tên tùy tùng của Hoàn Kiếm sơn trang cảm thấy tứ chi mình dần dần cứng lại, đến mở miệng trả lời cũng không thể, tất cả gắng gượng xuống ngựa tiến lên phía trước.

Mộ Dung Phúc Thủy nhờ vào võ công thâm hậu, thân thể vẫn chưa hoàn toàn đông cứng, còn có thể khống chế miệng mình nói thêm mấy câu: “Trữ công tử, tại hạ nhớ rõ năm đó đã hứa, mạng ta nếu như cứu được, trừ bỏ việc thú nàng, ta có thể giúp nàng hoàn thành ba tâm nguyện, cho dù phải trả giá bằng tính mạng của ta, ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Trữ Sùng Vũ thở dài một tiếng: “Không nghĩ tới đã qua hai mươi năm, người vẫn cứ như vậy vô tình. Hiện tại hết thấy đều đã quá muộn, cho dù người muốn kết hôn với tỷ tỷ của ta, nàng cũng không thể gả cho người được nữa.”

“Tình Tình nàng bị làm sao? Nàng sống có tốt hay không? Ta về sau có quay lại Độc Vương cốc mấy lần, nhưng cảnh còn người mất, hai mươi năm trôi qua không hề nghe thấy tin tức của mọi người, lời hứa của tại hạ mãi vẫn không thể thực hiện. Hôm nay gặp được Trữ công tử, mong Trữ công tử nói cho ta biết lệnh tỷ giờ đang ở phương nào, tại hạ nhất định sẽ đợi cửa chờ lệnh tỷ đến sai phái.” Chuyện cũ cứ như vậy trào lên tái diễn trong lòng Mộ Dung Phúc Thủy. Hai mươi năm trước hần hành tẩu giang hồ, bị cừu gia đuổi giết, trúng phải một loại ngân châm cực độc, mệnh đã sớm tới, may nhờ có nữ độc vương Trữ Trán Xuân cứu giúp, mang về Độc Vương cốc dưỡng thương. Hần cảm kích ân cứu mạng của nàng, thề sẽ giúp nàng hoàn thành ba tâm nguyện. Không nghĩ tới Trữ Tình Tình đưa ra tâm nguyện thứ nhất lại là hần phải thú nàng làm vợ. Hần lúc đó trong lòng đã sớm có Thủy Nương, không thể chứa người khác, hần không muốn lấy về một người phụ nữ mà mình không hề yêu thương, như vậy hai người bọn họ sẽ không có hạnh phúc, cho nên hần để lại một phong thư kể rõ ngọn nguồn rồi rời đi không từ già.

“Ta còn nghĩ là người đã sớm quên mất tên của tỷ tỷ rồi. Hôm nay vừa đúng mười năm ngày mất của nàng, ta cố ý mang một bó hoa mai trồng trước mộ phần nàng đến gặp người.”

“Có thể nào lại như thế, Tình Tình nàng đã chết rồi sao?” Mộ Dung Phúc Thủy cả kinh, nữ tử kia xinh đẹp tựa hoa mai, thể nhưng lại lạnh lẽo mà điêu tàn, nàng vì cái gì lại không liên hệ với hần, chỉ cần một lời nhắn, hần nhất định sẽ đến gặp nàng ngay. Tuy rằng không thể làm vợ chồng, nhưng cũng là sinh tử chi giao, tại sao nàng lại cố ý tránh né hần? Chẳng lẽ việc hần ra đi không từ già đã tạo nên thương tổn lớn cho nàng sao?

Nhìn thấy vẻ mặt kinh nghi bất định của Mộ Dung Phúc Thủy, ngũ diệu Trữ Sùng Vũ dâng lên chút trào phúng nói: “Mộ Dung Phúc Thủy người đến bây giờ vẫn chưa minh bạch? Người có biết lúc trước tỷ tỷ ta dùng phương pháp gì để giải độc cho người không? Người trúng chính là Tam Hoa độc châm, chí cương chí dương, loại độc này khiến người ta toàn thân huyết mạch khuếch trương bạo liệt mà chết. Đó vốn là loại độc không có thuốc giải, nhưng tỷ tỷ ta lại không tiếc thân mình, cùng người máu huyết tương thông, điều hòa âm dương. Người lúc ấy hôn mê sâu, không nhớ gì về việc này. Lúc người tỉnh lại, tỷ tỷ đổi chuyện này xấu hổ không dám mở miệng nói ra, chỉ đưa ra yêu cầu muốn người thú nàng làm vợ. Người thì chỉ lưu lại một phong thư, thậm chí không cho nàng cơ hội giải thích liền bỏ nàng mà đi. Tỷ tỷ nhìn thấy người ra đi chỉ lưu lại phong thư liền ngã bệnh không dậy nổi, ta lúc ấy tuổi còn nhỏ, không rõ chuyện tình của các người, muốn xuất cốc tìm người lại bị tỷ tỷ ngăn lại. Lúc ấy tỷ tỷ đã nói: “Không cần phải đi tìm hần,

để cho hần phải nhớ ta cả đời cũng tốt.” Ta chờ bệnh tình nàng có hơi khởi sắc liền mang nàng theo ta rời khỏi Độc Vương cốc đi tha hương, ẩn cư ở nơi xa. Phụ mẫu ta đã sớm qua đời, ta là do một tay tỷ tỷ nuôi lớn, ta lúc nào cũng nghe theo lời chỉ bảo của tỷ tỷ. Tỷ tỷ không cho ta nhắc đến tên người, ta nghĩ nàng đã sớm quên người rồi. Không ngờ tỷ tỷ đối với người một lòng say mê, tình sâu như vậy há có thể quên được? Thân thể nàng ngày càng sa sút, thể xác lẫn tinh thần đều tiêu tụy, ốm đau liên miên, rốt cục dần hao hết sinh mệnh. Lúc sắp chết, nàng bắt ta phải lập trọng thệ kiếp này không được lấy mạng người, đồng thời muốn ta ở trước mộ phần nàng trồng một gốc mai, ngày mai khai hoa là lúc mang hoa đến cho người. Ta đã trồng một gốc Bằng Sơn độc mai, đợi mười năm rồi cuộc hoa cũng đã nở rồi.”

“Nguyên lai là như vậy.” Mộ Dung Phúc Thủy cười lộ vẻ sâu thẳm, không nghĩ tới Trữ Tinh Tinh lại yêu thương hần đến như thế, yêu đến mức có thể vứt bỏ hạnh phúc của riêng mình, ẩn cư tị thế để thành toàn với tình yêu. “Là lỗi của ta, lỗi của ta. Tinh Tinh nàng trước kia có tâm nguyện gì chưa đạt được hay không?”

“Nàng cho người thay mình hoàn thành ba việc. Thứ nhất, nếu hoa nở vào lúc người chưa cưới vợ hoặc thê tử người đã mất, nhờ người tự mình khắc lên tấm bia đá kia dòng ‘Vong thê Trữ Tinh Tinh chi mộ’. Thứ hai, nàng hi vọng sau khi người mất, người có thể cùng nàng hợp táng. Thứ ba, nàng muốn nữ nhân mà người âu yếm kia có thể đến trước mộ phần nàng thấp cho nàng một nén hương.”

“Hai chuyện trước tại hạ nhất định làm được, chính là nữ tử mà tại hạ âu yếm sớm đã không còn trên nhân thế, chuyện thứ ba chỉ sợ không thể hoàn thành.”

“Ta đã sớm biết người không thể hoàn thành tâm nguyện của tỷ tỷ, bất quá người hần là có thể hoàn thành mấy việc đi?” Trữ Sùng Vũ lạnh lùng nở nụ cười, “Mộ Dung Phúc Thủy người có biết ta hận người nhiều như thế nào không? Tỷ tỷ ta yêu người sâu đậm bao nhiêu thì ta liền hận người nhiều bấy nhiêu. Người là kẻ cướp đi hạnh phúc của tỷ tỷ, cướp đi sinh mệnh của tỷ tỷ. Ta đã đáp ứng với tỷ tỷ là sẽ không lấy đi tánh mạng của người, cũng sẽ không hại người. Người đây là muốn đi tham gia đại hội võ lâm? Nếu Mộ Dung trang chủ của Hoàn Kiếm sơn trang chạy án, không biết thiên hạ anh hùng sẽ nghĩ như thế nào đây.”

Mộ Dung Phúc Thủy sớm đã biết Trữ Sùng Vũ không phải chỉ đơn thuần là muốn truyền đạt lời nhắn của người đã khuất, nếu không hần chẳng việc gì phải hao tổn khí lực lớn như vậy để làm bọn họ toàn thân bất động, vì thế thông dong nói: “Người muốn giết ta, không cần tự mình động thủ ta cũng có thể tự thân tạ tội. Hồng nhi và Dao nhi đều là cô nhi do ta thu dưỡng, chỉ có tình cảm thầy trò, cùng chuyện tình năm đó không hề liên quan, còn có những người khác của Hoàn Kiếm sơn trang nữa, thỉnh người thả bọn họ đi, chỉ chừa lại mình ta là đủ rồi.”

“Mộ Dung Phúc Thủy, tỷ tỷ ta từng nói qua, đôi khi sống còn thống khổ hơn nhiều so với cái chết. Cho nên ta không nghĩ sẽ giết người, ta muốn người cứ thế mà sống trong thống khổ. Về phần những người khác trong quý trang, họ còn có tác dụng với ta nên ta không thể thả bọn họ đi được.” Trữ Sùng Vũ nói xong chợt thân thủ đi đến trước mặt Tuyết Y Dao, rút ra bội kiếm của nàng, di di trước ngực nàng hỏi: “Nàng là nghĩa nữ Tuyết Y Dao của người?”, nói xong lại dùng vỏ kiếm vỗ vỗ hai má Tô Thiên Hồng, “Hần chính là đệ tử Tô Thiên Hồng mà người thường nhắc tới? Nếu ta cho người chọn một, người đồng ý giết kẻ nào?”

“Ta vì cái gì lại muốn giết bọn hần?” Mộ Dung Phúc Thủy lúc này độc đã thấm sâu, cổ sức nhấc từng chữ thốt lên.

“Người không có tư cách hỏi ta. Các người trúng độc nếu trong vòng hai canh giờ không được giải, một thân công lực sẽ hoàn toàn bị phế. Để ta giết đi một trong hai đệ tử này, nhìn thấy bộ dáng thương tâm của người, nói không chừng lòng ta thấy hảo sẽ xuất ra giải dược không chừng.” Về mặt Trữ Sùng Vũ không hề mang bộ dáng đùa giỡn chậm rãi nói.

7. Chương 5-2

Mộ Dung Phúc Thủy nhẹ nhàng thở dài, nhưng không thể thốt ra lời nào để chống đỡ. Tô Thiên Hồng cùng Tuyết Y Dao căn bản là vô tội, lại đều là đệ tử mà hắn yêu thương, hắn có thể nào để cho bọn họ vì việc này mà phải hi sinh tính mạng? Chỉ tiếc rằng hiện tại hắn toàn thân đã không thể động đậy, miệng cũng đã đờ cứng, ngay cả tự sát cũng không được, duy chỉ có ý thức là thanh tỉnh, thanh tỉnh cảm nhận được thống khổ dâng lên từ nội tâm.

“Xem ra người rất khó để quyết định lấy ai bỏ ai, bất quá ta có thể giúp người.” Trữ Sùng Vũ nói xong đem mũi kiếm xông tới chém mấy đường, muốn phá đi quần áo lẫn da thịt của Tuyết Y Dao.

“Trữ công tử, xin dừng tay!” MÀN xe chợt động, Diệp Mộng Ngân đỡ Thích Thanh Ảnh xuống xe tiến đến.

Trữ Sùng Vũ không nghĩ tới trừ bỏ hắn ở đây còn có người có thể động đậy, dựa theo tiếng kêu nhìn lại, hắn nhìn thấy một nha hoàn đang giúp một thiếu niên khoảng mười sáu, mười bảy tuổi mặc cẩm hoa y phục xuống khỏi xe ngựa đi tới. Cô gái kia mỹ mạo bất phàm, chính là đứng bên cạnh thiếu niên kia dường như có phần mất đi thần thái, thiếu chút khí chất thanh lệ thoát tục, tuyệt đại tao nhã của thiếu niên đó. Xem quần áo của người thiếu niên, hắn hẳn là một vị công tử, nhưng tại sao lại bị còng tay? Cảm thấy kinh nghi, hắn liền hỏi: “Các người là ai?”

“Tại hạ Thích Thanh Ảnh, khẩn cầu Trữ công tử buông tha có người của Hoàn Kiếm sơn trang.” Thích Thanh Ảnh thi lễ nói.

“Thích Thanh Ảnh? Người là kẻ cam nguyện tự phế võ công nhập Hoàn Kiếm sơn trang làm vi nô, lấy mệnh của mình đổi lấy mạng của toàn thể giáo chúng, Thiên Long giáo giáo chủ Thích Thanh Ảnh?” Trữ Sùng Vũ nghi hoặc nhìn vào quần áo hoa lệ trên người Thích Thanh Ảnh, xem ra hắn ở Hoàn Kiếm sơn trang cũng được đối xử không tệ. Thiên Long giáo vẫn bị Trung Nguyên võ lâm chính đạo coi là ma giáo, theo đạo lý thì Thích Thanh Ảnh hẳn là phải nhận đủ loại tra tấn mới đúng.

“Trữ công tử nói chỉ đúng phân nửa.” Thích Thanh Ảnh mỉm cười, “Phụ thân của tại hạ mới là Thiên Long giáo giáo chủ, mà mẫu thân của tại hạ cũng chính là nữ tử mà Mộ Dung trang chủ yêu nhất. Năm đó Mộ Dung trang chủ lưu táng mạng của ta lại chính là vì nguyên nhân này.”

Trữ Sùng Vũ sửng sốt, trong đầu hiện ra vô số ý niệm. Hắn vẫn muốn tìm ra nữ tử mà Mộ Dung Phúc Thủy yêu nhất, chờ nàng ở trước mộ phần của tỷ tỷ dâng hương xong sẽ giết nàng, làm cho Mộ Dung Phúc Thủy cả đời thống khổ. Hiện giờ biết nàng đã chết, kế hoạch liền thất bại, ngược lại muốn giết đệ tử yêu quý của Mộ Dung Phúc Thủy cho hả giận, ai ngờ Thích Thanh Ảnh thế nhưng đứng ra tự yết thân phận, thật sự là hắn đã không uống công.

Trữ Sùng Vũ nguyên tưởng rằng dung mạo của tỷ tỷ là thiên hạ vô song, tuy rằng hôm nay nhìn thấy Thích Thanh Ảnh là nam nhân, nhưng thế cũng đủ để hắn hình dung ra mẫu thân dung nhan tuyệt thế của Thích Thanh Ảnh. Thế gian này lại có nữ tử xinh đẹp đến vậy sao? Trách không được năm đó Mộ Dung Phúc Thủy lại rời bỏ tỷ tỷ mà đi. Đáng tiếc nàng kia cuối cùng cũng vì hắn mà chết, này thật là sự châm chọc tuyệt hảo. Xem ra Mộ Dung Phúc Thủy hảo hảo chiếu cố Thích Thanh Ảnh cũng là do xuất phát từ tình cảm đối với mẫu thân hắn. Nếu hắn giết chết Thích Thanh Ảnh, Mộ Dung Phúc Thủy có thương tâm không? Nghĩ đến đây, trong mắt hắn hiện lên một cỗ sát khí.

Trữ Sùng Vũ còn chưa động thủ, lại nghe Thích Thanh Ảnh thản nhiên nói: “Nếu như Trữ công tử phải giết một người mới chịu xuất ra giải được, vậy người giết tại hạ đi.”

“Thanh Ảnh, người vì sao lại tìm cái chết?” Diệp Mộng Ngân khó hiểu thốt lên. Người của Hoàn Kiếm sơn trang trúng độc, nàng cùng Thanh Ảnh có thể trốn ở trong xe không lên tiếng, có lẽ sẽ có cơ hội đào tẩu, nàng không rõ Thanh Ảnh vì sao tính mạng chính mình cũng không để ý, dám đem sự tính mệnh hết vào người.

Trữ Sùng Vũ kì quái nói: “Thế nhân đều sợ tử, vì cái gì người lại phí hoài bản thân mình như vậy?”

“Còn sống đối với ta là một loại thống khổ, ta rất muốn sớm được giải thoát. Nếu ta chết đi có thể đổi lấy được tính mạng của người khác, lại có thể làm cho đôi bên vẹn toàn, chuyện này thật tốt.” Ngữ điệu

Thích Thanh Ảnh thực bình tĩnh, giống như đang đàm luận chuyện không liên quan tới mình, càng giống như đang cùng bằng hữu nói chuyện phiếm.

Trữ Sùng Vũ không biết được Thích Thanh Ảnh trên thực tế đã ở Hoàn Kiếm sơn trang nhận về mình đủ loại tra tấn, hẳn đương nhiên không thể lý giải ý tứ trong lời nói của Thích Thanh Ảnh. Nhưng người của Hoàn Kiếm sơn trang lại biết rõ, Mộ Dung Phúc Thủy biết, Tô Thiên Hồng biết, Tuyết Y Dao biết, Diệp Mộng Ngân cũng biết. Bọn họ có thể nào không vì câu nói này mà động lòng? Tuyết Y Dao sớm đã rơi lệ đầy mặt, đáng tiếc giờ phút này nàng không thể cử động cũng không thể nói chuyện, bằng không nàng sẽ quyết liều mạng mình để bảo hộ Thích Thanh Ảnh. Mộ Dung Phúc Thủy không rơi lệ, nhưng trong lòng hẳn thống khổ xen lẫn tình cảm cứ luân phiên tra tấn làm hẳn không thể phát tiết nước mắt. Tô Thiên Hồng lại mất lạnh nhìn thẳng, thầm nghĩ: ‘Tiểu tử này lại thu phục lòng người, xem ra Trữ Sùng Vũ không bao lâu nữa sẽ bại dưới tay hắn.’

“Thích Thanh Ảnh, ta kính người vì người mà quên cả thân mình, tinh thần hiệp nghĩa, giờ ta cho người cơ hội. Nếu người có thể tiếp được mười chiêu của ta, ta liền đưa ra giải được, sau này sẽ không tìm đến các người gây phiền toái; nếu người trong mười chiêu vong mạng, ta cũng sẽ thay họ giải độc, tạm thời buông tha tánh mạng bọn họ. Ý người thế nào? Đương nhiên người cũng có thể lựa chọn không thực hiện giao dịch này, cùng vị cô nương này liên thủ, từ trong tay ta đoạt lấy giải được tuy là có chút khó khăn, bất quá cũng có cơ hội đào tẩu.”

Ảnh mắt Thích Thanh Ảnh chưa hề lay động, trấn tĩnh hỏi lại: “Ta có thể sử dụng binh khí sao?”

“Đương nhiên, binh khí đầy trên đất, tùy người chọn lựa, người cũng có thể tìm chìa khóa mở còng tay để cùng ta tỷ thí.”

“Chìa khóa còng tay không ở nơi này.” Thích Thanh Ảnh đi đến trước người Tô Thiên Hồng, gỡ xuống thanh bội kiếm trên người hắn, mỉm cười: “Tô thiếu gia, Thanh Ảnh đành mượn kiếm ngài dùng một chút.”

Trữ Sùng Vũ không nghĩ tới Thích Thanh Ảnh thật sự sẽ đáp ứng tiếp mười chiêu của hắn, đừng nói hắn nội công đã bị phế, lại còn mang còng tay, cho dù là một năm trước hắn cũng chưa chắc đã thắng được. Độc vương Trữ Trần Xuân dụng độc nổi tiếng thiên hạ, tự nghĩ ra Hàn Mai kiếm pháp cổ xưa hùng hậu, thế gian nhất tuyệt, Trữ Sùng Vũ tuy chưa luyện bộ kiếm pháp này lên đến đẳng phong tạo cực, nhưng cho đến nay những kẻ bình thường trong giang hồ chưa ai qua được mười chiêu của hắn mà sống sót.

“Thanh Ảnh, xin người cho phép Mộng Ngân thay người ra ứng chiến.” Diệp Mộng Ngân ôn nhu nói bên tai Thích Thanh Ảnh, “Bằng không, Mộng Ngân liều chết ngăn trở hắn, người nhân cơ hội đào tẩu.” Hiện tại nàng đã sớm không hề để ý sinh tử của chính mình, chỉ hi vọng có thể hết sức bảo hộ người yêu không bị thương tổn.

“Mộng Ngân, người cùng chuyện này không quan hệ. Với võ công của người căn bản không phải là đối thủ của Trữ công tử, thay ta ứng chiến hoặc là liều chết cùng cản trở, không những sẽ mất mạng mà còn không thể hóa giải thù hận giữa ta, Trữ công tử và Mộ Dung trang chủ.” Thích Thanh Ảnh vẻ mặt kiên quyết, “Người nghe lời ra, đứng yên một bên đừng nhúng tay vào. Nếu ta may mắn sống sót, người còn có thể chiếu cố ta; nếu ta chết, cũng có người thay ta nhặt xác.”

Diệp Mộng Ngân biết Thích Thanh Ảnh tâm ý đã quyết, khuyên nũa cũng vô dụng, liền nói: “Thanh Ảnh, đáp ứng ta, nhất định phải sống sót. Nếu Thanh Ảnh chết, Mộng Ngân quyết không sống một mình!”

“Ân, ta đáp ứng người, ta nhất định cố gắng hết sức.” Thích Thanh Ảnh buồn bã cười, đối Trữ Sùng Vũ nói, “Trữ công tử thỉnh ngài tuân thủ lời hứa.”

“Đương nhiên. Bất quá nếu có người bên ngoài nhúng tay, lời hứa liền hủy bỏ.” Trữ Sùng Vũ khẽ nhắc cổ tay, ném kiếm của Tuyết Y Dao đi, cầm lấy một thanh kiếm hoa, “Thanh kiếm này mặc dù khác xa Hàn Mai kiếm gia truyền của ta nhưng cũng thật cứng cỏi. Người nếu đã không chọn Lệ Băng kiếm của Mộ Dung Phúc Thủy, ta cũng sẽ không dùng Hàn Mai kiếm gia truyền, ta không muốn dùng binh khí chiếm tiện nghi của người.”

“Đa tạ Trữ công tử.” Thích Thanh Ảnh hai tay cầm kiếm, giơ lên trước ngực, trầm giọng nói: “Có thể bắt đầu rồi.”

Hàn Mai kiếm pháp chú ý phần nội lực vận kiếm phải mạnh, chiêu thức cổ xưa, nhưng thân mình phải thả lỏng, dùng khí định kiếm, lấy đơn giản phá phức tạp, thể có thể không. Trữ Sùng Vũ chiêu thứ nhất công ra, thân kiếm đầy tà khí hướng về phía trước, vẽ ra nửa vòng tròn, nâng cổ tay lên, kiếm quang chợt lóe, thân kiếm mang theo nội tức cùng không khí ma sát rung động, đánh thẳng về hướng ngực Thích Thanh Ảnh.

Mộ Dung Phúc Thủy nhìn theo chiêu thức liền biết được kiếm thuật của Trữ Sùng Vũ thật không phải tầm thường, chỉ sợ ngay cả Tô Thiên Hồng trong vòng mười chiêu của hắn không chắc có toàn thân mà trở ra. Thích Thanh Ảnh hẳn không nghi ngờ gì nữa, xem ra chắc chắn sẽ chết.

Thích Thanh Ảnh lấy tốc độ cực nhanh một hơi đưa kiếm ra đỡ, chỉ nghe thấy tiếng kim khí tương giao vang lên, mũi kiếm của Trữ Sùng Vũ bị gạt về một bên. Tuy rằng đã tránh được đường kiếm, nhưng bởi vì thân kiếm của Trữ Sùng Vũ mang theo nội lực rất lớn, kiếm phong mạnh mẽ cắt qua vật áo trước ngực Thích Thanh Ảnh lưu lại một đường máu lớn.

Không cho hắn thời gian thở dốc, Trữ Sùng Vũ xoay người lại, đường kiếm thứ hai liền đánh thẳng tới. Lần này tốc độ chống đỡ của Thích Thanh Ảnh rõ ràng là đã chậm lại, đâm mũi kiếm ra tứ phía, còn không kịp đỡ lấy kiếm của Trữ Sùng Vũ, chỉ có thể miễn cưỡng xoay người, làm cho thân kiếm chém ngang qua lưng khiến máu chảy đầy lưng áo.

Thích Thanh Ảnh dùng chính là Thiên Long kiếm pháp, chiêu thức nhẹ nhàng linh hoạt, nếu phối hợp với nội lực e rằng so với Hàn Mai kiếm pháp còn cao hơn một bậc. Tiếc rằng hiện nay hắn toàn thân đã không còn nội lực, chỉ còn biết dựa vào kiếm pháp xảo diệu biến hóa để hóa giải thế công sắc bén của Trữ Sùng Vũ, nhưng làm như vậy cực kì hao tổn thể lực, lại còn bị còng tay khóa chặt hai tay, rất nhiều chiêu thức không thể cản được, năm chiêu xuất ra mười tám đường kiếm, hắn đã trúng hết năm đường, sắc mặt ngày càng tái nhợt. Thích Thanh Ảnh cảm thấy nguy hiểm, thân thể dường như không xong, lại bởi vì mất máu quá nhiều nên đầu óc dần dần mê muội. Hắn hiện tại hơi hận mình không nên quá mức chủ quan, nếu lúc đầu chọn Lệ Băng kiếm thì bây giờ chưa chắc hắn đã thê thảm, nhìn tình trạng trước mắt hắn lo rằng chính mình sẽ chết trước mười chiêu mất.

Kiếm liên tục đánh tới, nói Thích Thanh Ảnh chống đỡ chỉ bằng nói Thích Thanh Ảnh bị đánh thê thảm. Trên người hắn vết kiếm cắt ngày càng nhiều, quần áo đã sớm bị các miếng vết thương nhiễm đỏ, động tác của hắn xem ra là đang cố gắng hết sức. Đến chiêu thứ chín, trước mắt Thích Thanh Ảnh tối sầm, kiếm trong tay rốt cục không cầm được nữa, bị Trữ Sùng Vũ đánh bật ra ngoài. Chiêu thứ mười công tới, trái tim Thích Thanh Ảnh đập mạnh, động thân đón kiếm, hơi hơi nhích thân mình một chút làm cho kiếm đâm thẳng vào vai phải, cánh tay dùng chút lực đem kiếm của Trữ Sùng Vũ đâm vào xương quai xanh của mình nắm chặt. Kiếm không thể cản, thể đi cũng nhanh vô cùng, Thích Thanh Ảnh bị đẩy lùi mấy chục bước, cả người bị kiếm dính thẳng vào gốc cây đại thụ.

“Thanh Ảnh!” Diệp Mộng Ngân kinh hoàng hô lên, vội vàng chạy đến xem thương thế của Thích Thanh Ảnh.

“Thôi thôi! Kiếm pháp của Thích Thanh Ảnh người quả thật đã có chỗ hơn người rồi, nếu không phải nội công người bị phế, đừng nói là tiếp mười chiêu của ta, chỉ sợ trong trăm chiêu người sẽ có thể lấy luôn cả mạng ta. Đáng tiếc đáng tiếc!” Trữ Sùng Vũ thở dài, “Giải được ta đặt trên mặt đất, ta sẽ tuân thủ hứa hẹn của mình.” Nói xong hắn bỏ bảo kiếm xuống, lưu lại giải được, phi thân rời đi. Người đã rời đi nhưng thanh âm vẫn còn quanh quẩn trong sơn cốc: “Mộ Dung Phúc Thủy, nữ tử mà người yêu tuy rằng đã phụ người, nhưng con trai của nàng đối với người quả có tình có nghĩa, người sống cũng không uống đi. Đáng tiếc tỷ tỷ đã đối với người tốt như thế.”

“Mộng Ngân, mau đưa giải được cấp Mộ Dung trang chủ bọn họ ăn vào, đã sắp qua hết hai canh giờ rồi, chỉ sợ chậm sẽ vô dụng.” Thích Thanh Ảnh thanh âm vừa mỏng manh vừa kiên quyết, hắn nhìn về mặt lo lắng của Mộng Ngân, cổ nén đau xót mỉm cười nói: “Ta chưa chết được đâu.”

Nhìn thấy Mộng Ngân đi qua lấy được, cấp đám người Mộ Dung Phúc Thủy ăn, Thích Thanh Ảnh lúc này mới cần rằng dùng tay trái mạnh bạo rút thanh kiếm đang khảm ở vai mình ra, xương cốt đau buốt, máu chảy ào ạt, hắn rốt cuộc không chịu đựng được nữa, ngã xuống đất mất đi tri giác.

Nhìn thấy Thích Thanh Ảnh ngã xuống, Tô Thiên Hồng cảm thấy ả ả đầu đó sâu trong nội tâm một

loại tình cảm dâng lên dần dần rõ rệt. Mặc kệ Thích Thanh Ảnh là xuất phát từ loại mục đích nào, hôm nay hắn quả thật đã cứu tánh mạng của mọi người trong Hoàn Kiếm sơn trang. Một năm trước Tô Thiên Hồng cũng đã biết rõ kiếm thuật của Thích Thanh Ảnh là thiên phú hơn người, nếu lúc ấy hắn không phải vì cứu tánh mạng giáo chúng mà chủ động buông vũ khí đầu hàng, quần hùng võ lâm Trung Nguyên một đầu một muốn địch lại hắn cũng phải thượng thừa cỡ Mộ Dung Phúc Thủy, mà chỉ e cũng chưa có tới mười người như vậy. Cho nên lúc Thích Thanh Ảnh ở trước mặt mọi người tự tuyệt tám mạch, Tô Thiên Hồng hắn vẫn còn thấy sợ nên đã đánh gãy luôn gân tay phải của hắn. Hắn vẫn cảm thấy được đây là hành vi tàn nhẫn, nhưng vì an toàn của võ lâm, hắn quyết không nường tay với ma giáo. Hiện tại, hắn có chút hoài nghi quyết định lúc đó của chính mình là đúng hay sai, niềm tin kiên trì của hắn giờ vì chút chuyện phát sinh này mà nảy sinh dao động. Thích Thanh Ảnh vừa rồi xuất kiếm không có nửa phần nội lực nào, hai tay cầm kiếm cũng vì tay phải đã bị phế mà dồn sức vào tay trái, chiêu thức xảo diệu nhưng hoàn toàn không bằng một góc của chính hắn một năm trước, tay phải hắn sử dụng kiếm vờn thuần thực hơn cho nên giờ mới bị thương nặng đến như vậy. Tô Thiên Hồng nghĩ rằng chính mình có lẽ đã lo lắng quá nhiều, nếu hết thấy mọi âm mưu cùng Thích Thanh Ảnh không quan hệ, có lẽ chuyện vừa qua đều là do Trữ Sùng Vũ giở trò quỷ, hắn đã thương tổn Thích Thanh Ảnh sâu như vậy, một ngày kia chân tướng sự việc rõ ràng, hắn làm thế nào để đối mặt Thích Thanh Ảnh đây? Chỉ sợ chết đi mười lần cũng không trả hết nợ đi.

8. Chương 5-3

Ăn vào giải được, qua một nén hương, Mộ Dung Phúc Thủy là người đầu tiên khôi phục công lực, liền chạy nhanh qua giúp Diệp Mộng Ngân băng bó vết thương cho Thích Thanh Ảnh. Một lát sau, Tô Thiên Hồng cũng dần khôi phục, hắn đứng dậy đi qua xem thương thế của Thích Thanh Ảnh. Tuyết Y Dao công lực kém, tứ chi vẫn chưa thể động đậy, nhưng đã có thể mở miệng nói chuyện, nàng theo bản năng dùng ngữ khí hoài nghi lo lắng hỏi: “Thiên Hồng, ngươi muốn làm gì?”

Tô Thiên Hồng trong lòng đau xót, hắn nghe ra lời của Tuyết Y Dao đối hắn không hề tín nhiệm, vì thế nổi giận nói: “Ta đi đem bảo kiếm thu hồi!”

Tuyết Y Dao không nghĩ tới Tô Thiên Hồng sẽ nói như vậy, giọng điệu hắn thật sự lãnh khốc vô tình, giống như vừa rồi việc Thích Thanh Ảnh liều mình vì Hoàn Kiếm sơn trang đối lấy giải được là chuyện không can hệ, trong mắt hắn chỉ có bảo kiếm là trọng yếu, trong lòng nàng đối Tô Thiên Hồng hiểu lầm càng sâu hơn một tầng. Nàng không hề nhiều lời, cấp tốc vận công giây giũa đứng dậy, chạy lên phía trước Tô Thiên Hồng đến bên cạnh Thích Thanh Ảnh, một cước đá văng bảo kiếm của Tô Thiên Hồng, lạnh lùng nói: “Đến bên kia lấy kiếm của ngươi đi, đừng ở chỗ này vướng bận nữa.”

Mộ Dung Phúc Thủy biết hai đồ đệ của mình đang giận dữ, bất quá hiện giờ không thể nhiều lời, thương thế của Thích Thanh Ảnh so với trong tưởng tượng của hắn còn nghiêm trọng hơn nhiều. Thân thể đỏ sẫm một màu, có mấy chỗ còn lộ ra xương trắng, nơi vai phải bị kiếm đâm xuyên qua máu chảy không ngừng, nhìn vào quả khiến người ta đau lòng khôn tả. Mộ Dung Phúc Thủy trầm nghĩ: ‘Thanh Ảnh, thật sự đã làm khổ ngươi, ngươi của thiện lương hiệp nghĩa như thế, không quản cả tính mạng mình, lần này đi Tùng Hạc bảo dù tìm không ra hung phạm, ta cũng nhất định phải đảm bảo trong sạch cho ngươi.’

Trên đường đi không phát sinh thêm chuyện gì, nhưng do ở Mai Hương u cốc chậm trễ thời gian, lại vì thương thế của Thích Thanh Ảnh không nhẹ, Mộ Dung Phúc Thủy làm cho xe ngựa chạy chậm chậm tránh để xóc nảy, cho nên thẳng đến buổi trưa ngày kế, đoàn người của Hoàn Kiếm sơn trang mới đến nơi. So với ước định của đại hội võ lâm thì chậm đi hai canh giờ.

Khi đến đại môn Tùng Hạc bảo, Thích Thanh Ảnh vốn hôn mê bỗng tỉnh lại. Hắn đối Diệp Mộng Ngân nói: “Mộng Ngân, lát nữa vào bảo, ngươi không cần phải bên cạnh ta, cứ đứng trong đội ngũ tùy tùng đi, đừng để cho người bên ngoài nhận ra ngươi là người của Thiên Long giáo. Mộ Dung trang chủ đã nói qua, ra khỏi Hoàn Kiếm sơn trang, hắn cũng không đảm bảo được tính mạng của ngươi.”

“Chính là người bị thương nặng như vậy, không có ai nâng thì đi vài bước sẽ té xỉu mất. Ta như thế nào có thể không ở bên cạnh người?” Diệp Mộng Ngân quan tâm nói.

“Yên tâm đi, ta nghĩ Mộ Dung trang chủ nhất định đã nghĩ tới chuyện này, hẳn sẽ tìm người khác hỗ trợ ta.” Thích Thanh Ảnh mỉm cười, “Dù sao ta cũng không bị đoạn gân cốt, cho dù không có ai hỗ trợ, cũng không đến nỗi không đi được. Hinh như sắp đến rồi, người xuống xe trước đi.”

Diệp Mộng Ngân nhìn thấy sự kiên định trên khuôn mặt tái nhợt của Thích Thanh Ảnh, lòng tuy không yên nhưng vẫn lặng lẽ nghe lời xuống xe trà trộn vào đội ngũ tùy tùng.

“Hoàn Kiếm sơn trang Mộ Dung trang chủ đến!” Một giọng trong treo thông báo, một hàng người của Mộ Dung Phúc Thủy đứng ngoài cửa lớn Tùng Hạc bảo.

Đem ngựa giao cho gia đình, Mộ Dung Phúc Thủy thấy Thích Thanh Ảnh một mình đang gắng hết sức đi xuống xe ngựa, nhân tiện nói: “Hong nhi, Diệp cô nương không thể lộ diện, người đi hỗ trợ Thích Thanh Ảnh đến đây đi.”

Tuyết Y Dao vì ngại lễ giáo đương nhiên không thể chủ động đưa ra đề nghị muốn hỗ trợ Thích Thanh Ảnh, tuy rằng sư phụ bảo Tô Thiên Hồng đến giúp, nhưng nàng vẫn có chút lo lắng, nhin không được nói: “Thiên Hồng, Thích Thanh Ảnh cả người đều là thương tích, người không nên đụng đau hấn.”

Dọc trên đường du Tô Thiên Hồng đã quen nhìn thấy Tuyết Y Dao đối Thích Thanh Ảnh vô cùng quan tâm, mặc cho ai đều nhìn thấy được Tuyết Y Dao rõ ràng đã động chân tình với Thích Thanh Ảnh. Dần dần Tô Thiên Hồng cũng không cảm giác chua xót nữa, có lẽ hẳn đã mở lòng, nhân duyên không thể cưỡng cầu, chỉ sợ đời này hẳn và Tuyết Y Dao khó có thể nên duyên vợ chồng. May mắn là hẳn chưa bao giờ hướng sư phụ mở miệng đề cập qua hôn sự này, hiện tại buông tay, song phương đều không thương tổn. Nghĩ đến đây, Tô Thiên Hồng gật gật đầu nói: “Sư muội người yên tâm, Thích Thanh Ảnh dù sao cũng là đã cứu tánh mạng chúng ta, ta đương nhiên sẽ chiều cổ hấn.”

Tuyết Y Dao thấy có chút kì quái, Tô Thiên Hồng vì cái gì đột nhiên thay đổi gọi nàng là sư muội? Bất quá tâm tư nàng hiện tại đều đã đặt trên người Thích Thanh Ảnh, không muốn nghĩ nhiều, chính là cảm kích nói: “Cảm ơn.”

Tô Thiên Hồng nghĩ đến Tuyết y Dao hiểu được hàm ý trong lời nói của hẳn, xem ra nàng đối Thích Thanh Ảnh tình sâu, nhưng Thích Thanh Ảnh thật là có thể làm cho nàng phởn phác chung thân sao?

Quần hùng đã đợi ở Tùng Hạc bảo hết hai canh gió, tính tình có chút nóng nảy muốn chửi ầm lên: “Người của Hoàn Kiếm sơn trang giá cũng thật cao a, quả thực không đem thiên hạ anh hùng đặt vào mắt!”

“Theo đạo lý nói, Mộ Dung trang chủ vốn không phải là người như thế, nếu đã nhận được thiệp mời thì nhất định sẽ đến. Đại khái là trên đường đi chắc đã gặp phải biến cố, thỉnh chư vị an tâm, đợi thêm chốc lát nữa đi.” Khoảng Không đại sư ngồi chính giữa mở miệng nói.

“Có thể hay không hẳn đã chạy án?” Không biết là ai ở bên dưới nhỏ giọng thì thầm một câu, lập tức có không ít người phụ họa, phòng lại trở nên ồn ào.

Tùng Hạc bảo bởi vì đã chết mất hai vị bảo chủ, từ thấp tới cao trong phủ đều phải để tang, để giữ trật tự mà không tham gia nghị luận cùng mọi người. Trần Văn Tùng một thân quần áo trắng, vẻ mặt nghiêm túc, ngồi ở ghế bên trái chủ tọa trầm mặc không nói gì. Hấn tuy rằng vẻ mặt bất động thanh sắc, trong lòng lại âm thầm cao hứng. Kỳ thật tối hôm qua có thám tử hồi báo rằng Hoàn Kiếm sơn trang gặp nạn ở Mai Hương u cốc, chỉ sợ phải đến chậm một lát, nhưng Trần Văn Tùng cố ý đem tin tức giấu đi, sáng nay cứ theo lẽ thường mời võ lâm đại hội dự họp, làm cho mọi người hiểu lầm rằng Mộ Dung Phúc Thủy cố ý. Hấn đang đắc ý bỗng nghe gia đình bên ngoài thông báo người của Hoàn Kiếm sơn trang đã tới, không khỏi hừ lạnh: “Trò hay sắp mở màn rồi.”

Mô Dung Phúc Thủy ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào chính đường, phong thái khí độ chuẩn mực, ánh mắt đảo qua mọi người khiến cả phòng đột nhiên an tĩnh. Hấn hướng mọi người chậm rãi thi lễ, xin lỗi nói: “Thực xin lỗi chư vị, tại hạ trên đường gặp chút phiền toái cho nên đến chậm hai canh giờ, mong chư vị tha thứ.”

“Không ngại không ngại, Mộ Dung trang chủ, mời ngồi. Mộ Dung trang chủ hiệp danh lan xa, hôm nay chịu quang lâm hàn xá, Trần mỗ vô cùng vinh hạnh.” Trần Văn Tùng ngoài cười trong không cười đứng dậy tiếp

đón, đem sư đồ Mộ Dung Phúc Thủy đưa đến chỗ ngồi phía bên tay phải chủ tọa.

Tô Thiên Hồng vì phải nâng Thích Thanh Ảnh đi nên bị chậm một chút, thẳng đến khi Mộ Dung Phúc Thủy và Tuyết Y Dao ngồi xuống mới tiến vào chính đường. Mọi người thập phần ngạc nhiên khi nhìn thấy đại đệ tử của Mộ Dung Phúc Thủy cẩn thận nâng một thiếu niên bị còng tay đi đến, thiếu niên kia gắt gao tựa vào người Tô Thiên Hồng, tựa như li khai sẽ té ngã, vẻ mặt tối tăm.

Trong đám người bỗng có người nhận ra người tới, mở miệng nói: “Mộ Dung trang chủ, người như thế này lại đem cả Thích Thanh Ảnh đến đây?”

“Lần này may mà có Thích Thanh Ảnh, Hoàn Kiếm sơn trang chúng ta mới có thể bảo toàn mà tới nơi này. Thích Thanh Ảnh hiện giờ bị trọng thương, thỉnh Khoảnh Không đại sư từ bi vì hắn mở còng tay ra.” Mộ Dung Phúc Thủy trình trọng khẩn cầu nói.

“Mộ Dung trang chủ các người trên đường rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thỉnh có thể hướng mọi người giải thích không? Thích Thanh Ảnh chính là dư nghiệt ma giáo, có thể nào dễ dàng cởi bỏ gông cùm xiềng xích, vạn nhất hắn nhân cơ hội đào tẩu, ai dám lãnh trách nhiệm này đây?” Trần Văn Tùng nói.

Khoảnh Không đại sư thấy Thích Thanh Ảnh sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hữu khí vô lực dựa trên người Tô Thiên Hồng, áo quần đầy máu loang lổ, vật liệu may mặc tốt nhất cũng đã bị kiếm khí cắt qua, bên trong lộ ra nhiều mảnh vải băng bó, quả thật bị trọng thương. Nhưng Khoảnh Không đại sư cũng thấy kì quái, vì cái gì cảm giác lời nói của Mộ Dung Phúc Thủy là có ý nói rằng chính Thích Thanh Ảnh đã cứu người của Hoàn Kiếm sơn trang? Chẳng phải võ công của đứa nhỏ này từ một năm trước đã bị phế đi rồi sao? Chẳng lẽ chuyện này còn có ẩn tình gì khác? Vì thế nói: “Mộ Dung trang chủ, vì chuyện này có liên quan đến dư nghiệt Thiên Long giáo, không thể chỉ mình lão nạp là có thể tác chủ, thỉnh người đem sự tình nói ra, thiên hạ anh hùng nếu cảm thấy hợp lý, lão nạp sẽ thay hắn khai khóa.”

“Chuyện phát sinh trên đường đi là việc tư mà tại hạ không muốn nhắc tới, chuyện đó cũng chưa vị không có quan hệ, hiện tại đã giải quyết xong, thứ lỗi tại hạ không tiện nói rõ. Nhưng Thích Thanh Ảnh quả thật đã vì cứu tánh mạng của mọi người trong Hoàn Kiếm sơn trang mà bị thương, nếu đại sư không chừa mặt mũi cho tại hạ, tại hạ cũng không muốn nói nhiều.” Mộ Dung Phúc Thủy dù sao cũng là người có thân phận và địa vị cao trong giới võ lâm Trung Nguyên, hắn không nghĩ sẽ đưa chuyện hắn yêu Thiên Long giáo phụ nhân giáo chủ Thủy Nương cùng chuyện Trữ Sùng Vũ trả thù thay tỷ tỷ công khai trước thiên hạ. Xem ra Khoảnh Không đại sư vì muốn công bình, miễn cho người trong thiên hạ mượn cớ, tất nhiên sẽ chưa khai khóa cho Thích Thanh Ảnh, nắm chặt thời gian để nói chính sự trước, “Chưa vị hôm nay đi vào nơi này, nói vậy là có chuyện trọng yếu hơn muốn giải quyết, tại hạ nguyện ý chăm chú lắng nghe.”

Trần Văn Tùng thấy được Mộ Dung Phúc Thủy đối Thích Thanh Ảnh vô cùng quan tâm, ngay cả Tuyết Y Dao cùng Tô Thiên Hồng cũng thế, theo đạo lý bọn họ không thể chiều cổ dư nghiệt ma giáo như thế được, chẳng lẽ bọn họ trong âm thầm có liên quan gì? Hai đệ đệ của hắn đều mặc danh kì diệu chết ở vùng phụ cận Hoàn Kiếm sơn trang, chuyện này cùng bọn chúng chắc chắn có quan hệ. Đại hội võ lâm lần này nhất định phải làm cho Hoàn Kiếm sơn trang mất mặt, như vậy hai đệ đệ ở trên trời mới cảm thấy được an ủi. Nghĩ đến đây hắn bình tĩnh một chút, xuất ra từng câu vốn đã được chuẩn bị kĩ càng: “Mộ Dung trang chủ, mấy ngày nay trên giang hồ quả thật rất huyền ảo, nói rằng hai đệ đệ của Trần mỗ chết ở Hoàn Kiếm sơn trang là do Lệ Băng kiếm gây nên. Trần mỗ cảm thấy thật sự có điểm kỳ quái, tựa hồ như có người đang muốn châm ngòi mâu thuẫn quan hệ giữa Tùng Hạc bảo và Hoàn Kiếm sơn trang, cho nên mới cố ý tổ chức ra đại hội võ lâm lần này, mời toàn thể anh hùng thiên hạ dự họp, nhờ Khoảnh Không đại sư chủ trì công đạo, hy vọng có thể đem chuyện này điều tra rõ ràng. Đương nhiên người hiểu rõ chuyện nhất hẳn là Mộ Dung trang chủ, thỉnh người nói thật sự tình.”

Tô Thiên Hồng thầm nghĩ: “Trần Văn Tùng này quả nhiên so với hai đệ đệ khôn khéo hơn nhiều, nói toàn lời hay ý đẹp, bất quá nói đến nói đi còn không phải là đang chất vấn Hoàn Kiếm sơn trang chúng ta sao?” Hắn đang muốn mở miệng hướng sư phụ giải thích vài câu thì đột nhiên Thích Thanh Ảnh giãy cánh tay hắn ra, quỳ sụp trên mặt đất.

“Hai vị bảo chủ của Tùng Hạc bảo chết đều là do Thanh Ảnh bày ra hết, cùng Hoàn Kiếm sơn trang không có quan hệ.” Thanh âm Thích Thanh Ảnh không lớn mang theo ý tứ dù chết cũng không sờn, mọi người nghe xong đều vô cùng chấn động.

9. Chương 6-1

“Thanh Ảnh, người đang nói cái gì?” Mộ Dung Phúc Thủy cùng Tuyết Y Dao cơ hồ đồng thời kinh hô. Tô Thiên Hồng cũng thấy rất kỳ quái, tuy rằng hắn vẫn liên tiếp hoài nghi mọi âm mưu cùng Thích Thanh Ảnh có quan hệ, nhưng không nghĩ tới hắn lại khinh địch đi thừa nhận như vậy. Hắn ần ần cảm thấy lời nói mới rồi của Thích Thanh Ảnh cùng sự việc không chỉ đơn thuần là như vậy.

Trần Văn Tùng vốn có ý định lấy chuyện này đổ hết lên Hoàn Kiếm sơn trang, làm cho Mộ Dung Phúc Thủy thân bại danh liệt, tự dưng đâu ra một Thích Thanh Ảnh nhận hết tội lên mình, đem Hoàn Kiếm sơn trang giải vây. Hắn đương nhiên không cam lòng đem mọi kế hoạch dừng lại như vậy, đệ đệ hắn rốt cuộc bị ai giết cũng không quan trọng, quan trọng là... Nhất định hắn phải để chuyện này đẩy lên quan hệ với Hoàn Kiếm sơn trang, vì thế hắn hỏi: “Thích Thanh Ảnh, người nếu nói hai vụ án đều là do người bày ra, võ công của người toàn bộ đã bị phế, tất nhiên sẽ có đồng lõa thay người giết người. Hai đệ đệ của Trần mỗ công phu cũng không tệ, người bình thường không có khả năng trong một hai chiêu đã đoạt được tánh mạng của bọn hắn, công lực lớn như vậy, chỉ e trong võ lâm không đếm ra được mấy người, người cần phải thành thật khai báo.”

“Người cũng đã giết rồi, không muốn nói nhiều, ta chính là chủ mưu, tùy các người xử lý.” Thích Thanh Ảnh nói xong vẫn tiếp tục quỳ trên mặt đất, mặc kệ người khác hỏi thêm hắn cái gì, hắn đều bảo trì trầm mặc.

“Thích Thanh Ảnh, người chẳng lẽ không muốn thay mình biện giải vài câu sao?” Khoảng Không đại sư động lòng trắc ẩn, cho dù hắn là dư nghiệt của Thiên Long giáo, phạm phải nhiều tội tày trời thì vẫn chỉ còn là một đứa nhỏ, huống hồ hắn lại còn chủ động thừa nhận sai lầm, trước đó còn cứu tánh mạng của người trong Hoàn Kiếm sơn trang, có thể thấy được hắn bản tính khiết lương. Sống trên đời cần khả độ hóa người, hắn là nên cho hắn cơ hội: “Người không cần một mình gánh vác tất cả tội danh, hãy đem danh tính kẻ giết người nói ra đi.” Khoảng Không đại sư thấy môi Thích Thanh Ảnh hé mở, nhưng không phát ra âm thanh, dường như gặp phải chuyện gì khó nói, liền nói tiếp: “Không cần sợ hãi, hãy đem sự tình nói ra, thiên hạ anh hùng sẽ thay người tác chủ.”

“Thanh Ảnh, có phải có người bức người phải nói vậy hay không?” Tuyết Y Dao đột nhiên đứng ra, hướng Khoảng Không đại sư nói: “Vãn bối vô lễ, mong Khoảng Không đại sư thứ tội. Vãn bối mấy ngày trước đột nhiên nghe Thích Thanh Ảnh nói qua rằng có người đứng đằng sau mọi âm mưu âm thầm ức hiếp hắn thực hiện, hắn lúc ấy chưa nói ra kẻ chủ mưu là ai, hắn không nói không phải vì sợ sẽ bị mất mạng mà là vì sợ nói ra sẽ khiến võ lâm nội loạn, kẻ gian thừa cơ vào gây sóng gió.”

“Như vậy kẻ này hẳn là người quen thuộc với Hoàn Kiếm sơn trang, hơn nữa ở trong chốn võ lâm nhất định có địa vị không nhỏ.” Khoảng Không đại sư có chút suy nghĩ.

Mộ Dung Phúc Thủy tuy rằng biết Tuyết Y Dao đang thay Thích Thanh Ảnh biện giải, nhưng tư tưởng nàng rất đơn thuần, tùy tiện nói chuyện, bất bình quyết không tha, rất khó thủ tín vụ nhân, ngược lại càng dễ bị kẻ gian lợi dụng, vì thế trầm giọng nói: “Dao nhi, các trưởng bối đang thảo luận sự tình, không tới phiên người xen vào, lui xuống đi.”

Tuyết Y Dao không biết sư phụ có dụng tâm, nhưng cũng là một người biết suy nghĩ trước sau, liền nhỏ giọng khẩn cầu Tô Thiên Hồng: “Thiên Hồng, người đầu óc khôn khéo, xem xét sự tình thấu triệt, ngay cả sư phụ cũng luôn khen ngợi người, người ra mặt nói vài câu đi.”

Tô Thiên Hồng hiện tại rốt cuộc có điểm hiểu được Thích Thanh Ảnh đang muốn làm gì. Hắn nhận mọi tội danh, không nói một lời nào không phải là vì muốn giải vây cho Hoàn Kiếm sơn trang mà ngược lại là đang muốn làm cho người bên ngoài càng hoài nghi Hoàn Kiếm sơn trang thêm nữa. Người của Tùng Hạc bảo sớm đã coi Hoàn Kiếm sơn trang là tình địch cần loại bỏ, đương nhiên sẽ lợi dụng triệt để cơ hội này, nói không chừng họ sẽ vu oan Hoàn Kiếm sơn trang cấu kết với dư nghiệt Thiên Long giáo đối võ lâm Trung Nguyên có ý đồ gây rối. Chiêu này của Thích Thanh Ảnh quả nhiên ngoan độc, nhưng hắn vì cái gì phải làm như vậy? Nếu là vì báo thù riêng thì thời điểm tại Mai Hương u cốc hắn đã không cứu mạng bọn họ

rồi, xem ra hẳn là muốn lợi dụng thầy trò bọn họ, khiến cho võ lâm tranh cãi. Dã tâm của hẳn quả thật không nhỏ, nhất định phải ngăn cản hẳn.

“Khoảng Không đại sư cùng chư vị anh hùng, xin nghe văn bối nói mấy câu.” Tô Thiên Hồng cất cao giọng nói, “Văn bối nghĩ Thích Thanh Ảnh quả thật là kẻ bày ra mọi âm mưu, hơn nữa hẳn nhất định có đồng lõa. Văn bối đề nghị trước tiên nên giam giữ hẳn, đối với mọi người tuyên bố sẽ xử tử, đồng bọn hẳn nghe tin nhất định sẽ tìm thời cơ hành động. Chỉ cần gió thổi ắt cỏ sẽ lay, chắc chắn tên kia sẽ lưu lại manh mối, chúng ta lúc đó tìm hiểu ngọn nguồn, có thể đem đồng bọn của hẳn bắt ra.”

Tuyết Y Dao không nghĩ tới Tô Thiên Hồng sẽ nói như vậy, chẳng lẽ hẳn cũng cho rằng Thích Thanh Ảnh là chủ mưu? Hẳn đã cứu tánh mạng của bọn họ, Tô Thiên Hồng vì cái gì lại nói như thế? Mộ Dung Phúc Thủy cũng không hiểu Tô Thiên Hồng vì sao lại nói vậy, nhưng đây thật sự là kế hoãn binh, nói không chừng có thể tìm ra hung phạm.

Trần Vân Tùng đương nhiên không nghĩ đến chuyện này lại chấm dứt nhanh như vậy, hẳn phải tìm kiếm cơ hội vu hãm cho Hoàn Kiếm sơn trang, Tô Thiên Hồng đề nghị đem Thích Thanh Ảnh giam giữ quả thật hợp ý hẳn, vì thế phụ họa nói: “Trần mỗ cảm thấy lời của Tô thiếu hiệp thật rất đúng đắn, chúng ta nhất định phải tìm ra hung phạm. Khoảng Không đại sư, làm phiền ngài đối với bên ngoài tuyên bố mấy ngày này phải xử lý chuyện Thích Thanh Ảnh, nhân tiện ở lại bảo ta.”

Khoảng Không đại sư suy tư một lát nói: “Xem ra trước mắt chỉ có thể như thế.”

Trần Vân Tùng liền phân phó gia đình đem Thích Thanh Ảnh tha xuống tạm thời nhốt ở trong địa lao, sai người đem rượu bày ra ở phòng khách chuẩn bị mở tiệc chiêu đãi thiên hạ anh hùng.

Diệp Mộng Ngân vốn đã sớm chuẩn bị tinh thần nhảy ra ngăn cản chuyện đang phát sinh, bỗng nhiên bên tai truyền đến lời nói ôn nhu của Thích Thanh Ảnh: “Mộng Ngân, đừng lo lắng, hết thảy đều là kế hoạch của ta. Người hiện tại phải bảo trì yên lặng, đừng tiết lộ thân phận cho ai biết. Ta hi vọng người có thể thay ta làm một chuyện, tối nay hãy đến khẩn cầu Mộ Dung trang chủ đến gặp ta. Đến lúc đó ta sẽ nói cho người biết toàn bộ chân tướng.” Diệp Mộng Ngân kinh hãi, Thích Thanh Ảnh thế nhưng có thể dùng thuật truyền âm để cùng nàng nói chuyện, chẳng lẽ nội công của hẳn không bị phế? Thế vì cái gì hẳn còn chịu đựng đủ loại tra tấn như vậy? Nay hết thảy đều là vì kế hoạch kia sao? Rốt cuộc kế hoạch đó là gì? Nàng mang một đầu nghi hoặc theo mọi người im lặng rời khỏi chính đường. Nàng hiện tại chỉ duy nhất mong chờ buổi tối hãy nhanh chóng đến, lúc đó nàng sẽ hiểu được hết thảy.

Bởi vì tuyết quá lớn, không tiện để xuất hành, các vị anh hùng đều trú lại Tùng Hạc bảo một đêm.

Mộ Dung Phúc Thủy sợ rằng Tuyết Y Dao sẽ làm ra hành động gì bốc đồng nên đã giảng đạo cho nàng cả nửa ngày, lúc đó mới làm cho nàng đánh mất đi ý niệm cứu người trong đầu. Vừa ly khai Tuyết Y Dao hẳn liền muốn đi xem Tô Thiên Hồng, vừa lúc đó hẳn bỗng thấy Diệp Mộng Ngân mang theo một cái thực hạp hướng hẳn đi tới.

“Mộ Dung trang chủ, thỉnh ngài nghĩ ra biện pháp đưa Mộng Ngân đi xem Thanh Ảnh đi. Hẳn đã một ngày không ăn gì, trên người lại mang đầy thương tích như vậy, Mộng Ngân quả thật rất lo lắng.”

Mộ Dung Phúc Thủy đương nhiên cũng nhớ đến thương tích của Thích Thanh Ảnh, nghe Diệp Mộng Ngân nói vậy liền cùng nàng đi đến địa lao. Gia đình trông coi thấy mặt Mộ Dung Phúc Thủy cũng không cản trở, tùy ý đưa bọn họ đi vào.

Địa lao đốt mấy ngọn đèn, ánh sáng thừa thớt, mùi ẩm ướt xông thẳng vào mũi. Thích Thanh Ảnh hai tay vẫn đang bị còng gắt gao, cuộn tròn thân mình nằm ở góc tường, tự hồ đã lâm vào hôn mê.

“Thanh Ảnh, Mộng Ngân đến xem ngươi.” Diệp Mộng Ngân đi đến bên cạnh hẳn nhẹ nhàng gọi.

Nàng kêu vài tiếng, Thích Thanh Ảnh đột nhiên chuyển tỉnh, trên khuôn mặt tái nhợt đột nhiên mỉm cười: “Mộng Ngân, người đã đến rồi.”

“Thanh Ảnh, ta cũng đến xem ngươi. Người chịu khổ nhiều rồi.” Mộ Dung Phúc Thủy lấy đồ ăn trong thực hạp ra, “Đói bụng không? Nhân lúc còn nóng người hãy ăn đi. Người cố nhẫn nại thêm vài ngày, chúng ta

nhất định sẽ tìm ra hung phạm.”

Thích Thanh Ảnh lạnh nhạt nói: “Đa tạ Mộ Dung trang chủ quan tâm. Thích Thanh Ảnh được ngài chiếu cố một năm qua, không cần báo đáp, bao nhiêu khổ sở ấy vẫn là chịu được.”

Thích Thanh Ảnh vừa muốn động đũa, lại bị Diệp Mộng Ngân ngăn cản, “Thanh Ảnh, ta sợ người của Tùng Hạc bảo ở trong thức ăn có động tay động chân.” Nàng cảm thấy có chút lo lắng, vì thế rút xuống cây trâm cài tóc, cẩn thận kiểm tra thức ăn, một lát sau không thấy có gì biến hóa.

“Như vậy chỉ có thể chứng minh trong đồ ăn không có kịch độc, nếu là hạ cổ độc hoặc là thứ khác, một cây trâm cài tóc sẽ không phát hiện được.” Mộ Dung Phúc Thủy nói xong đem đồ ăn ăn qua, “Thanh Ảnh, qua một nén hương, nếu ta không có việc gì thì người hãy ăn.”

“Sao có thể như vậy được?” Thích Thanh Ảnh sợ hãi nói, “Thanh Ảnh bất quá chỉ là dư nghiệt ma giáo, chết cũng không sao, trang chủ nếu vì Thanh Ảnh mà bị ám toán, Thanh Ảnh là sao có thể tha thứ cho mình được?”

“Ta công lực thâm hậu, độc bình thường không thể gây hại cho ta. Người đã cứu ta một mạng, chuyện thử đồ ăn này đừng để trong lòng.” Mộ Dung Phúc Thủy nói xong khoanh chân ngồi xuống, vận nội công kiểm tra xem trong cơ thể có khác thường gì không.

Thích Thanh Ảnh bỗng nhiên dùng thuật truyền âm đối Diệp Mộng Ngân nói: “Kế hoạch có biến, người tìm có lập tức rời khỏi nơi này, đi về phía tây khoảng năm dặm tìm một tấm bia đá, sẽ có người tiếp ứng người. Gặp được người kia, nàng sẽ nói cho người biết bước tiếp theo nên làm thế nào.”

Diệp Mộng Ngân tuy rằng tâm còn nghi vấn, nhưng vô luận là Thích Thanh Ảnh bảo nàng làm gì, nàng đều hiểu ý cam tâm tình nguyện đi làm, bởi vì nàng thương hân, cho nên tin tưởng hân, dù phía trước có là đầm rồng hang hổ hoàng tuyền địa ngục, nàng cũng quyết không do dự mà bước tiếp. Nàng nghĩ một chút, liền nói: “Mộ Dung trang chủ, thời tiết thực lạnh, Mộng Ngân muốn đi lấy thêm quần áo cho Thanh Ảnh.” Nói xong không đợi Mộ Dung Phúc Thủy mở miệng, liền đứng dậy rời đi.

Mộ Dung Phúc Thủy nghĩ rằng chuyện nàng làm cũng là tình nghĩa thường tình, cũng không ngăn trở. Hân nếu có thể biết trước chuyện gì sắp xảy ra, e rằng sẽ hối hận cả đời tại sao lại để Diệp Mộng Ngân rời đi. Tiếc rằng thế sự không ai biết trước, nếu không trên đời đã không có cái gọi là hối hận, chuyện gì phát sinh thì sẽ phát sinh, không ai có thể đào thoát khỏi vận mệnh đã được bài bố.

Qua thời gian một nén hương, Mộ Dung Phúc Thủy không phát hiện ra dấu hiệu trúng độc gì, chính là bỗng nhiên cảm thấy có chút khát, cả người khô nóng, chẳng lẽ lúc này vận công nội tức còn chưa ổn định? Còn có Diệp Mộng Ngân nói là đi lấy quần áo ấm, như thế nào đến bây giờ còn chưa về? Có hay không đã phát sinh chuyện gì? Nghĩ đến đó hân nói: “Thanh Ảnh, đồ ăn hân là không có vấn đề, người nhanh ăn đi. Mộng Ngân nàng như thế nào còn chưa về, ta đi nhìn xem.”

Mộ Dung Phúc Thủy đi đến cửa sắt địa lao, vừa muốn đẩy cửa đi ra liền phát hiện cửa lao đã bị khóa, hân hô hai tiếng cũng không thấy có người đáp lại, trong lòng đột nhiên cảnh giác. Hân đề chân khí muốn đem cửa sắt mở ra, bỗng cảm thấy cảnh vật trước mắt mơ hồ, bụng dâng lên một cổ tà hỏa, “Thanh Ảnh, đừng ăn! Đồ ăn hình như có người động thủ!” Mộ Dung Phúc Thủy không hề biết rằng thứ hân trúng phải chính là thiên hạ đệ nhất kì độc ‘Loạn tính’. Độc này vô sắc vô vị, dùng phương pháp bình thường căn bản không thể phát hiện, người có nội công thâm hậu trúng phải lúc đầu cũng sẽ không có phản ứng gì, chỉ sau khi vận nội công sẽ nương theo huyết mạch vận hành chậm rãi phát tác, mắt thấy thứ gì, trong lòng muốn thứ gì thì tưởng niệm càng sâu, độc tố càng dễ xâm nhập, tình dục tăng vọt, thẳng đến hành vi điên cuồng, hoàn toàn đánh mất bản tính, cho nên được gọi là ‘Loạn tính’. Đây chính là tác phẩm đặc ý nhất của độc vương, nhưng bởi vì quá mức ác độc nên không thường sử dụng. Trừ Sùng Vũ ngày trước vì muốn phục kích Mộ Dung Phúc Thủy thành công mà đã dùng độc này để giao dịch với một người. Hiện tại hân đã đi tha hương, không muốn quan tâm chuyện giang hồ, hân nào có thể nghĩ tới ‘Loạn tính’ của hân giờ đây lại được dùng trên người Mộ Dung Phúc Thủy, có lẽ đây cũng coi như là một loại nhân quả báo ứng.

Khi Mộ Dung Phúc Thủy phát ra tiếng cảnh báo, Thích Thanh Ảnh đã ăn một miếng nhỏ, nhìn thấy Mộ Dung Phúc Thủy hai mắt rực lửa, tự tay xé rách quần áo của chính mình, tuy rằng đang cực lực khắc chế nhưng vẫn là bước lại ngày càng gần Thích Thanh Ảnh hân.

“Thủy Nương, Thủy Nương, người đừng đi.” Mộ Dung Phúc Thủy thần trí đã muốn hỗn loạn, hắn hoàn toàn quên rằng bản thân mình đang ở đâu, trước mắt chỉ không ngừng hiện lên hình ảnh của Thủy Nương. Hắn mạnh bạo đem Thích Thanh Ảnh đè lên mặt đất, dã man xé nát quần áo hắn, thanh âm gầm lên như dã thú ghê sợ: “Thủy Nương, ta phải có được người, người phải trở thành người của ta, để người vĩnh viễn không rời xa ta nữa!”

Thích Thanh Ảnh đầu tiên ra sức chống cự, nhưng hình ảnh trước mắt dần mơ hồ, người đang nằm trên thân bỗng nhiên biến thành Tô Thiên Hồng: “Thiên Hồng, là người thật sao?” Hắn kinh nghi hỏi, cũng không tái phản kháng, tùy ý để quần áo trên người bị xé rách, để con dã thú kia điên cuồng mà xâm nhập thân thể.

10. Chương 6-2

Tô Thiên Hồng đi vào địa lao, phát hiện kẻ trông coi đã bị điểm tử huyết, sớm đã chết, cửa lao cũng bị khóa ngoài, trong lòng biết đã phát sinh biến cố, vội vàng tìm chìa khóa trên người kẻ trông coi, mở cửa sắt ra. Ngay lập tức hình ảnh trước mắt làm cho hắn khiếp sợ không nói nên lời.

Mộ Dung Phúc Thủy giống như dã thú đem Thích Thanh Ảnh đặt trên mặt đất điên cuồng chà đạp, quần áo Thích Thanh Ảnh sớm đã rách nát, các miệng vết thương vỡ toang, máu tươi không ngừng trào ra, thân mình gầy gò phối hợp với luật động của Mộ Dung Phúc Thủy, trong miệng rên rỉ: “... Thiên Hồng... Thiên Hồng... nhanh một chút...”

Tô Thiên Hồng không kịp nghĩ ngợi gì, uy một chưởng đánh vào trên người Mộ Dung Phúc Thủy. Mộ Dung Phúc Thủy thể nhưng không hề tránh né, thân mình trúng phải chưởng đó, phun ra một búng máu lớn, ý nghĩ nhất thời thanh tỉnh không ít.

“Sư phụ, ngài làm sao vậy?” Tô Thiên Hồng phát hiện ánh mắt khác thường của Mộ Dung Phúc Thủy, hiển nhiên là đang bị dục vật không chế, liền lên tiếng hỏi.

Mộ Dung Phúc Thủy mở miệng liền phun ra thêm một búng máu, lần này hắn đã hoàn toàn tỉnh táo. Nhìn lại chính mình quần áo lộn xộn, Thích Thanh Ảnh toàn thân gần như trần trụi, hạ thể lại tràn ra máu tươi, trong lòng biết đã gây ra chuyện kinh hãi gì. Tuy rằng lần này là bị kẻ gian ám toán, nhưng hồi tưởng lại lúc ở Hoàn Kiếm sơn trang hắn đã từng hôn qua Thích Thanh Ảnh, nói vậy lúc đó từ đáy lòng hắn đã có loại tư tưởng hạ lưu này, dục vật bất quá chỉ là thứ dẫn phát cho dục vọng nguyên thủy của hắn. Hiện tại hắn vô cùng hối hận, lương tâm thật sâu tự khiển trách, trường kỳ áp lực lâu nay giờ còn bị tình thần bất ổn tra tấn, hắn đêm nay làm ra chuyện tình không bằng cảm thú như thế, càng nghĩ càng cảm thấy không còn thể diện để tiếp tục sống trên đời này, hắn căn bản không phải gương tốt cho mọi người, cũng không thể tiếp tục sắm vai đại hiệp để cho người người ca tụng. Giang hồ hiểm ác, lòng người khó dò, đã sống lâu như thế, hắn thật sự đã quá mệt mỏi, giờ nên nghỉ ngơi rồi, vì thế hắn thở dài một tiếng nói: “Hồng nhi, vì sư hi vọng người có thể tra ra hết thảy âm mưu cùng kẻ gây ra toàn bộ chuyện này. Vô luận chân tướng như thế nào, ta mong người có thể bảo toàn tính mạng của Thích Thanh Ảnh, vì sư nợ mẫu tử bọn họ nhiều lắm. Còn có Dao nhi cũng nhờ hết cả vào người.” Nói xong Mộ Dung Phúc Thủy tự mình hủy đi tâm mạch tự sát mà chết.

Tô Thiên Hồng thật không ngờ sư phụ lại nghĩ nông cạn như thế, tuy rằng như thế là người đã được giải thoát, chính là giờ đây toàn bộ gánh nặng đều đặt ở trên vai hắn. Tô Thiên Hồng đối thi thể Mộ Dung Phúc Thủy dập đầu ba cái, trịnh trọng nói: “Sư phụ, thỉnh người an tâm nghỉ ngơi, đệ tử nhất định đem toàn lực điều tra rõ ràng, trừng trị kẻ gian, giữ gìn vô lâm chính khí, bảo đảm sự trong sạch cho người.” Sau đó hắn ôm lấy thi thể Mộ Dung Phúc Thủy muốn rời đi.

“Từ từ, xin hãy nghe ta nói một lời.” Thích Thanh Ảnh giẫy giụa đến bên cạnh Tô Thiên Hồng, kéo quần áo hắn khẩn cầu nói: “Xin người đừng xen vào chuyện này, cấp tốc rời khỏi Tùng Hạc bảo đi.”

Tô Thiên Hồng cười lạnh: “Ta dựa vào cái gì mà phải tin người? Bộ dáng người hiện tại cũng không thể chứng minh người không phải hung thủ, nói không chừng đều là mưu kế của người.”

Thích Thanh Ảnh sững sốt, tiếp theo lạnh nhạt cười: “Ta thừa nhận mọi chuyện ở Hoàn Kiếm sơn trang đều là do ta phá rối, nhưng việc đêm nay sư phụ người trúng độc thật sự ta không biết, người nghĩ rằng ta muốn bị nam nhân cường bạo sao? Ta cũng trúng độc nên mới không thể phản kháng. Trước mắt ta còn chưa biết là ai đã hạ thủ, nhưng nếu người nếu không rời đi chắc chắn sẽ nguy hiểm tới tính mạng.”

“Đừng cho là ta còn có thể tin tưởng người, nếu không phải do người thì Hoàn Kiếm sơn trang chúng ta quyết sẽ không lâm vào khốn cảnh ngày hôm nay, sư phụ cũng sẽ không tự sát mà chết. Vừa rồi người bày ra bộ dáng dâm đảng nhìn thực ghê tởm, nói không chừng người chính là thích bị nam nhân đối đãi như vậy.” Lời nói Tô Thiên Hồng không một chút lưu tình.

Tâm hồn thiện lương của Thích Thanh Ảnh giống như vừa bị cái gì đâm phải, hấn mấp máy môi, run giọng hỏi: “Người có còn nhớ tiểu tượng đất không?”

“Tiểu tượng đất cái gì? Thích Thanh Ảnh người lại muốn đùa giỡn gì nữa đây?”

“Người thật sự không nhớ gì sao?” Thích Thanh Ảnh nở nụ cười, xinh đẹp nhưng đầy tuyệt vọng, “Tô Thiên Hồng, tùy người muốn nghĩ như thế nào, người hiện tại còn không chịu đi, sau này ngay cả cơ hội hối hận cũng sẽ không có.” Thích Thanh Ảnh buông áo Tô Thiên Hồng ra, tựa vào một bên tường không nói gì nữa.

Tô Thiên Hồng vừa ra khỏi địa lao, liền đụng phải Trần Văn Tùng dẫn một đám gia đình hướng hấn đi tới.

“Tô thiếu hiệp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao những kẻ trông coi đều đã chết?” Trần Văn Tùng chất vấn nói, bỗng nhiên hấn nhận ra người Tô Thiên Hồng đang ôm chính là Mộ Dung Phúc Thủy, nhất thời cảm thấy hoảng sợ.

Tô Thiên Hồng không biết nên giải thích như thế nào, giật mình đứng lặng im. Hấn nhìn ra được Trần Văn Tùng tựa hồ là do sắp đặt mà đến đây, chẳng lẽ hấn chính là kẻ bày ra mọi chuyện? Nhưng kia vì cái gì hấn lại giật mình khi nhìn thấy thi thể của Mộ Dung Phúc Thủy?

Đêm hôm khuya khoắc, địa lao ồn ào tiếng người dẫn tới các anh hùng đang ngủ trong Tùng Hạc bảo đều thức dậy đi đến xem. Người tụ lại ngày càng nhiều, xôn xao bàn luận, đem Tô Thiên Hồng vây quanh ở trong viện. Khoảng Không đại sư tiến lên hỏi: “Tô thiếu hiệp, đã có chuyện gì? Mộ Dung trang chủ chết như thế nào? Thích Thanh Ảnh đâu?”

“Ta ở trong này.” Không biết từ khi nào Thích Thanh Ảnh đã rời khỏi địa lao, bám vào tường chậm rãi đi đến bên cạnh mọi người.

Tuyết Y Dao thấy khắp người Thích Thanh Ảnh là máu, áo quần rách nát, sắc mặt tái nhợt, bộ dáng yếu ớt sắp ngã bất chấp tất cả tiến tới, liền xông lên đỡ lấy hấn: “Thanh Ảnh, rốt cuộc là đã xảy ra sự tình gì? Còn có sư phụ hấn...”

Thích Thanh Ảnh tránh khỏi cánh tay của Tuyết Y Dao, quỳ trên mặt đất nói: “Khoảng Không đại sư, thỉnh ngài thay Thanh Ảnh làm chủ. Thanh Ảnh quyết không giấu giếm, hướng mọi người nói toàn bộ sự tình.”

Khoảng Không đại sư đi đến trước người Thích Thanh Ảnh, cất cao giọng nói: “Thích Thanh Ảnh, người cứ việc nói thật, có lỗi nạp ở đây, quyết sẽ không để cho ai làm hại đến tính mệnh của người.”

Thích Thanh Ảnh cảm kích cười cười, đầu tiên có chút do dự, cuối cùng vẫn là mở miệng nói: “Những âm mưu liên tiếp xảy ra này đều là do ‘Thiên Long mật cấp’ mà ra.”

Hấn vừa nói ra, mọi người đều ồ lên. Kỳ thật trong giang hồ vẫn luôn truyền rằng, Thiên Long giáo có giấu một quyển võ học bảo điển, tên là ‘Thiên Long mật cấp’, có thể đem loại võ công này luyện thành thì có thể xưng bá võ lâm. Nhưng từ sau khi Thiên Long giáo bị diệt, vẫn chưa ai tìm ra “Thiên Long mật cấp”, có người nói võ công kia lợi hại như thế, Thiên Long giáo giấu giữ vì sao không tự mình luyện? Ngược lại để mình chết trong tay người khác, có thể thấy “Thiên Long mật cấp” chỉ là tin vịt, dần dần cũng bị lãng quên. Hiện giờ nghe Thích Thanh Ảnh nhắc tới, tất cả mọi người đều hưng trí.

“‘Thiên Long mật cấp’ không phải là một quyển sách, mà là khẩu quyết do Thiên Long giáo giáo chủ Lịch Đại tương truyền, quả thật ghi lại kinh thể võ học, nhưng là Lịch Đại giáo chủ tư chất có hạn, không thể luyện thành, cha ta cũng không ngoại lệ. Thiên Long giáo bị diệt, ta ở lại Hoàn Kiếm sơn trang làm vi nô, cũng không nghĩ tới Mộ Dung trang chủ thể nhưng lại trăm phương nghìn kế bức ta đem khẩu quyết viết ra, ta chịu không nổi nghiêm hình tra tấn, đành phải đem một ít khẩu quyết viết ra cho hắn, nhưng là ta sợ hãi nếu đem toàn bộ khẩu quyết viết ra, hắn sẽ giết ta để diệt khẩu, cho nên mặc hắn khảo vấn ta như thế nào, ta đều không nói ra câu khẩu quyết cuối cùng. Hai vị bảo chủ của Tùng Hạc bảo có thể là vì nghe được chuyện ‘Thiên Long mật cấp’ nên đã bị Mộ Dung trang chủ sát hại, nhất chiêu mất mạng, trên người bọn họ có vết thương do Lê Băng kiếm gây ra, trên thiên hạ quyết không có loại binh khí thứ hai nào có thể gây ra vết thương như vậy.”

“Người nói vậy!” Tô Thiên Hồng gầm lên, “Thích Thanh Ảnh người thật sự ác độc, sư phụ ta tử vô đối chứng, người đã đem tất cả tội danh đổ lên đầu hắn. Uống công hắn lúc chết đi còn dận dò ta hảo hảo chiếu cố người, người rốt cuộc có còn lương tâm hay không??”

Thích Thanh Ảnh căn bản không để ý tới hắn, kéo quần áo của chính mình ra, lộ ra nhiều vết thương đáng sợ trên thân thể, tiếp tục nói: “Trên người ta đầy vết thương chính là minh chứng tốt nhất. Võ công của ta đã bị phế, căn bản vô lực tự bảo vệ mình, hôm nay ta đánh cược tính mạng mình để cho anh hùng thiên hạ vạch trần âm mưu, miễn cho gian nhân toại nguyện.” Thích Thanh Ảnh nói hiên ngang lẫm liệt, hơn nữa trên thân mình gầy gò của hắn vết thương giằng khắp nơi, dề cả lên sẹo, điều này không khỏi làm cho mọi người tin tưởng. “Các vị anh hùng nhất định cũng cảm thấy kì quái rằng tại sao Mộ Dung trang chủ cả nhân phẩm lẫn võ công đều là hàng đệ nhất mà lại mãi không chịu cưới vợ,” Thích Thanh Ảnh lạnh lùng nở nụ cười, “Bởi vì hắn là đoạn tụ chi phích, thích đùa bốn mỹ thiếu niên, Thanh Ảnh đương nhiên cũng không thể tránh được ma chướng của hắn. Đêm nay hắn đến địa lao này để ép ta nói ra câu cuối cùng của khẩu quyết, trong lúc đang cường bạo ta thì bị đại đệ tử Tô Thiên Hồng phát hiện. Tô Thiên Hồng kì thật sớm đã mơ ước có được ‘Thiên Long mật cấp’, rốt cục cũng có cơ hội, hắn liền bức tử Mộ Dung Phúc Thủy nhằm độc chiếm mật cấp. Hiện tại mật cấp ở trên người hắn, ngàn vạn lần đừng để hắn rời đi.”

Tô Thiên Hồng sớm đã tức giận đến không nói nên lời, Thích Thanh Ảnh vừa diễm đạm vừa đáng thương than thở khóc lóc, ngay cả hắn thiếu chút nữa cũng đã tin tưởng, đừng nói là người bên ngoài. Hắn hiện tại không thể chống chế, không có bằng chứng để chứng minh mình trong sạch. Ba mươi sáu kế, tẩu là thượng sách.

Mặc kệ là điều xuất phát từ giang hồ đạo nghĩa, vẫn là vì ‘Thiên Long mật cấp’ mà các lộ anh hùng đương nhiên không dễ dàng phóng Tô Thiên Hồng rời đi. Trần Vân Tùng là người đầu tiên ngăn trước mặt Tô Thiên Hồng: “Tô Thiên Hồng, nguyên lai là thầy trò các ngươi còn không bằng cầm thú, Trần Vân Tùng ta sẽ vì hai đệ đệ mà đòi lại công đạo!”

Lại có vài người sát nhập lại, trong miệng kêu to: “Tô Thiên Hồng, đem ‘Thiên Long mật cấp’ lưu lại!”

Khoảng Không đại sư vốn muốn ngăn cản trận hỗn chiến này, bất đắc dĩ song phương đều đỏ cả mắt rồi, ngay cả hắn cũng bị cuốn vào chiến đoàn.

Liên tiếp xảy ra biến cố làm cho Tuyết Y Dao khiếp sợ mất đi tri giác. Mắt thấy mọi người dồn Tô Thiên Hồng vào một chỗ, nàng cũng không biết chính mình nên đi giúp bên nào. Sư phụ quả thật giống như lời Thích Thanh Ảnh nói hay sao? Kia sư phụ cùng sư huynh quả thật đáng chết, làm nghĩa nữ của Mộ Dung Phúc Thủy, thật không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa. Nghĩ đến đây nàng giờ kiếm muốn tự vẫn.

Thích Thanh Ảnh bỗng nhiên tiến lại gần thân thể của Tuyết Y Dao, ôn nhu nói: “A Dao, đây không phải là lỗi của ngươi, không phải để ở trong lòng. Trong lòng ta ngươi luôn là một cô nương tốt bụng thiện lương. Đáp ứng ta, đừng rời khỏi ra, ta cần ngươi bảo hộ.”

Tuyết Y Dao nhìn Thích Thanh Ảnh bằng đôi mắt bất lực, rốt cục vẫn mềm lòng, nàng không thể vất bỏ cảm tình này được, vạn nhất có kẻ đem Thích Thanh Ảnh đi bắt ép nói ra ‘Thiên Long mật cấp’ thì phải làm sao? Nàng không thể để cho hắn chịu khổ thêm nữa, nàng phải ở bên cạnh bảo hộ cho hắn.

Tô Thiên Hồng võ công tuy cao nhưng không thể địch lại đông người như vậy, dần dần không duy trì được, mắt thấy sớm sẽ bị bắt, bỗng nhiên có một người liều chết xâm nhập chiến đoàn, nguyên lai là một gã tội tử của Hoàn Kiếm sơn trang: “Thiếu gia, tiểu nhân mang Lê Băng kiếm tới đây. Tiểu nhân tin tưởng thiếu

gia là bị oan uổng. Thiếu gia nhất định phải sống sót.” Lúc hần nhảy vào chiến đoàn thì toàn thân đã đầy thương tích, nói xong mấy câu đó, liên tuyệt khí mà bỏ mạng.

Tô Thiên Hồng đột nhiên tỉnh ngộ, hần là bị oan uổng, nhất định phải sống sót mới có cơ hội chứng minh mình trong sạch. Vì thế hần hét dài một tiếng, buông thì thể Mộ Dung Phúc Thủy ra, kéo một mảnh vạt áo ném lên không trung: “‘Thiên Long mật cấp’ ở đây, có bản lĩnh thì đến lấy!” Nói xong rút Lệ Băng kiếm trong tay ra, thừa dịp mọi người đang tranh đoạt mở ra một đường máu, chạy trốn chết.

Thích Thanh Ảnh nhìn thấy Tô Thiên Hồng càng lúc càng rời xa, thở dài một hơi, thầm nghĩ: ‘Tô Thiên Hồng người quả nhiên thông minh, như vậy còn có thể đào tẩu, bất quá chỉ sợ lần này người đi, chúng ta kiếp này sẽ không bao giờ gặp lại nữa.’

11. Chương 7

Tại thời điểm mọi người còn đang mất chú ý, trên không trung đột nhiên đánh xuống một trận mưa hoa. Một đội các cô nương áo trắng vây quanh một cỗ kiệu thuần trắng bay xuống trong viện.

Cầm đầu của đoàn người chính là Diệp Mộng Ngân. Nàng cầm chắc một hộp gỗ ở trong tay cất cao giọng nói: “Chủ nhân của ta có lệnh, các người nhanh chóng quỳ lạy trước kiệu, cãi lời sẽ bắn ngay lập tức.”

“Chủ nhân của người là cái thứ gì, dựa vào điều gì mà bắt chúng ta quỳ xuống?” Trần Văn Tùng tức giận nói. Những người còn lại vẫn là vội vàng tranh đoạt mảnh vải Tô Thiên Hồng lưu lại, căn bản không hề để ý tới lời nói của Diệp Mộng Ngân.

Diệp Mộng Ngân lại đi về phía trước vài bước, nhìn thấy những người không thềm để ý, lạnh lùng cười, ấn vào nút trên hộp gỗ. Thứ nàng cầm trong tay không phải thứ gì khác mà chính là giang hồ đệ nhất ám khí Giận Phong châm.

Mọi người không phòng bị, lại ở khoảng cách rất gần nên đều bị trúng châm. Trần Văn Tùng nhìn ra lai lịch của ám khí, biết mệnh không còn giữ được lâu, tim đập mạnh một cái: “Hảo cho một cái nha đầu, dám dùng Giận Phong châm để ám toán chúng ta, lão tử dù chết cũng muốn kéo người theo!” Nói xong trường kiếm trên tay đã muốn đâm tới người Diệp Mộng Ngân.

Diệp Mộng Ngân võ công thấp kém, trong tay không có vũ khí gì khác, lại ở rất gần Trần Văn Tùng, căn bản chống đỡ không được một kích mang toàn lực của hần. Một kiếm đâm trúng, Trần Văn Tùng nhắc tay lên, thân mình Diệp Mộng Ngân liền giống như điều đứt dây mà bay thẳng ra ngoài.

“Mộng Ngân!” Thích Thanh Ảnh kêu lên sợ hãi, phi thân đến tiếp được Diệp Mộng Ngân.

“... Thanh Ảnh, Mộng Ngân chỉ sợ không thể tái hầu hạ...” “Diệp Mộng Ngân lời còn chưa dứt thì khí đã tuyệt.

Đang trong lúc này, từ trong cỗ kiệu truyền ra một giọng nữ đầy ôn nhu: “Các vị anh hùng chớ hoảng sợ, các người tuy rằng trúng phải Giận Phong châm, nhưng mọi châm độc đều có thuốc giải, chỉ cần các người ngoan ngoãn nghe lời ta, hàng năm ta sẽ phái người đến đưa giải dược cho các người.”

Đám người đang ồn ào nhất thời an tĩnh lại. Khoảng Không đại sư dù sao cũng là người của Phật môn, chuyện sinh tử đã sớm hiểu thấu đáo, vẫn là bảo trì trấn định nói: “Nữ thí chủ, lão nạp nếu không đoán sai, người chính là Thiên Long giáo giáo chủ góa phụ Thủy phu nhân đi? Nếu chúng ta đều ở trong bẫy của người thì không ngại nói thẳng.”

“Khoảng Không đại sư quả nhiên kiến thức uyên bác.” Thủy phu nhân cười nói, “Kia ta cũng không vòng vo nữa. Ta phụng mệnh của Thiên Long giáo võ lâm thánh giáo, tôn con ta Thích Thanh Ảnh lên làm Hắc Bạch lưỡng đạo minh chủ.”

“Bất chúng tôi nghe lời một phế nhân, lệnh của người quả thật là quá đáng!” Trần Văn Tùng là kẻ thứ nhất nhảy lên phản đối.

Thích Thanh Ảnh đem thi thể Diệp Mộng Ngân nhẹ nhàng đặt trên mặt đất, đứng lên lạnh lùng nhìn lướt qua quần hùng, rung cổ tay đem còng sắt xem như một miếng băng mỏng phá vỡ thành vô số khối. Hắn tay trái nắm lên một nắm tuyết, vận nội công làm tuyết trong tay ngưng tụ thành một khối băng cứng, nhắm thẳng mi tâm Trần Vân Tùng mà đâm tới. Một loạt động tác này nhanh đến kinh người, chờ mọi người nhìn thấy rõ ràng thì Thích Thanh Ảnh đã trở lại chỗ cũ, Trần Vân Tùng ngay cả tiếng kêu cũng không kịp phát ra, liền ngã mặt té trên mặt đất, giữa mi tâm có một khối băng, vẻ mặt như đang vô cùng khó tin, chết không nhắm mắt.

“Thích Thanh Ảnh dùng chính là ‘Thiên Long mật cấp’ võ công, các ngươi còn người nào không phục, liền đến gặp Diêm Vương hầu chuyện đi.” Thủy phu nhân từ đầu đến cuối đều không ra khỏi kiệu, lại đối thời cuộc nhất thanh nhị sở: “Các vị đều là những nhân vật có tiếng vang trên giang hồ, tiền tài, mỹ nữ, quyền thế nếu các vị còn sống mới có thể hưởng thụ, cần phải cân nhắc rõ ràng, Nếu luận về tài trí, từ lúc Giận Phong châm của Hoàn Kiếm sơn trang bị mất trộm, bóc cộc đều là do Thích Thanh Ảnh liên tiếp bày ra, không cần tốn nhiều sức đã làm cho Mộ Dung trang chủ cùng Tô Thiên Hồng thân bại danh liệt, dẫn chư vị rơi vào bẫy mà không hề hay biết. Luận về võ công, các ngươi cũng đã tận mắt nhìn thấy, trong nháy mắt liền có thể đoạt đi mạng người, ngay cả mạng của Mộ Dung trang chủ, thiên hạ không ai có thể chống lại. Có được thiếu niên tài giỏi như thế làm minh chủ, đây chính là phúc khí của võ lâm Trung Nguyên.”

“A di đà phật, lão nạp thua tâm phục khẩu phục.” Khoảng Không đại sư hiểu được lúc trước nếu không phải vì muốn diệt trừ Thiên Long giáo, võ lâm Trung Nguyên cũng sẽ không đoàn kết đứng lên, hiện tại luận tài trí lẫn võ công, vừa rồi mọi người vì ‘Thiên Long mật cấp’ mà xô xát, kết cục là thân trúng kì độc, tánh mạng khó bảo toàn, năm bè bảy mảng chia ra tính toán, bại cục đã định. Còn nữa, Thủy phu nhân nói thực không sai, Thích Thanh Ảnh thông minh tuyệt đỉnh, là kỳ tài trăm năm khó gặp, có một không hai, nếu không có xuất thân ma giáo, làm việc tàn nhẫn, vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn, đùa bỡn nhược điểm của người khác, giết người không thấy máu, thì chắc chắn đã vượt xa cả Mộ Dung Phúc Thủy. Đáng tiếc đáng tiếc, xem ra võ lâm Trung Nguyên khó tránh khỏi kiếp nạn này. Không bằng trước hết tạm thời khuất phục, bảo tồn thực lực, ngày khác tái bàn luận kế sách trừ yêu diệt ma. Quả nhiên Khoảng Không đại sư suy nghĩ thấy triệt, quần hùng dù không phục, nhưng ngại kịch độc trên người, cùng võ công không thể tưởng tượng nổi của Thích Thanh Ảnh, liền cúi người hướng tân minh chủ dập đầu.

“Khoảng Không đại sư quả nhiên là đắc đạo cao tăng.” Thủy phu nhân hơi châm chọc tán dương, tiếp theo khẽ hé màn kiệu, ôn nhu gọi: “Ảnh nhi, đến đây ngồi kiệu cùng nương.”

Thích Thanh Ảnh liền không hề để ý tới mọi người, nghe lời đi vào trong kiệu.

“Nương, chúng ta rốt cuộc thắng rồi.” Thích Thanh Ảnh tựa vào người Thủy Nương nhẹ nhàng ho, trên mặt mang theo vẻ tươi cười mê người.

Thủy Nương thay Thanh Ảnh lau đi vệt máu tươi tràn ra nơi khoe môi, từ ái nói: “Đây là lần thứ mấy vận công? Đừng miễn cưỡng thân thể của chính mình, từ nay về sau võ lâm Trung Nguyên chính là của ngươi, ngươi muốn giết ai liền giết, ngươi muốn gì chỉ sợ không ai dám nói không.”

“Nương, ta muốn lấy Tuyết Y Dao làm vợ.” Thích Thanh Ảnh thật sự nói, hắn nghĩ rằng chỉ có như vậy mới có thể đem nàng đặt ở bên cạnh, mới có thể bảo toàn tính mạng cho nàng, mới có thể báo đáp ân tình nàng dành cho hắn.

Tuyết Y Dao thật là một cô nương xinh đẹp, chính là lại quá mức thiện lương. Người nghĩ muốn chiếu cố nàng cả đời vì nương không phản đối, nhưng nàng chấp nhận người sao?”

Bởi vì nàng thiện lương, nàng nhất định sẽ chấp nhận. Thời gian và địa điểm tổ chức hôn lễ tùy nương định đi.

Thủy phu nhân nở nụ cười, cao giọng tuyên bố: “Thích minh chủ vừa rồi đã đưa ra quyết định, một tháng sau tại Hoàn Kiếm sơn trang cùng Tuyết Y Dao thành thân, lúc đó hoan nghênh các vị anh hùng đến dự tiệc mừng.” Nói xong Thủy phu nhân mang theo thi thể Diệp Mộng Ngân và Mộ Dung Phúc Thủy, cùng Tuyết Y Dao nghênh ngang rời khỏi Tùng Hạc bảo.

Một tháng sau, hôn lễ ở Hoàn Kiếm sơn trang thuận lợi cử hành, anh hùng võ lâm do độc được bức bách mà thân bất do kỷ đều đến chúc mừng, vô cùng náo nhiệt. Mọi người tựa hồ đều đã tiếp nhận chuyện Thích Thanh Ảnh làm minh chủ võ lâm. Thích Thanh Ảnh một đêm thành danh, Thiên Long giáo cũng ngóc đầu trở lại, từ từ lớn mạnh, hết thấy đều là kế hoạch của Thủy phu nhân. Nhưng ai cũng không đoán được, minh chủ phu nhân Tuyết Y Dao sau khi thành hôn, sáng hôm sau không từ mà rời đi không biết về phương nào.

Động phòng hoa chúc, đêm xuân một lần, từ đại mộng tỉnh lại Thích Thanh Ảnh châm biếm phát hiện ra Tuyết Y Dao có lưu lại một phong thư.

“Thanh Ảnh,

Kỳ thật đêm đó ở Tùng Hạc bảo người nói Trần gia huynh đệ là do nhất chiêu mất mạng, ta đã đoán được hết thấy đều là do người bày ra bố cục, bởi vì ở Hoàn Kiếm sơn trang người không hề xem qua thi thể. Sư phụ ta cùng sư huynh bị người hại cho thân bại danh liệt, một người tự sát tạ tội, một người bỏ mạng thiên nhai, theo cừu gia hận đáng ra ta không nên chấp nhận hôn sự này. Nhưng là người nói người luyện ‘Thiên Long mật cấp’, phải tuyệt tám mạch, kì kinh, nghịch đảo âm dương, chuyển từ ngũ hành chí âm đến hàn đích công pháp, mỗi lần vận dụng nội lực sẽ tổn thương tâm phế, ho ra máu không ngừng, sử dụng không được hai mươi tầng sẽ tâm phế tổn hại học máu mà chết. Cho nên người cầu ta ở lại bên người, ta không đành lòng cự tuyệt, bởi vì ta yêu người. Sau ta lại vô tình biết được một bí mật, Trữ Sùng Vũ là từ nương người mà biết được hành trình của Hoàn Kiếm sơn trang, nàng lấy tin tức này đổi lấy ‘Loạn tính’. Nàng là người vì để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, nàng có lẽ sẽ rất nhanh sẽ phát hiện ta đã biết bí mật này, tánh mạng ta kham không nổi. Ta không muốn vì ta mà người và mẫu thân phát sinh mâu thuẫn, cho nên ta lựa chọn rời đi. Ta sẽ không để người tìm thấy, người tìm được ta thì mẫu thân người cũng có thể. Yên tâm, ta nhất định sẽ sống, vì ta yêu người, nên ta không muốn chết đi, chết đi rồi sẽ không thể tiếp tục yêu người nữa. Đêm qua người ở trong mộng gọi tên người kia, hẳn đó người mà người thật sự yêu thương. Nếu người muốn bản thân được hạnh phúc, hãy rời xa mẫu thân của người đi, đừng tiếp tục làm con rối cho nàng nữa, ta nghĩ người kia chắc chắn đang ở phương xa chờ người.”

Nhìn giấy viết thư trong tay dần dần hóa thành bột phấn, Thích Thanh Ảnh cảm thấy có một giọt lệ nóng hổi chảy xuống bên khóe môi.

“Nương, ta đến thỉnh an người.” Thích Thanh Ảnh cung kính quỳ gối trước mẫu thân.

Thủy nương mặc áo ấm lớn dày, mỉm cười nhìn Thích Thanh Ảnh: “A Dao không đến cùng người sao?”

“A Dao nàng thân mình không khỏe, ta muốn để nàng ngủ thêm trong chốc lát.”

“Đừng phá giấc ngủ của nàng. Đúng rồi, hai ngày trước ta giao cho người việc tiêu diệt cá mập, sự tình đã an bài thỏa đáng chưa?”

“Ta đã ra lệnh cho Thiết Xoa hội đi làm chuyện này, tuy ban đầu bọn họ chỉ chết bớt một số ít người, nhưng vì cá mập đông và hung hãn nên một trăm mười sáu nhân mạng không ai còn sống.”

“Hảo, đáng chết!” Thủy Nương cười lạnh, “Ai kêu bang chủ của bọn họ lúc trước nhìn ta khiếm nhã như thế.”

“Nương, ta có hai chuyện muốn hỏi người.”

“Chuyện gì?”

“Năm đó Thiên Long giáo vì cái gì giết chết cả nhà Tô Thiên Hồng?”

“Lúc ấy nương thất lạc cha người, một mình ta tay trái gà còn không chặt, lại còn mang theo người lưu lạc đầu đường xó chợ, khó tránh khỏi bị người khi dễ. Quần gia của Tô phủ thu lưu mẫu tử chúng ta, nương vốn tướng đã gặp được người tốt, ai ngờ tên quần gia kia là kẻ mặt người dạ thú, chẳng những khinh bạc nương mà còn đánh đập người. Sau này nương liên hệ được với cha người, nương đương nhiên sẽ không bỏ qua cho bọn họ.” Trong mắt Thủy Nương hiện ra một loại oán độc khắc cốt ghi tâm, “Đừng cho ta không có võ công là có thể khi dễ, ta muốn cho anh hùng thiên hạ đều phải thần phục ở dưới chân ta chịu sự sai phái. Đến lúc đó ai còn đắc tội với ta, ta cũng sẽ không bỏ qua, ta muốn cho họ phải bồi thường gấp bội!”

Thích Thanh Ảnh cảm thấy lời mẫu thân nói ra thật đáng sợ, nhưng lại không tìm ra lý do để phản bác nàng. Lại đối nàng nói tiếp: “Nương, vậy người vì cái gì ở trên người Mộ Dung Phúc Thủy hạ ‘Loạn tính’?”

Thủy Nương sững sốt, nàng không dự đoán được Thanh Ảnh nhanh như vậy đã biết chân tướng, trong lòng kinh hoàng nhưng trên mặt vẫn trấn định nói: “Nương sợ người không đủ can đảm giết chết Mộ Dung Phúc Thủy. Người đi theo hắc đã lâu, sẽ bị cái gọi là tâm địa hiệp nghĩa của hắc mê hoặc, nương phải để người thấy kì thật khi cởi hết quần áo ra hắc bất quá cũng chỉ là một tên cầm thú. Nếu người lòng dạ đàn bà lưu lại tánh mạng hắc, hắc sẽ phá hư hết kế hoạch của chúng ta. Năm đó hắc vì sự nghiệp mà phụ ta, hắc ra đi mang theo hạnh phúc cả đời của nương, dù làm cho hắc thân bại danh liệt, tự vẫn tạ tội thì vẫn không thể làm giảm bớt thống khổ trong lòng nương.”

“Nương, người không cần phải nói nữa.” Thích Thanh Ảnh không muốn nhớ lại đêm đó, hiện tại hắc đã hiểu được hết thảy. Nương là kẻ tàn bạo trên giang hồ, mọi người đều là đối tượng cùng công cụ cho nàng trả thù, lúc trước nàng lựa chọn gả cho Thiên Long giáo giáo chủ chắc chắn chỉ là vì muốn lợi dụng thực lực của Thiên Long giáo ở phương Bắc. Xem ta Dao nói đúng, hắc nên rời khỏi nơi này. “Nương, người có biết đêm đó Mộ Dung Phúc Thủy luôn một mực gọi tên người không?”

Thủy Nương lạnh lùng nở nụ cười, lẩm bẩm nói: “Hắc như thế nào có thể?”

Thích Thanh Ảnh biết mẫu thân trên mặt tuy không rơi lệ, nhưng trong lòng đã sớm nước mắt như mưa.

(Chính văn hoàn)

12. Chương 8: Vĩ Thanh

Thích Thanh Ảnh mất tích, ngay cả mẫu thân của hắc cũng sẽ không bao giờ tìm được. Thủy Nương có lẽ đã hiểu được tâm ý của đứa nhỏ, cũng không tốn hao khí lực đi tìm. Nàng đối với bên ngoài phong tỏa tin tức Thích Thanh Ảnh cùng Tuyết Y Dao mất tích, tùy tiện tìm kẻ thế thân ngồi lên ghế minh chủ để nghe nàng ra lệnh, dù sao cũng chỉ là con rối, ai cũng như ai, mặt khác là để tìm thêm vây cánh thân tín, củng cố thế lực của chính mình. Không bao lâu sau, nàng sẽ thực hiện được giấc mộng của mình, biến thiên hạ anh hùng thành đồ chơi, thần phục dưới chân nàng.

Thời gian trôi qua cực nhanh, năm tháng như thoi đưa, nhaoáng một cái đã đến cuối tiết xuân của năm kế.

Tại trấn nhỏ phía Bắc biên thù, cách rất xa đạo quang kiếm ảnh của võ lâm Trung Nguyên, không có đánh giết giết giang hồ phân tranh, lại là chỗ giao thông yếu đạo, thương lữ có phần đông nên rất phồn hoa.

“Kẻ thối nào đến xin cơm, dám chắn trước mặt đại gia, còn làm dơ xiêm y của ta, người đâu, đánh cho ta!”
Đầu chợ đột nhiên truyền đến một trận thanh âm huyền ảo. Nguyên lai là một thiếu niên áo quần rách nát, có lẽ bởi vì đã quá mức mệt nhọc đói khát, đi đường không chú ý va phải một công tử nhà giàu. Mấy tên gia đình độc ác tiến lên dùng quyền cước đâm đá, thiếu niên kia hoàn toàn không có năng lực phản kháng, bị đánh hai ba cái liền nằm bất tỉnh trên mặt đất, ói ra một bụng máu tươi. Công tử kia sợ gây ra tai nạn chết người liền kêu đám tay chân hoảng sợ rời đi.

Mọi người nhìn tên khất cái, cả hài cũng không có, áo quần rách nát không thể che đậy được một thân thể đầy sẹo, vừa rồi lại ói ra nhiều máu như vậy, chỉ sợ mệnh không còn giữ được lâu, nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện, trong lúc nhất thời không có ai dám đến nâng hắc dậy. May mắn có một đoàn huynh muội đi săn bắn ngang qua tâm địa tốt, đem thiếu niên kia về nhà giúp đỡ.

Thích Thanh Ảnh mộng một giấc mộng rất dài. Trong mộng hắc lại nhớ tới những ngày tháng còn cùng một chỗ với Tô Thiên Hồng.

“Điều ca ca, Điều ca ca, người hôm nay mang ta đi chơi điều đi!” Một nam hài khoảng năm, sáu tuổi chạy theo sau một nam hài khoảng tám, chín tuổi la hét ầm ĩ.

“Tiểu tượng đất, như thế nào lại là người? Người không phải về nhà với nương sao?” Đại nam hài xoay người lại, nhìn thấy trước mắt là một tiểu nam hài xinh đẹp như một tiểu cô nương, “Tiểu tượng đất, người xem trên mặt lại bần như vậy.” Hắn nhin không được cúi đầu xuống hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn kia, “Ta rất thích người, người đừng đi nữa, người đi rồi ta sẽ không vui.”

“Ta cũng thích ở cùng Diêu ca ca, nghe nương ta nói nếu kết thành vợ chồng là có thể ở cùng một chỗ. Diêu ca ca, người có nguyện ý cùng tiểu tượng đất vĩnh viễn cùng một chỗ không?”

“Nguyện ý. Nếu người là nữ hài tử, ta nhất định sẽ thú người.”

“Diêu ca ca, người xem bên kia giống như đang cháy, thật lớn a.”

“Nguy rồi, đó là hướng nhà của ta! Ta phải chạy đi nhìn xem. Tiểu tượng đất, người cầm diêu đứng ở chỗ này đợi ta.”

“Àn, Diêu ca ca, ta chờ người trở về.” Tiểu nam hài không biết là đã đợi bao lâu, thẳng đến khi thái dương xuống núi, nương đến tìm hắn, hắn vẫn là luyến tiếc không muốn rời đi. Nhưng Diêu ca ca của hắn đã không có quay lại.

Thích Thanh Ảnh ý thức dần dần thanh tỉnh lại, đau xót từng đợt từng đợt trên người truyền đến, nhưng hắn cũng không để ý. Bằng trực giác hắn cảm thấy thứ hắn đang nằm lên rất quen thuộc, tản ra hơi lạnh tựa như hơi thở, là Lệ Băng kiếm, không sai. Hắn nở nụ cười, thản nhiên như vậy mà khoái trá tươi cười. Hắn rốt cục cũng tìm được rồi.

“A, vị tiểu huynh đệ này đã tỉnh lại.” Muội muội cao hứng nói, vội vàng rót một chén nước mang đến, “Đừng sợ, nơi này là chỗ của bọn ta, thấy người té xỉu ở trên đường, bọn ta liền mang người trở về.”

Lúc này lại có thêm một thiếu niên khoảng mười bảy, mười tám tuổi, cùng một bộ dáng chất phác hiền hậu như tiểu muội muội, dựa vào trên tường ngậy ngốc cười nói: “Đại ca ta biết y thuật, bộ dáng lại tuấn tú thông minh, chờ hắn săn thú trở về sẽ đến xem vết thương cho người.”

“Các người sống ở nơi này sao?” Thích Thanh Ảnh dò hỏi.

“Ta cùng tiểu muội là ở ngọn núi này đã lâu, đại ca từ mấy tháng trước mới đến nơi này. Lúc đây hắn đã cứu bọn ta thoát khỏi bầy sói, tựa như thần tiên mang bọn ta bay đi, bọn ta thật sự bội phục, sau đó liền nhận hắn làm đại ca. Hắn hiện tại ở một chỗ với bọn ta, thường hay lên núi săn thú, hắn bản lĩnh lớn lắm, mãnh thú gì cũng đánh thắng được...”

Thích Thanh Ảnh nghe lời tán dương của huynh muội bọn họ về vị đại ca kia, nghĩ thầm: ‘Tô Thiên Hồng a Tô Thiên Hồng, không nghĩ tới người một thân công phu thể nhưng lại cam tâm ở lại nơi này làm việc săn bắn.’ Bỗng nhiên hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, trông thấy một thân ảnh cao ngất quen thuộc hiện ra, người nọ dường như cách cửa sổ cũng thấy được hắn, chần chờ một chút vẫn là đi vào trong phòng.

“Ca, người đã trở lại.” Muội muội chạy đến tiếp nhận con mồi trong tay đại ca, “Ca, hôm nay bọn ta ở chợ cứu được một người mang về.”

Tuy rằng mặc quần áo vải thô, làn da vì phơi nắng cũng đen đi ít nhiều, nhưng Thích Thanh Ảnh không cần xem cũng biết đó chính là Tô Thiên Hồng.

Tô Thiên Hồng thấy thiếu niên áo quần tươi tắn, vẫn cứ gầy gò như vậy, khuôn mặt tái nhợt, cả người đầy vết sẹo kia cho dù hóa thành bụi hắn cũng nhận ra được. Hắn ôn nhu nở nụ cười: “Tiểu tượng đất, người vẫn còn chờ Diêu ca ca chứ?”

(Toàn văn hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-anh-tuyet-ngan>